

Роман с ключ

Мая Вуковска

Roman-à-clef (роман с ключ) е литературна форма, която описва реални събития и лица, прикрита зад фасадата на фикцията.

В този роман всяка прилика с реални събития и лица е напълно случайна!

01-02-2007

Xavier Matisse (20:51): Добре, помогни ми. Кажы откъде да започна.

Vika Loupgarou (20:51): Ами от Сътворение, т.е от Гenezиса. Кой е човекът, как се казва, с какво се занимава, как се запознахте и пр.

Xavier Matisse (20:53): Да не изпадаме в подробности. Познаваме се сравнително отдавна. Нещата се случиха една вечер преди няколко седмици

Vika Loupgarou (20:53): Как? И да, нека да изпаднем в подробности. Обичам подробности. Аз съм писателка.

Xavier Matisse (20:54): Бяхме ходили на бар, много беше забавно. После отидохме да си готвим нещо у тях (всъщност не си готвихме, защото си бяхме купили храна to go). Вика, ако смяташ да се появи това нещо в някой твой роман, ще те убия!

Vika Loupgarou (20:55): Няма. Давай нататък, става horny.

Xavier Matisse (20:56): Виж, ония неща за лудата ми леля и семейството ми, които съм ти разказвал – ОК, можеш да пишеш за тях. Обаче това тука са много интимни неща, затова те моля да си останат между теб и мен!!!!!!

Vika Loupgarou (20:56): ДА, добре, обещавам! Боже, дори не е нужно да ме молиш! Знам кои истории стават за разказване и кои – не. Не съм бавноразвита!

Xavier Matisse (20:57): Щом настояваш, но не съм съвсем сигурен, че ще мога да опиша какво точно се случи...

Затова пък АЗ МОГА.

1. На тъмно

Заклучена съм в тясна тъмна стаичка, не повече от два на три метра, сигурно е килер, мирирше на препарати за почистване и стари, мухлясали парцали. Между дъските се процежда светлина, но не дневна, а като от слабоватова лампа. Явно килерът няма излаз навън, никоя от стените не е по-студена от другите. Когато очите ми привикват към тъмнината, започвам да различавам очертанията на дланта си. Като бях малка и внезапно се събудех през нощта, дезориентирана от някой сън или липсата на светлина в стаята (ако майка беше забравила преди това да вдигне поне малко щорите), винаги си правех проверка дали не съм внезапно ослепяла като вдигах длан с разперени пръсти пред лицето си и се опитвах да различа очертанията им. Не ме е страх от тъмното, никога не съм настоявала да спя на запалена лампа или на отворена врата. Страх ме е обаче да е съвсем тъмно, защото ако оследея през нощта, няма да мога да разбера веднага, щом отворя очи.

Сега, докато се вирам в силуета на дланта си, учестеното ми сърцебиене постепенно се нормализира, облекчена от мисълта, че поне не съм ослепяла заради удара по главата при отвлечането. Размърдвам се, за да проверя дали всичко по мен е в изправност. Боли ме коляното, но то и без това си ме боли, ако съм ходила дълго време на високи токове. Едната ми обича я няма, но това не ме притеснява особено, понеже и без това исках да го изгубя този чифт – странно е, че когато не харесвам някои от нещата си, аксесоари най-вече, също и обувки, продължавам да ги нося напук, като наказание за лошия си избор.

Опитвам се да се изправа, но тук вече идва първото истинско разочарование, откакто се свестих – в момента, в който бавно се надигам, колената ми пукат, ишиясният нерв се опъва, и изведнъж – кап-кап! – нещо започва да се стича върху ми. Обхваща ме паника, понеже не успявам веднага да схвана какво е (понеже може да е и буркан с киселина). Две секунди. Три секунди. Изчаквам, без да дишам, да усетя дали кожата ми ще почне да гори. Но освен че една раничка, която имам от няколко дни над едната вежда, започва да ме щипе, не усещам друго. Облизвам устни. Не мога да повярвам – някаква спиртна напитка. Сигурно на някой висок рафт има буренце, чепът на което не е добре затегнат. Капе бренди от чепа на някое буренце! Върху чудесната ми прическа. Е, вече не е толкова чудесна. Всъщност не е чудесна от момента, в който нахлузиха на главата ми найлонова торбичка (от обувен мазегин – забелязах надписа, преди да ме ударят по слепоочието и да припадна).

Свличам се отново на пода , но гледам (неуместно използван глагол в конкретния случай, знам) да се наместя встрани от капчука. После ми хрумва, че ако намеря някакъв подходящ предмет, в който да събера достатъчно от капещия алкохол, мога да се напия. Страшно добре ще ми дойде едно питие. Аз съм от хората, които пият всяка вечер. Без изключение. А откакто гледах предаване на Опра, в което един младолик 50-годишен доктор, леко изнервен от 20-годишната диета, състоящата се от кълнове и секс с малолетни азиатки, оповести, че ключът към човешкото дълголетие се крие в червеното вино, започнах да пия понякога и по обяд (ако има *Chapelle du bois* – сравнително евтино, но пивко и върви дори с фъстъци), но вече без да изпитвам угризения на съвестта.

Събирам малко от течността в шепа и го изсипвам в гърлото си. Не е *Damassine*, но предвид обстоятелствата, може и да мине. Подозирам, че това домашно бренди наистина трябва да е от сушени сливи, но едва ли е било в буренцето повече от два месеца, усещам високо съдържание на захар, осатъчен вкус на спирт и някаква остра билка. Утре, ако доживея до утре, ще ми боли главата. Ако имам глава... Как стиганях дотук? Възможно ли е да се ме объркали с друг?

Възможно ли е да са ме объркали с друг?

Това е най-глупавият риторичен въпрос, който бих могла да си задам, но го отдавам на стресовата ситуация. Не мисля трезво (хахаха, още повече, че вече пих от сливовото бренди!). НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА МЕ СЪБРКА С ДРУГ ЧОВЕК. Вероятността това да се е случило е все едно през март да ви полази мравка, вие да я кръстите Джони и когато месец по-късно почиствате мравуняците от алеята пред гаража си, да разпознаете Джони сред стотиците мравки, които се разпръсват в хаотични траектории в опита се да избегнат действията на гигантските ви крайници. Няма как да стане, понеже изглеждам уникално, но не уникално по един Одри-Хепбърн начин. Вярно е, че съм известна писателка и на практика хиляди, даже милиони хора свързват името, лицето ми и червената ми коса с тези на автора на „Духай ми през завесата” , , „На 555-459-110 никой не отговаря”, „Треньорът”, „Пер Сигурд Сьоренсен” и на...ох... болката в главата ми пречи да мисля...и на други книги. Това едно на ръка. Второ, дори някой да е искал да отвлече и да... да заключи в мазе някой друг, просто е невъзможно да го обърка с мен, освен ако и той като мен не е висок метър и 35. Знам, малко е шокиращо на пръв поглед, но така е с всяко нещо, с което сте свикнали и изведнъж ви се сервира с липсваща съставка: като спагети а ла путанеска без аншоа, филм с Джерард Бътлър без Джерард Бътлър, чанта *Luis Vuitton* без етикетчето и човек от женски пол на 39 години с червена коса ... без COL2A1. Това е ген. При мен е мутирал. Затова съм се родила със

спондилоепифизна дисплазия. И ако един ден тези прекалено истински мемоари биват публикувани, не се надявайте, че ще има обяснение под линия какво е спондилоепифизна дисплазия. Има си Google за тази работа. Аз не съм Google. А ми се искаше да бъда...точно сега. За знам как да се измъкна от този килер...мазе...може да е и нечий гардероб, за бога! Ами ако съм получила комозио в следствие удара по главата и след време започна да заеквам или...или да развия Синдром на Турет? С какво ли ме удариха? С „тъп, тежък предмет“ , както казват криминолозите в „От местопрестъплението“? Не кървя, което сигурно е добър знак. А когато ми се приходи на тоалетна, какво ще правя тогава? Това наистина ли ми се случва? И ако да, наистина ли ми се случва, а не е просто поредният сън, който е толкова невероятен, че след време спомените ми от него са като за филм, който съм гледала преди 5 години, въпросът е защо?

Защо?

„The DonkeyBoy“. Така се казва първият ми роман. В основата му е залегнала една случка от времето, когато тъкмо бях започнала работа в една агенция за запознанства като преводачка от шведски. Не е смешно. Повечето ни клиенти от чужбина бяха шведи. Затова ме наеха.

2. Стр. 12 – 15, The Donkeyboy (2001)

Първият ден, когато се явих в офиса, носех чантичка на Clements Ribiero от плат, с щамповани детелини. Четиримата колеги, които бяха там в момента (един при факса, вторият до първия, третият зад компютъра, а шефката зад плексигласовата преграда) несигурно ми махнаха с ръка за добре дошла. И почти веднага се занадпреварваха да обещават, че ще преместят микровълновата печка и бидончето с минерална вода някъде на по-ниско така, че да мога да ги стигам. Няма проблем, казах, мога да използвам табуретка. Но не и когато навън е валило! Ама моля ви се!

Никога няма да забравя първия си клиент. Сигурно защото беше бащата на DonkeyBoy. Свърза се с нас, понеже искаше да си намери местно момиче, което да замести съпругата му, умряла преди 12 години. Изпрати ни касета – много разпространена практика, между другото. Аз трябваше да превода презентацията му : „Здравейте, мили дами, казвам се Свен Свердруп и живея в Упсала, Швеция заедно с 16-годишния си син Лукас и майка си Катерина...” Не трябваше да споменава майка си Катерина! Така и не си намери жена. Имаше няколко желаещи, но когато

пристигна в страната „на проверка“ заедно със сина си И МАЙКА СИ КАТЕРИНА, момичетата моментално се отказаха от първоначалния си избор и отидоха да проституират пред хотела, в който семейството се беше настанило. Шефката много се отчая, след като и последната кандидатка се изпари, без дори да остави телефонен номер за контакт; вече виждаше как се изпарява и дебелата сума, която клиентът беше обещал да заплати на агенцията в случай, че успеем да му намерим жена, която да довлочи поне до летището в Упсала.

Не че той беше някакъв изрод, напротив, биваше си го – на 58 си имаше и коса, и собствени зъби, както и собствена, много печеливша практика (зъболекар, което на 100 процента обясняваше зъбите). Катерина обаче му разваляше имиджа – беше като изкуствено състарената Ан Банкрофт в ролята на демоничната, но прекършена от изгубената любов госпожица Динсмур в „Големите надежди“. Аз лично я харесвах. И тя мене... поне така си мислех. И понеже не знаеше езика, а и си имаше едно наум, ч е синът ѝ плаща луди пари на агенцията, ерго и на мен, разчиташе да съм неотлъчно до нея, дори когато иска да си купи банан или да поръча кафе (макар и двете думи да са фонетично подобни във всички езици, носителите на които ядат банани и пият кафе). Междувременно ми купи някои неща, нищо особено – обици на Judith Ripka, например, които така и не носех в нейно отсъствие, защото камъните във формата на сърца бяха прекалено розови за моя вкус.

Не знам как и защо, но винаги съм успявала да накарам хората да ме харесат, без да се старая особено. След като веднъж ме харесат – как говоря, как се изчервявам, когато ударя съседната кола на паркинга и колко умно говоря за човек, който в гръб прилича на второкласник - влизането под кожата им е така лесно, както да се плъзнеш като острие на нож през средата на затоплено парче масло. Продадох обиците Ripka на момичето, което ни доставяше кафето в работата, срещу билети за концерт (вече не помня на кого).

Докато клиентът ни упорито ходеше по срещи и плащаше всеки обяд от джоба си (потенциалните кандидатки изпиваха по литър вино и изяждаха по 3 пържоли, преди да му дадат фалшив телефонен номер и да изчезнат), Катерина очакваше от мен да се грижа да не липсват забавления на нея и внука ѝ - срещу допълнително заплащане на мен и на агенцията, разбира се. Разведох ги из моловете, ресторантите, които предлагаха различни национални кухни, четири бара, 16 кафенета, зоопарка, къщата, в която беше убит кметът на града преди 3 години и която вдовицата му беше превърнала в музей с отворени врати тип мавзолей (злите езици твърдяха, че вдовицата все още пази части от мъжа си във фризера),

средновековната крепост, от върха на която се открива гледка към залива, а когато забележителностите свършиха, ги отведох дори в Музея на военното изкуство. През онази седмица бях занемарила лекциите в университета, но Катерина ме успокояваше, че ако ме изгонят от университета за лош успех или невзети изпити, винаги мога да се преместя при семейството им в Упсала, където да се запиша във факултета по хуманитарни науки и социология. Аз обаче не исках в Упсала.

В сряда преди да отпътуват за Швеция, вечерях заедно с цялото семейство в ресторанта на хотела им. Клиентът беше увесил нос, разполагаше само с един телефонен номер - на момичето със сандвичите. Катерина се извини, че е получила киселини от храната и се качи рано да си легне. След като приключихме бутилката вино, клиентът поръча бутилка скоч и след половин час сътвори класическо изпълнение за човек в неговото положение: изповед плюс напиване с повръщане.

- Лошо, - казах, когато сервитьорът дойде да почисти, и погледнах въпросително към стола, в който синът седеше и вече от 4 часа не беше казал и дума, ако не се брои изречението, с което си поръча супа, хляб с маслини и голяма водка. Той вдигна рамене и наклони бутилката, за да провери колко бърбан е останал. Известно време не помръднахме – клиентът, легнал върху масата, със салфетка, подпъхната между брадичката и покривката (която келнерът с любезност и отвращение беше сменил), аз, културно положила длани върху червената салфетка на коленете си, давайки си вид, че случайно съм се озовала на тази маса, и синът, който гледаше с празен поглед през русите си мигли.

- Трябва да го качим в стаята му, - наруших най-накрая интимния момент на нашето мълчание.

- Няма начин.

- Ще помолим някой от персонала. Например, бармана.

- Барманът е жена.

- Двамата можете да го довлечете до асансьора, после е лесно.

Той поклати глава. Не помръдваше от мястото си, което започваше истински да ме изнервя. А когато извади от задния джоб на дънките си някаква електронна игра и се заигра, не издържах и замахвах в посока на келнера, за да привлека вниманието му.

- По дяволите, по дяволите, не ме вижда.

Барманката обаче беше тази, която се притече на помощ. Дотъркаля отнякъде инвалидна количка; обясни, че я ползват в случай, че някой от гостите е твърде възрастен, за да се придвижва сам или претърпи злоупотреба по време на престоя си в хотела. Десет минути по-късно, вече в стаята на клиента, синът най-после си направи труда да ми помогне, след като го помолих да събуе обувките на баща си.

- Свали му и панталоните!

- Защо?

- За да му е по-удобно.

- Не мога. Ако искаш, свали му ги ти.

- Как ли не – той е твой роднина.

- Не ми пука дали ще се търкаля в повръщаното си до сутринта със или без панталони.

- Хайде де, моля те.

Момчето стоеше откъм противоположната страна на леглото, върху което бяхме проснали баща му (по корем - за да не се задави, ако случайно отново повърне в съня си), отпуснало тежестта на тялото си върху единия крак. Дългата коса почти скриваше очите му, но усещах как под бретона погледът си оставаше безизразен и син като студено езеро. Изведнъж ми премаля страхотно.

- Ох. Момче, ела за малко.

Сигурно съм пребледняла или нещо друго, понеже върху лицето на сина за първи помръдна мускул, който не отговаряше за предъвкването на храната. Той заобиколи леглото и застана откъм моята страна. Хванах се за лакътя му и се отпуснах на пода.

- И ти ли си пиана?

- Ох.

Той се опита да освободи лакътя си, но аз продължавах да го стискам здраво

- Искам да ти кажа нещо .

- Какво?

- Наведи се малко, за да не събудим баща ти.

- И така те чувам.

- Не ми е съвсем добре, наведи се още малко.

Дръпнах го по-силно, той се отпусна на едно коляно до мен на пода. Изглеждаше странно отпуснат. Леко хипнотизиран. Мрачните му езерни очи сега гледаха право в моите...

- Милото момче, да живееш с тия побъркани нещастници...

Усецах как костите в ръката му буквално омекват.

- Аз мога да ти помогна. Ще ти помогна. Тихо. Само трябва да пазим тишина. Много е важно да пазим тишина.

Лицето му вече беше толкова близо до моето, че ми се струваше, че мога да преброя миглите на всяко око.

- Мислиш си, че ако направиш каквото и да е усилие да живееш, ще свършиш като него – жалък и самотен. Знаеш ли, и си прав да си го мислиш. Точно такъв ще станеш, ако не ме оставиш да ти кажа нещо. Ела. Тихо. Милото момче.

3. Пет прости правила

Знам, започна да става много изнервяща цялата тази сцена с момчето и с мен как го придърпвам в желязна хватка към себе си, как си разменяме зловещи поглед, все едно че Дейвид Линч всеки момент ще се появи иззад завеса от синьо кадифе. Но ми се искаше да си припомня в най-големи подробности първия път, когато осъзнах, че мога с лекота да манипулирам хората. Всъщност оттогава насетне рядко съм използвала тази своя прекрасна и най-вече доходоносна, както се оказва в последствие, способност най-вече поради страха, че мога да се проваля и тогава аз ще бъда уязвима, ще бъда човека без дрехи на обществено място, когато сънувате. Тежко преживявам провалите, не преминават безпроблемно като огорчението от провала на последната налична филия хляб, прегоряла в тостера. Провалите ме сричат. За ден, два, понякога за месец. Външно не ми личи. Пак съм хубаво облечена, с идеален маникюр и уши, прилепени към скалпа с парченца прозрачен тиксо, за да не стърчат и да не развалят впечатлението от комбинацията на прическа, обици и шапка. Балсамирана в Dior отвън, вътрешно съм доста мъртва.

Затова невинаги, когато ми се иска, прибегвам до манипулацията. Предпазлива съм. С годините се научих, че да се злоупотребява с подобен талант е равносилно на глупост. То не е като свиренето на цигулка (макар че ако не се упражняваш редовно, можеш да загубиш форма и техниката ти да се влоши) – трябва да държиш таланта си зад сцената на изпълнението. Всъщност истинският талант тук е да криеш, че имаш талант.

Въпреки че е най-добре да си развил този талант още от ранна детска възраст, за да можеш да го упражняваш най-пълноценно, не е невъзможно и да придобиеш някои основни умения и на по-късна възраст. Да накраш хората да правят това, което на теб ти се иска, всъщност е много просто, отколкото изглежда на пръв поглед. Аз, разбира се, съм не само добър „играч“, но също и авторитет в тази област. Но понеже моментът е такъв, че нямам какво да губя (освен може би многото часове, което моят похитител очевидно е решил да ми отпусне, преди да ме убие), затова няма да бъда кучка и ще ви кажа как стават някофи неща.

Най, ама наистина най-важното нещо, което се иска, за да бъдеш добър манипулатор, е да имаш поне най-обща представа от процеса, през който преминават хората, за да вземат дадено решение. Още тогава, в хотелската стая на падналия в алкохолен ступор швед, в онзи най-първи момент на осъзнаване, без да искам, бях спазила петте прости правила.

1. Преценете доколко е важно за вас да вземете решение вместо човека, когото си набелязали, обекта „под прицел”. И дали в даден момент той ще бъде достатъчно податлив емоционално, за да допусне това. Абсурдно е да си въобразявате, че веднага ще можете да накарате някого да ви подари златния си часовник или да се омъжи за вас. Но! С малки стъпки понякога се стига по-далеч.
2. Проявете съчувствие. Ако успеете да го убедите, че му съчувствате, че сте съпричастни с проблема и болката му, половината ви работа е свършена. Ключовата дума тук е „приятелство”. „Добронамереност” също е добра дума, но предизвиква асоциация повече на дистанцираност от обекта. Приятелството обещава по-голяма ангажираност. Ако някой повярва, че си му приятел, гордостта му пада много по-бързо, отколкото ако само се увери, че имате добри намерения спрямо него като например да му заемете пари или да му помогнете да си смени гумата на автомобила.
3. Кажете му убедителна лъжа. Това е моментът, в който почвате да наклоняте везните в своя полза. След като вече сте размекнали обекта, масажирайки напрегнатото му емо, лъжата е тази, която ще послужи като основна точка на вашата аргументация. Така че трябва да е наистина добра. Ако обектът заподозре, че го лъжете, трябва моментално да се оттеглите в точка 2 и да покриете голия си задник с още окапали есенни листа. И още по-убедителна лъжа.
4. Пречупете волята му. Накарайте обекта да изпита съмнение относно себе си, действията си, външността си, мотивите си и най-вече относно обосноваването на собственото му мнение по въпроса, който е от важност за вас.
5. Заменете първоначалното му намерение/решение с това, което е изгодно на вас. Всъщност тази е най-лесната част от процеса. Вашият обект вече е само човешка обвивка, *tabula rasa*, в която можете да пишете или да драскате, ако щете дори да изливате кофи с боя и дори да изпърдявате флакони с течна боя (като Will the farter, алтернативният „художник”, за когото четох в някакъв малоумен сайт - shaboooty.com или нещо такова, няма значение). Тъй като на този етап вашият човек вече е зает с мисли от друг сорт (тези, които му внушихте в точка 4), сега е моментът да го разстреляте. И тъй като той е разсеян, куршумът ви ще улучи право в целта.

Право в целта, казвам ви.

И между другото, имам дете от този един-единствен път, когато прелъстих сина на нашия клиент.

4. Кунгсхолмен

Нямах абсолютно никакво намерение да забременявам от това момче. Просто в един момент, кратък като мах на крилото на колибри, погледът ми попадна в процеп на една леко открената врата, каквато представляваше възможността да правя секс с него. Нямах представа какво е това. Никога след това и не повторих. Уникалността на момента така ме разтърси, че повече не виждах смисъл да опитвам. Да не говорим за ужасяващата случайност на забременяването, което смути всичките ми жизнени функции, а също и мислите в главата ми. Но имайки предвид факта, че все пак това беше и първият ми полуосъзнат опит за манипулация, както при тригодишно дете, което иска да нарисова баща си, а всъщност скицира труп на лешояд с дървен крак, разминаването между намерение и резултат беше неизбежно.

Трябваше да напусна университета. Както и страната – очевидно! Понеже Катерина разбра и се закле, че където и да се скрия, ще ме намери и ще ме убие. Всъщност това ми беше първата официална смъртна заплаха. И понеже ми беше първата, тя заема особено важно място в личната ми история. Дори може да се каже, че е поставена на пиедестал, от височината на който всички други неприятности ми се струват дребни като каперси в салата. Знаех, че жената не се шегува. Нещо ми подсказваше, че е решена да отмъсти на мен за всички несполуки, които се случваха на мъжете от нейното семейство. При това нямаше никакво намерение да се смили над мен заради ниския ми ръст. Хора като Катерина са като акули – те не виждат плячката, а само я усещат, когато се движи. Или надушват кръвта ѝ. Аз, разбира се, бях престанала да кървя заради бременността, но трябваше да намеря начин да спра и да се движа. За да не ме засичат радарите ѝ! Сякаш имах GPS в задника. След като старата разбра, че почти съм изнасилила внука ѝ (да бе, като че ли пенисите на хората се уголемяват, когато ги заплашиш!), тя се върна обратно в града, нае квартира зад полицейското управление (колко символично!) и започна да ме следи. Пращаше ми *анонимни* писма, в които ме заплашваше, че след като бебето се роди, ще му вземе ДНК-проба, за да докаже, че внукът ѝ е бащата и че по време на сексуалния ни контакт все още е бил малолетен. Което обаче не е вярно, понеже момчето вече беше навършило 16. Не че съм му гледала личната карта, но помня видеото на баща му, което показвахме на наши клиентки и в което той още в самото начало поясняваше, че живее в бермудския триъгълник на зловещата връзка с майка си и 16-годишния си син (е, не точно с тези думи, но от дистанцията на времето споменът е започнал да придобива различни измерения предвид последвалите събития).

Както и да е. Трябваше да замина. Което си имаше своите 99 негативни страни, най-вече заради усложненията от бременността. Трябваше да си събера багажа САМО в два куфара и една пътна чанта, което значеше, че трябваше да оставя в стария си апартамент комплекта порцеланови чинии и сосиера с печат „Made in occupied Japan“, 23 чифта джинси (с подкъсени крачоли, разбира се) , от които четири МНОГО ЛЮБИМИ, vintage палто от първата зимна колекцията на Miu Miu от 1992 г., снимка на майка и татко като младоженци и други такива, за които тогава си мислех,че повече никога няма да видя.

Другото неудобство на ситуацията произтичаше от факта, че след отпътуването ми от страната и установяването ми в Стокхолм (точно така, тактиката на жертвата: ако си под носа на врага си, възможно е той никога да не те подуши), трябваше да си намеря добър ортопед, добър гинеколог, добър ендокринолог и добро име, под което да прикрия истинската си самоличност.

Идеята да се скрия в Стокхолм не ми хрумна, докато пиех четвърти джин-фис на пейката в задния двор по залез слънце. Брат ми живее там от 88-а година. Омъжен е за швед (знам, знам!) и пише за спортната рубрика в Expressen. Останах цели 22 месеца при брат ми и Барбро в апартамента им в Кунгсхолмен. Предчувствам въпроса – Барбо е мъжката форма на Барбара; преди 47 години родителите му са попаднали в традиционното клише, решавайки да кръстят детето си с името, което са избрали предварително, без оглед на факта, че полът му е различен от очаквания. Барбро Хелстрьом е готвач в Rolfs Kök във Васастан и неведнъж ми е спасявал задника през тези 22 месеца. Искане ми се и сега да беше тук, с мен, в това мазе, за да измисли нещо умно, за да ме измъкне...

Но го няма, защото сигурно си е в уютния апартамент на острова и готви за брат ми, котарака Гунериус и сина им...как се казваше проклетото хлапе... трябва да е на 17, не, на 18 години...Янус? Ян? Янатан?

Янатан. God has given.

5. Haut comme trois pommes¹

При хората, по-скоро при жените със спондилоепифизна дисплазия е задължително да раждат с цезарово сечение поради малкия размер на пелвиса. Това важи и за други заболявания, засягащи скелета, които отново можете да проверите в google, ако наистина сте толкова перверзни или просто наскоро са ви уволнили и имате много свободно време. Затова не знам дали ме е боляло, когато са вадили това полушведско дете от мен... Но от други неща ме е боляло, не съм от камък, макар че има журналисти, литературни критици и дори няколко от по-отраканите ми съседи, които от години се опитват да докажат обратното. Да овладееш изкуството на манипулацията не ти гарантира щастие. Даже ако това беше роман, щях да сложа възклицателен знак в края на предишното изречение, понеже е добре да се запомни и да го имате предвид следващия път, когато се надцените и вместо усмивка или целувка получите ритник или шамар.

Животът протича много различно за ниските хора. Най-малкото защото всичко се вижда от различен ъгъл – буквално. Представете си да виждате света, както ако сте приклепнали. И никога да не се изправяте. Пощенската кутия изглежда чудовищна, душът-слушалка в хотелската стая – недостижим. Влюбвате се в някого, докато си говорите на бара, и после много ви се припикава, не можете повече да се стискате и знаете предварително, че това е краят на флирта, но въпреки това се извинявате, смъквате се от стола и изведнъж се озовавате очи в... чатал с вашия човек. Той изглежда объркан, но продължава да се държи мило, понеже досега сте казали няколко наистина големи смешки и готиният мъж чак не може да повярва на късмета си. Докато не ви се припикава...

Да, боляло ме е при такива случаи - когато физиката ми ме е предавала... Но подобни разочарования са като бирата – преди да започне да ти хареса, първо трябва да намразиш горчивия ѝ вкус. Тази метафора ми е нужна, за да се опитате да ме разберете. Да разберете изобщо хора като мен, не непременно ниски, а хора, които, без да усещате, ви скъсяват живота. Ние ОБИЧАМЕ да ни разочароват. Защото после започва интересното.

Когато си още дете, недоумяваш защо майка ти плаче, скрита зад огромните си тъмни очила, без да се е ударила. Но след като ти купят шоколадово яйце или ти подарят котка за рождения ден, забравяш. Когато обаче видиш и баща си да плаче, без да се е ударил, вече започва да ти става подозрително и котето вече не може да те залъже с присъствието си. Постепенно обаче се

¹ Малък човек, буквално „висок колкото три ябълки” (фр).

научавах да живееш в несиметричното си тяло, защото нямаш друга алтернатива. Е, имаш, но не е много честно да прибегваш до нея, понеже колкото и да реват, родителите ти всъщност те обичат и едно самоубийство би им донесло още повече мъка и много допълнителни, непредвидени разходи (понеже на панахидите в моята страна, знаете, роднините и познатите ядат много – уж за бог да прости, но всъщност гледат да си спестят поне едно от храненията за деня).

Още в началото на писателската си кариера, когато след „Духай ми през завесата“ на практика нещата ми потръгнаха и изведнъж имах толкова пари, че можех да си купя пони (но не си купих, защото имах котка, която беше толкова зла, че щеше да изяде понито) ,сериозно мислех да напиша наръчник за малки хора. Сещате се, как да действат, ако в магазина не могат да стигнат пакет с бяло брашно (тук моят съвет щеше да е: „Откажете се от бялото брашното! It' no good for your health anyway) или каква лъжа да измислят пред приятелите си, за да не се налага да ходят с тях в нощен клуб, където през повечето време ще са изложени на гледката на човешки и нечовешки задници, а ако решат да си поръчат нещо на бара, трябва първо да се уверят, че барманът изобщо ги вижда. За чуване нищо не гарантирам! Но после се сетих, че всички ниски хора вече знаят това и се отказах от идеята за наръчника.

В пубертета започват да се случват странни неща. Или ставаш много умен изведнъж, за да компенсираш по този начин липсата на дълги крайници и големи цици, или от теб не става нищо. Започваш да се озърташ за странични занимания, които не включват училището и съучениците. Най-вече съученичките, които се обличат в черно, червено и розово и са на мнение, че дългата коса е сексуален атрибут номер едно. Ако имаш късмет, страничните ти занимания ще включват книги с дребен шрифт и леки наркотици – толкова леки, че да се събират на върха на малкия ви пръст.

В гимназията научих шведски, а през първите три години на следването си в университета научих и френски. Научих се още да се обличам добре, да чета книги, в които не преобладава пряката реч, да се самопреглеждам за рак на гърдата, да не се подстригвам сама, да не мразя високите, нито тези със съразмерните уши. Въобще човек наистина доста оформя личността си в годините между 14 и 18. Също и хранителните му навици се затвърждват точно в тези години. Макар че за мен това не беше съвсем вярно – първо се пристрастих към капучиното, а после престанах да пия мляко. Изобщо. Дори написах статия срещу консумацията на прясно мляко, която изпратих на 14 всекидневника, 4 седмични вестника и 33 списания. Статията не беше никак добре издържана откъм научни аргументи, но затова пък беше смешна (макар че не исках да се получи така, защото

наистина бях убедена, а и продължавам да съм, че млякото е отрова, която един ден ще затрие живота на планетата ни подобно на непознат щам на грипния вирус). Тогава – бях на 17 – много се възмущавах от факта, че от всички редакции ми връщат статията БЕЗ КОМЕНТАР.

„Опасностите от млякото и млечните продукти – ФАКТИТЕ говорят!

Да... млякото е „перфектна храна” от Майката Природа...за телето...докато не се отбие от кравата.”

Така започваше статията. Първите ми стъпки в издателската индустрия... Да не забравяме, че бях на 17.

„Млякото от кравите е нездравословна течност, добита от често болни животни, която съдържа богата гама от опасни и застрашаващи здравето субстанции, които с течение на времето могат да причинят сериозни щети на вашия организъм. В него се съдържат 59 активни хормона, повечето от които са силни алергени и ужасно богати на мазнини и холестерол. В млякото от крави всъщност се съдържат следи от всичко, което кравите са погълнали, включително и разни радиоактивно отпадъци, ако е имало в наличност, докато са се хранили.”

Ужас!

„Ако страдате от множествена склероза, със сигурност сте пили прекалено много прясно мляко! Все още не е научно дооказано, но екипи от изследователи по целия свят работят упорито, за да открият връзката между МС и консумацията на краве мляко. И съм сигурна, че един ден ще я открият! Множествената склероза е автоимунно заболяване („авто” означава „собствен”!). Интересно е да се отбележи, че рядко ще срещнете ескимос, болен от МС. И знаете ли защо? Защото ескимосите не консумират млечни продукти. Те ядят тюлени. И супата им дори е от тюленова мас (за което също не съм съвсем сигурна, че е здравословна храна, но за това може би ще пиша в друга научна статия). „

Не написах друга „научна” статия за негативните ефекти на супата от тюленова мас, но затова пък отпечатаха статията ми за млякото в списание „За жената”, предполагам защото някъде по средата споменавах, че две трети от жертвите на МС са жени. Явно това е събудило интереса на редакторската колегия. Или другият вариант е самата главна редакторка да е имала МС и в момента, в който е прочела статията ми, да се е ядосала страшно на майка си, задето я е карала сутрин да си изпива млякото.

Така започна писателската ми кариера. Хората казват, че дори да си написал 10 000 страници мъдри мисли, не си ли публикувал поне една, значи не си никакъв писател. Е. аз вече имах публикувани цели 2 страници (не точно, понеже редакторите бяха решили да освежат статията ми с две снимки: едната представляваше ренгенова снимка на череп в анфас – вероятно женски! , а на другата имаше бяла крава с кафяво петно около едното око, която спокойно преживяше с примижал поглед на фона на луксозен швейцарски пейзаж).

След като официално станах писателка на 17-годишна възраст и дори получих чек със сума, която похарчих в кварталния магазин за пакет юфка и връзка банани, за известно време престанах да се интересувам от писане на белетристика, която имаше за цел да събуди общественото съзнание по някои медицински проблеми. Зрението ми се влоши и трябваше да сложа очила.

Очилата бяха удар под кръста. Вече БУКВАЛНО не виждах друга алтернатива освен да стана безпощадно умна, защото в противен случай животът в социалната матрица, така както беше измислена и задействана от високите, щеше да ми се стори непоносим.

A successful organism is the organism that adapts.

6. 747 ABB 92

Вече не е смешно. Не че преди, когато се свестих, ми беше смешно, но такъв е изразът, знаете, когато се приберете вкъщи и викате някой ваш близък по име, и обикаляте от стая в стая и изведнъж страшно предчувствие започва да смразява кръвта ви... Тогава заставате по средата на коридора и извиквате:

- Хайде, копеленеце малко, излез, където и да си, вече не е смешно!

Колко време вече съм тук в този...килер? Час? Сигурно е повече. Очите ми вече са привикнали към тъмното и успявам да си проправам път до вратата като разчиствам по пътя си кашони, бутилки и нещо с косми, което силно се надявам никога да не е било живо преди да се озове на пода в това помещение.

- Ехо?

Гласът ми прозвучава така, сякаш озвучавам шведския готвач в Muppet Show. За първи път проговарям от... от снощи, ако не ме лъже биологичният часовник. Затова гласът ми е дрезгав. Знаете как е като не си упражнявате тялото – мускулите издишат, костната система отслабва. Ако не си упражнявате редовно гласа, той също се амортизира. Затова запявам *Don't stop me now* на Queen - песен, която по принцип е по-подходяща за шофиране на дълги разстояния и за изчистване на съвестта, когато на някое парти приемаш амфетамини от непознати и изпиваш повече от 4 водки. Тази песен определено не е добра за подаване на зов за помощ.

Трябва да си спомня какво правих последно, преди да се озова тук. Да видим... В 17 трябваше да изнеса открита лекция в университета за ...ох, за какво беше, не помня. Може би ако успея да намеря чантата си, в нея все още ще са листата с текста, който изпринтих в последния момент, преди да изляза от къщи. Добре, както и да е, и без друго студентите щяха да дойдат да видят мен, нямаше да им пука особено какво ще кажа. А аз изпаднах в истерия, задето организаторите бяха забравили да подсигурят платформа, на която да стъпя, за да се виждам над лекторския пулт в голямата аула. „Шибаняци! Какво очаквате? Че ще порасна за една нощ, за да мога да си прочета лекцията във вашия университет! Ще ви съдя в Страсбург, ако веднага не ми намерите нещо, върху което да стъпя. Отменям лекцията и не ми пука какво ще кажете на хората и на журналистите, които чакат отвън. „ Те се разтичаха в напразни усилия да измислят разрешение на ситуацията в последната минута. Предложиха да ми подложат два дебели оксфордски речника (!) Аз се разфучах още повече, дори се насилих да се разплача, което направо ги смрази, както и очаквах. Казвам ви истината – сковаха се на място и заприличаха на каменни статуи; даже виждам надписите на постаментите: „Жена с кана кафе“, „Мъж в агония при гледката на анаконда“... Не отмених лекцията, разбира се, понеже бяха казали, че ще ми патят. В крайна сметка реших да не чета, а да се разхождам сред публиката с микрофон, прикачен зад ухото, също като мотивационен говорител, от ония, които убеждават публиката си от неудачници и потенциални самоубийци, че ако повярват в себе си, ако наистина повярват в себе си, животът им ще потръгне и най-накрая ще могат да преспят с всеки, за когото си мечтаят. Дори с Роби Уилямс (макар че не ви го препоръчвам – срещали сме се два пъти, но човекът много пие и не се е детоксикира с години. Не че като беше друсан, не беше забавен; искаше да му напиша текст за песен – идеята му беше всичките 114 думи, без предлозите, междуметията и личните местоимения, да са мръсни. „Колко мръсни?“ , попитах аз. „Толкова мръсни, че като я пускат по MTV , изобщо да не се чува мелодията заради цензуриращите писукания – I...beep... your ...beep...in this awfully...beep beep... Нещо такова. Схващаш ли мисълта ми?“ Ако съдех по броя на бирените бутилки и празните шотове на

масата пред него, и той самият съвсем не схващаше мисълта си. Както и да е, малко се отплеснах... Важното е да запомните, че може би трябва да премахнете точката „Да преспя с Роби Уилямс“ от *I-wish* списъка си за следващата нова година.)

След лекцията раздавах автографи; всъщност разписах само 2 книги и 6 картички, понеже на седмата, която ми подаде грозна (дано да е била все пак мъжка) ръка с черни косми дори по фалангите на пръстите, забелязах, че не съм излязла добре на снимката (ретро прическа, без обаче „ретро“ да значи „модерно ретро“ плюс видими бръчки около очите! Казвала съм ХИЛЯДИ ПЪТИ на фотографите, че не желая да се усмихвам. И без това не съм весела през повечето часове на денонощието – защо ми е да се усмихвам? Някой да ме е виждал да се усмихвам на живо от... 2006-та година насам? Именно, никой!) и захвърлих писалката по диагонал. Целех се в кошчето за боклук в далечния ъгъл на залата, но не уцелих него, а чистача, който се беше промъкнал незабелязано и се спотайваше зад голямото стайно растение с надежда, че от този ъгъл ще има добра видимост, за да ме снима с мобилния си телефон. Дано да е успял да го направи преди да уцеля окото му с летящата писалка!

Да, помня много добре как ударих човека с писалката.

След това ...след това какво стана? Някой дойде да ме вземе с кола от паркинга зад университета, понеже валеше. Не беше редакторът ми Палме, не беше и Сания, асистентката ми, тая кучка, която трябва да уволня веднага, щом се измъкна оттук, понеже не ми е симпатична, а и си подпетва панталоните, когато носи ниски обувки, което е БЕЗОБРАЗНО. Кой беше тогава? Може би ако си спомня каква беше колата, ще се сетя и кой е бил зад волана. Знаете, аз не шофирам. Мога, но не искам. Когато се разминавам с коли по-големи от микробуси, цялата се вцепенявам от ужас и това никак не ми понася добре, понеже веднага се изпотявам под лявата мишница. Винаги и само под лявата мишница. Ако не беше толкова абсурдно, сигурно щях да се консултирам с лекар, но така и не мога да се насия да вляза в нечий лекарски кабинет и да предам оплакването си в следния телеграфен вид: „Когато съм стресирана, се потя под лявата мишница.“ Преди да седнех зад волана в колата си, предвидливо натъпквах салфетка под мишницата си и за известно време изглеждаше, че държа ситуацията под контрол. Но когато един ден забравих да я извадя и по време на едно телевизионно, повтарям – телевизионно! интервю БЯЛАТА салфетката се развя изпод късия ръкав на ЧЕРНАТА ми блузка Prada, реших повече да не шофирам сама.

Колата беше невзрачно бяло Renault Clio с регистрационен номер... затварям очи, за да си го припомня. То не че като съм с отворени очи в тази тъмница нещо може да разсее мисълта ми, но мозъкът ми иска точно това – да си затворя очите, за да ми покаже по-добър кадър на колата. Под дъжда. С изпръсканите от калта калници и запотените от вътрешната страна прозорци. Заобикалям отзад, за да си оставя чантата и чадъра в багажника, понеже колата е двуместна и отпред няма къде да ги сместя. Имам и една книжна чанта, в която са новите ми Jimmy Choo обувки (не мога да издам името на човека, който ме снабдява с номер 34, защото после ще трябва да убия себе си. Но сега като се замисля, смъртта ми и без това изглежда неизбежна при така създадите се обстоятелств, затова няма защо повече да крия, че човекът се казва Рамос. Това обаче едва ли е истинското му име, защото ако беше, нямаше да се задържи толкова дълго на свобода, че да ме снабди в разстояние на две години с 38 чифта обувки 34-ти номер от различни дизайнери, чиито колекции по принцип започват от 36-ти номер нагоре.) Поколебавам се само за 2 секунди, преди да реша да взема кутията с прекрасните и страшно неудобни кожени сандали с дебел ток при себе в колата. Тогава зървам с крайчеца на окото си и регистрационния номер: 747 ABB 92. Веднага се сещам за първия филм от поредицата за агент Борн, който беше трениран да запечати всеки детайл още с влизането си в някое заведение, например: какво е разположението на бара спрямо входа, колко посетители има, колко от тях са мъже, колко – жени, как са позиционирани, какво държат в ръцете си и пр. Аз не съм добра в това. Ако затворя очи, може и да не се сетя дали събеседникът ми носи шапка или не. Но вчера изглежда съм запомнила номера на реното. Не помня номера на коли! Трудно запомних дори номера на собствения си мобилен телефон, за бога, защо ми е да помня този номер!?

Може би като компенсация, че не мога да си спомня кой караше колата!... Нищо. Ще изчакам. Ако още нещо падне или се изсипе върху главата ми, може и да се сетя чие беше бялото клио.

- Ехо? Извинете... Ако може да дойдете за малко...

Глупачка, на кого се извиняваш?? Виждаш ли някого, че да му се извиняваш?

Ако сега страдах от биполарно разстройство, другата личност в мен сигурно щеше да даде рационален отговор:

- Защото ТАКА СЕ ПРАВИ! Не трябва да дразним похитителя. Любезността ще го накара да си мисли, че сме учтиви и най-вече изплашени. А всеки обича учтивите заложници, защото създават по-малко неприятности. Защото ако си само изплашен, ще буйстваш, ще се бориш, ще пициш и

това ще разстрои похитителя до степен, че ще пожелае да те измъчва. А ако си учтив обаче, учтивостта ще надделее над страха и той ще оцени усилията ти да намалиш напрежението в обстановката. ТОЛКОВА Е ЛОГИЧНО! Затова не ме наричай глупачка!

- Помооооооооооо! Копеле шибано, отвори шибаната врата! Мамка ти! Умри, куче...

Млъквам, задъхана, изпотена (и под двете мишници, както и около врата) а главата ми гори, чувствам как сърцето ми тупти в гърлото – все едно съм глътнала щраусово яйце, от което всеки момент ще се излюпи пиле. Замислям си. И после отново се разкрещявам:

- Първо ми отвори, после умри!

7. 25-ти кадър

Надбъбречната ми жлеза сигурно работи като поточна линия, пусната на бързи обороти, понеже нивото на адреналина ми въобще не спада. Ето, от учестеното дишане започва да ми се вие свят – артериалното ми налягане е повишено, тонусът на гладката ми мускулатура – понижен, перисталтиката ми е забавена, а кръвната ми захар сигурно удря десетката. Ще умра тук. Без да знам даже защо.

Минават още няколко минути. Обхванала съм лицето си с длани и се опитвам да се разплача, но не мога. От мен излизат само хрипове. Постепенно дишането ми се успокоява, обхваща ме нещо като летаргия. Изведнъж чувам приближаващи се стъпки, които спират пред вратата. Похитителят идва да ми каже защо ще умра тук. И тогава се напикавам. Но с оглед състоянието ми, това дори не ми се вижда ненормално, нито пък унизително. Хора са изяждали труповете на свои приятели, принудени от обстоятелствата, за Бога! Естествено, че ми е позволено да се напикая от страх.

Превърта се ключ, вратата се отваря - трудно, защото от влагата дървото е набъбнало. Виждам фигурата на похитителя си в контражур.

- Здравейте, - поздравявам кротко. Биполярната ми дружка си знае работата.

Не ми отговаря. Сигурно иска да изглежда суров. И го постига. Оставя на земята поднос с храна (поне мирише на храна) и излиза заднешком. Когато ключът отново се завърта в ключалката, неочаквано Бог казва „Да бъде светлина!“ и аз отново мога да виждам. Чак се стряскам.

Примижавам. Мозъкът ми обработва първо образа на косматото нещо, което напилах преди в тъмното – оказва се ушанка, много голям размер. Инстинктивно посягам и я погалвам, сякаш очаквам, че ще замърка и почти съм разочарована, че не го прави. После разбирам, че не съм в килер, а в нещо като изба – покрай стените има високи рафтове, на които са подредени бутилки вино, сигурно са поне сто на брой; някои изглеждат доста стари, понеже са прашни, други са домашно производство, понеже етикетите са надписани на ръка – реколта и година. Иронично е някакси, че съм затворена в едно помещение със сто бутилки вино – факт, който при всички други обстоятелства би ме изпълнил с приятна възбуда. Разхвърляните по пода кашони навярно също са съдържали бутилки вино. На стената зад мен два от рафтовете са заети от бутилки с други напитки – както вече успях да се уверя. На подноса има чиния с димящи канелони с пълнеж от сирене и подправки, празна чаша и тирбушон (!). Посягам към тирбушона и тогава виждам, че под чашата е поставен сгънат на половина лист хартия. Хм, значи така иска да комуникираме. Добре, да видим.

Днес е 16 октомври, 2009 година, в момента, в който четеш това, часът е малко след 17. Беше медикаментозно приведена в безсъзнание за 14 часа. Налагаше се. По-късно може и да разбереш защо. А може и да не разбереш. Когато се върна след около час, за да прибера подноса, ще оставя на пода превръзка за очите, която искам да си сложиш, без да задаваш въпроси. Ще те заведа в нормална стая, където ще можеш да се погрижиш за личната си хигиена и да поспиш, ако желаеш.

Засега не искам да разговарям с теб. По-скоро искам да те убия, но ще се опитам за момента да се въздържа. Some day I wish upon a star... some day I wish ...

Оставям листа обратно на подноса и се опитвам да си направя проста сметка. Ако съм била в безсъзнание някъде от осем часа предишната вечер, значи съм се събудила в избата към десет сутринта и съм прекарала пет часа и половина на тъмно. Откъде обаче той знае кога съм дошла в съзнание? Може би ме наблюдава чрез камера с инфрачервени лъчи? Оглеждам ъглите при тавава, понеже там е най-вероятно да се инсталира камера, но на пръв поглед не се вижда нищо. Повдигам на пръсти, за да стигна една бутилка от по-горните лавици. Но ръцете ми теперят толкова силно, че ме е страх, че ще ги съборя всичките, затова взимам една от по-долните. Чета етикета: „малбек/шира, 2007“. Whatever!

Докато навивам тирбушона и усещам как желязото меко влиза в корка, изведнъж се успокоявам – винаги съм възприемала отварянето на бутилка вино като свещенодействие, което изчиства

съзнанието ми за тези тийсетина секунди, преди духът да бъде пуснат на свобода. И сега, както не мисля за нищо и съм напълно дистанцирана от това място, от напиканите си дрехи, от дехидратираната си кожа, от себе си, от живота си, в един скрит, 25-ти кадър в изпразненото ми съзнание се мярва отново силуетът. Има нещо в този силует, което ме притеснява. На мъж ли беше изобщо? И защо съм си втълпила, че насилникът е „той“? Силуетът можеше да бъде и на жена. Възможно ли е изобщо да не мога да разпозная пола? Звучи абсурдно. Когато след час вратата се отвори, този път ще бъде подготвена и ще разбере със сигурност, преди да си сложи превръзката на очите.

Малбекът е добър, без да бъде изключителен.

На колко ли хора им се е случвало да правят еноложки заключения за качеството на виното,което консумират, седнали върху ушанка на студен каменен под и далеч от най-спретнатия си вид? Ако точно сега се усмихвам, то е, защото заедно с виното в мен се влива и първата ясна логическа мисъл, откакто съм затворена в избата. Мисля, че вече се досещам защо някой може да ми бъде толкова сърдит , че да ме отвлече и да ме подложи на това мъчение. А мъчението е точно такова, защото копелето със сигурност знае, че НЕ ЯМ МЛЕЧНИ ПРОДУКТИ,и въпреки това ми сервира канелони! Значи ще действаме като в Гуантанамо... Добре, нека да е на твоето! Ще изям канелоните. Но това не значи, че си пречупил духа ми!

Изпивам половината бутилка. Вече съм готова дори да му духам, ако се наложи. Все пак аз съм авторката на „Духай ми през завесата“ – книгата, която откри нови хоризонти пред сексуалните експериментатори от всички възрасти и ми донесе печалби от милион и половина (без данъците и процентите за всеки алчни акули около мен и ако това беше мейл, сега щях да сложа едно ☺)

Но 25-тият кадър отново преминава пред очите ми, за да ми напомни, че “той” може да има две Y хромозоми.

8. Канелони

Трябва да призная, че за отровна храна канелоните със сиренов пълнеж бяха доста добри. Вкусът им ми напомни за една съботна вечер през ноември в апартамента в Кунгсхолмен. Барбро не беше на работа през онази вечер и каза, че ще сготви за семейството. Точно така се изрази: „Така и така съм си вкъщи, ще сготвя нещо за семейството.” По онова време Барбро все още работеше в El

Diablo – ресторант в същия квартал, на една от пресечките на Флеминггата, който беше известен с латиноамериканската си кухня и коктейлите, съдържащи „100% agave Tequila“. Аз почти не мърдах от къщи, понеже бях в края на 8-ия месец и по никой начин не можех да слизам и да изкачвам стълбите в старата кооперация на Бергсгата без с чужда помощ. Мислех, че ще полудея, защото не бях свикнала да не излизам всеки ден. А от храната, която Барбро носеше от ресторанта, имах чувството, че съвсем съм заприличала на Дани де Вито.

- Добре, това трябва да спре! Престани! Какво е това, какво е това? – разтърсвам пред лицето на смаяния Барбро напълнялите си ръце. – Това е пра-се! ПРАСЕ!

- Изнервена си, скъпа, просто си изнервена – казва той с мек тон, но на мен ми звучи като санитар в психиатрична клиника, който се опитва да успокои буйстващ пациент.

- Не съм изневрена, педал такъв! Дебела съм! Заради ТВОИТЕ мексикански манджи!

В този момент брат ми излиза от банята с кърпа, която придържа около кръста си с една ръка; с другата ми удря такъв шамар, че чувам църковни камбани. Барбро изпищява и закрива лицето си с ръце, за да се предпази от шока на гледката. Всъщност шамарът не е толкова силен, колкото изглежда (и звучи!), не ми потича кръв от носа или нещо такова, но затова пък успява да ме накара да млъкна на секундата.

Брат ми се казва Бранко и е много висок – не спрямо мен, а изобщо. В гимназията играеше във волейболния отбор, после подписа договор с един професионален клуб. Както и да е. Искях да кажа, че какъвто е висок, може да изглежда наистина зловещо, когато е ядосан. Макар и гол, само с една кърпа на кафяви мечета, хванали се за лапичките, около бедрата. Не ме е удрял от...знам ли... седми клас. Когато обвиних него, че не е затворил вратата на пералнята машина и когато баща ми се върна от работа, завари апартамента наводнен. Не му се караха тогава, защото и без това механизмът на вратата беше развален. Но той въпреки това не остави постъпката ми без последствия. Завлече ме в стаята ни, зашлеви ме по едната буза, хвана ме под мишниците, вдигна ме така, че лицата ни да са на едно ниво и каза: „Ако го направиш още веднъж, ще се махна от къщи.“ Бранко знаеше какво да каже, за да ме изплаши. За мен той беше най-добрият и красив мъж на света и не можех да си представя, че един ден ще се разделим. И когато това стана – защото той спечели спортна стипендия и една пролет замина за Швеция – за първи и последен път път в живота ми сърцето ми беше разбито.

Мислите си, че разбирате някои неща, само защото сте чели за тях в книгите или сте ги гледали по филмите. Истината обаче е, че не познавате нито Бранко, нито Барбро, нито пък мен. Животът не е логичен и не може да се обобщи с поредната тъпа група във Facebook, към която се чувствате длъжен да се присъедините, за да разберат всичките ви познати и непознати, имащи достъп до профила ви, че сте любител на кучета, пазител на околната страна, че заклеявявате насилието над деца и жени, че сте против избиването на китове в Северно море и не на последно място че сте един от онези 467 988 потребители, които си въобразяват, че с гласа си ще накарат французите да се откажат от тютюнопушенето. Присъединявайки се към групата „I support gay marriages“, всъщност не подкрепяте друго освен задника ми! Защото не разбирате нищо!

Между деветата и единайстата си година брат ми отказваше да говори в училище. Учителите му беснеели, някои дори го наричали „олигофрен“. Тогава в страната все още не е имало училищни психолози, и затова нашите отведоха Бранко направо при психиатър в местната многопрофилна болница. Обяснили му, че Бранко отказва да говори единствено и само в училище. Вкъщи даже им било трудно да му затворят устата понякога. Докторът задал на брат ми няколко контролни въпроса, на които Бранко отговорил възпитано и умно.

- Хм! – казал докторът и свъсил вежди. – И защо не говори в училище?

- Надявахме се Вие да ни кажете, - отвърнала майка, леко объркана.

- Може да е аутизъм.

- Какво е това?

- Оо, хич не е добре – докторът поклатил глава.

Баща ми се разплакал, майка изругала.

През следващите няколко седмици мъкнали Бранко при различни лекари, чиито диагнози варирали от „нищо му няма, сигурно навлиза по-рано в пубертета“ до „детето има психическо изоставане, може би е по-добре да го настаните в специализиран дом, защото с течение на времето състоянието му ще се влошава“. Но вероятно в онези години повечето от тях дори да не са били чували за селективен мутизъм - състояние, при което детето отказва да говори в определени социални ситуации, защото нещо в тези ситуации (или някой!) засилват чувството му на безпокойство.

Майка, която е пианистка, отложила всичките си концертни ангажименти за 4 месеца напред и се посветила на задачата да разбере какво всъщност не е наред с Бранко. След като го изпращала сутрин на училище, събличала халата си, под който била напълно облечена, и тръгвала след него. Следяла го с бинокъл от прозореца на съседната на училището сграда – някакво държавно учреждение, в което ѝ позволили да влиза при условие, че всяка сутрин им носи банички. За късмет, хубавото ѝ дете седяло на чин откъм прозореца, така че можела да вижда ясно всяка негова мимика, да улавя всеки жест. всяка въздишка, усмивка, сълза... Безпокойството ѝ растяло с минаване на дните, понеже колкото и да внимавала в картинката, не успявала да разбере кое стресира брат ми до степен, че буквално да онемява в училище. Разбира се, у дома Бранко отказвал да обясни защо не говори със съучениците и учителите си. Всъщност общувал единствено с треньора по волейбол и другите момчета от отбора, заради което може би и не притискали родителите ми да го отпишат от училище – все пак Бранко бил отличен спортист, а също най-добрият по литература в класа; пишел толкова добри съчитнения, че често докарвал учителката си до рев (който тя обяснявала с похватите на древногръцката трагедия и състоянието на катарзис).

Тъкмо когато майка щяла да се откаже от разузнавателната си дейност, се случило нещо, което я накарало да си мисли, че е открила причината за селективното онемяване на Бранко.

Един ден, след като раздала баничките на служителите в държавното учреждение, майка ми се настанила както винаги на един зелен въртящ се стол до прозореца и насочила бинокъла към учебната стая на Бранко. Имали урок по история, ако се съдело по надписа на дъската, но майка ми по-скоро разчитала на седмичната програма, която тайно била изровила от сака на брат ми и копирала, за да знае по кое време къде се намира. Бранко изглеждал разсеян, четял комкиски под прикритието на чина си, до момента, когато учителят не извикал на дъската някакво друго момче, което заело заучената поза на оратор и зачело от листята, които държало. Тогава Бранко леко подскочил на мястото си и майка ми трябвало да приближи още повече фокуса, за да се увери, че това, което вижда, не е просто халюцинация. Известно време Бранко слушал съученика си със затаен дъх и полуотворена уста, не помръдвал и косъм на главата му, после изведнъж извърнал лице към прозореца и сълзите започнали да се стичат по пребледнелите му бузи.

- Какво, да му се не види, е това???

Бинокълът паднал от ръцете на майка в полата ѝ и тя не мръднала в продължение на няколко минути, напълно смутена от видяното.

Вечерта, когато всички се събрахме в кухнята, за да вечеряме (помня случката, защото по-рано през същия ден бях набила детегледачката си с пръчка, а такова нещо нито едно петгодишно дете не може да забрави), брат ми не спря да говори за някакъв гущер, който видял да се продава в зоомагазина на път за къщи. Аз пък исках да ми обърнат внимание, защото си бях натъпкала салфетка в устата, която се беше оцветила в тъмносиньо от боровинковия сок. Баща ми гледаше новините и повтаряше „Тихо, тихо!“ Изведнъж майка остави вилцата си, стана, отиде до брат ми и го разтърси за рамото:

- Кое е това момче, което днес говори пред класа ви по история?

Бранко зяпна с отворена уста. Аз глътнах салфетката, но пак никой не ми обърна внимание.

- Бие ли те?

Точно тогава си помислихме, че Бранко ще престане да говори и у дома.

- Отговори ми, детенце! – майка го разтърси още по – силно.

- Тихо! – извика баща ми и приближи стола си по-близо до телевизора.

- Бранко, искам ВЕДНАГА да ми кажеш кое е това момче и дали те тормози!

Бранко се разплака и избяга в стаята си.

Don't speak,

don't speak my name

Hold on to this life of chains

9. Пак за 747 ABB 92

Когато вратата на избата отново се отваря, изобщо, ама изобщо не съм подготвена. Ще обясня защо. Трябва да е минало повече от час, откакто похитителят ми остави таблата с храната и тирбушона, защото бях толкова стресирана от първата си среща с похитителя, че продължих да пия от бутилката с малбек / шира , докато не я довърших, а за това се иска повече от час..обикновено... когато съм в ресторант. И когато довърших бутилката, съм заспала. Събуждам се, защото той/ тя

се е надвесил над мен и се опитва да ми нахлузи маска за сън; имах такава някъде вкъщи, беше синя и на нея пишеше Fly with Ungaro. За секунда-две отново изпитвам оня познат пронизващ ужас, че съм ослепяла, понеже нищо не виждам. Въпреки че заради виното мозъкът ми работи обидно бавно, все пак успявам да схвана ситуацията – светлината отново е изгасена, така че и без превръзката не бих могла да видя лицето на похитителя.

Няколко минути по-късно съм преместена в друго помещение. Когато вече мога да сваля маската, отново се оказвам сама; доста ми е лошо и първата ми работа е да намеря тоалетната, за да повърна. Не успявам да се огледам в огледалото - прекалено високо е закачено, защото, както повечето огледала в частните домове, е предназначено да обслужва нарцисистичните нужди на великаните. Преди да се изкъпя, старателно проеверявам дали наистина съм заключена добре. Дааа, по-добре от това няма накъде. Помещението е просторно, състои се от трапезария с кухненски бокс и спалня. Има прозорци, но те са заковани . Класика! Но и да не бяха , едва ли щях да посмея да бягам през тях, тъй като вестибуларният ми апарат ми подсказва, че трябва да сме се изкачили доста високо, след като напуснахме избата.

Часовникът на стената показва 19:13. Права съм била! Копеленцето се е забавил повече от час.

Вече съм чиста – лежа, увита в една хавлиена кърпа, на леглото и гледам тавана. Отрезняването ми преминава през етап, в който започва да ми се пие вода, но съм прекалено изморена и убедена в приближаващия край на живота си, за да стана и да проверя дали хладилникът е зареден с минерална вода (и бяло вино, ако обичате). Кое то пък отново ме довежда до мисълта за причината, поради която съм отвлечена.

Бялото renault clio отново е пред очите ми, или по-скоро зад клепачите ми, понеже съм затворила очи и се опитвам да си спомня останалите събития от предишната нощ.

Сядам на седалката до шофьора и се чувам да казвам:

- Можеше поне да изчистиш трохите и ...какво е това, бе? На какво седнах? Вафла?

Обръщам главата си, както е върху възглавницата, наляво, все едно, за да видя на кого говоря.

И тогава виждам устните на Ксавие, които казват:

-- Дай ми я, ще си я доям по-късно.

Знаех си, знаех си! Реното е на Ксавие! По-точно на баща му. Но ако Ксавие ме е отвлякъл, защо ще го прави. Защото ми е ядосан – така пишеше в бележката. Но защо ми е ядосан?

Толкова съм превъзбудена от откритието си, че чувствам необясним приток на сили, ставам и отивам да проверя какво има в хладилника. Има вода, това е добре, но още по-добре е, че има и две бутилки Moët et Chandon (което сякаш бях видяла с третото си око!), купа с малини (?), парче ванилов сладкиш и 2 ябълки. Понечвам да отворя фризера, но се спирам, понеже очаквам, че там ще има човешка глава. Обаче няма глава, има само формички за лед и разпечатана кутия fish fingers.

Докато ям малините, мисля усилено за Ксавие и защо може да ми бъде толкова ядосан, че да се реши да предприеме такива действия. Познавам го от 13 –годишен – прекрасно хлапе! Сега, когато вече наближава 30-те, често му ходя на гости в Париж, където живее с баща си в един ужасно, ужасно малък апартамент, в който от всеки електрически уред бие ток, а един дебел гълъб всяка сутрин се изхожда на перваза на прозореца. Когато не съм при него в Париж, водим най-забавните разговори онлайн.

[20:44:18] Xavier Matisse: Започва филмът за Едит Пиаф по TF1. Nooooooooo, je ne regrette de rien...

[20:45:05] Vika Loupgarou: Толкова ревах на финала на този филм, че се наложи да ме изведат от кино-салона. А отвън ми премериха кръвното и ме попитаха дали зная коя дата сме и кой е президент на САЩ.

[20:45:24] Xavier Matisse: Защо? Да не си си ударила главата?

[20:46:05] Vika Loupgarou: Не, но те сигурно си мислех, че съм.

[20:46:45] Xavier Matisse: Аз иначе не харесвам героинята.

[20:47:05] Vika Loupgarou: Аз пък цяла вечер слушам Placebo. Знаеше ли, че Браян Молко всъщност не е гей, а би? Преди няколко години дори му се родил син.

[20:48:09] Xavier Matisse: Не знаех, не го следя ... а сега отивам да се усамотя в северното крило на на chateau-то и да гледам филма за Едит.

[21:18:31] Xavier Matisse: Не можах да го догледам. Депресирах се.

[21:20:41] Vika Loupgarou: Защо?

[21:21:11] Xavier Matisse: Ох, не знам. По-добре да си направя нещо за ядене. Салата с авокадо, например. Макар че ми се яде щрудел. Обаче , разбира се, нямаме щрудел. Никога нямаме щрудел, когато ми се прияжда! И btw искам да те помоля за нещо. Обещай ми, че ще ме срещнеш с Роби Уилямс. Знаеш колко много го харесвам... и ще правим секс

[21:22:37] Vika Loupgarou: Кой по-точно ще прави секс, извинявай???

[21:23:00] Xavier Matisse: Не аз и ти, моля ти се! Аз и той. Може и да е друсан, не ми пречи.

[21:23:18] Vika Loupgarou: Мога ли да откажа, след като вече имаш план!

Стоп!

Rewind.

Помня този разговор. Беше през есента на 2005. А точно преди Нова година наистина запознах Ксавие с Роби Уилямс на един частен купон при затворени врати в Le Cab. И, вярвате или не, нещата се случиха точно по плана му! През май 2006 издадох „ Detox” , в която се разказва за френско момче, чиято голяма житейска трагедия е, че не може да намери призванието си в живота, бръмчи без посока нагоре-надолу и разправя, че не е гей като междувременно не спира да експериментира с всякакви наркотици и да спи с известни мъже и жени, търсейки да види истината за себе си през техните очи.

Вече ми е ясно какво се случва. Оставям настрана купичката с малини. И се разплаквам.

10. Игра на индианци

През 1877 година един немски лекар нарекъл заболяването на Бранко aphasia voluntaria – доброволно онемяване. Майка ми така и не успя да измъкне тайната на Бранко, не разбрахме и каква е ролята на съученика в цялата тая история. Но нещата се промениха в деня, когато момчето с премести да учи в друго училище и от следващия понеделник Бранко отново проговори.

Сега вече знам. Бранко ми е разказал. Когато се нанесох у тях с двата куфара и зародиша под плетената рокля, сложи ме да седна на един кухненски стол, той остана прав, подпря ръце на масата, наведе се заплашително към мен и цялата сценка много заприлича на разпит в полицейското управление.

- Толкова си глупава!Изобщо не знаеш какво е любовта...

- Ооо, моля те, спести ми... – направих гримаса на отвращение и понечих да стана.

- Седни!

Седнах.

- Не знаеш какво е любов. Нито човеколюбие...

- Стига де, Бранко, бременна съм, не съм Хитлер!

- Млъкни!

Можеш ли да спориш с 45-годишен, 190-сантиметров мъж?

- Помниш ли , че имаше един период, когато бяхме деца... – Бранко прие леко страдалческа физиономия, което не вещаеше жизнерадостен разговор. – Отказвах да говоря в училище.

- Ооо, това ли?

- Помниш ли наистина? – той се оживи.

- Не. Бях на 5, как да помня! Други неща ми бяха в главата, които ми се струваха изключително важни като, например, кога ще мога да нося обувките на майка и защо не ми расте коса на корема.

- Бях толкова влюбен в онова момче от нашия клас, че онемях.

Зяпвам с отворена уста. Бранко НИКОГА не говори за чувства. Или за спомени, свързани с чувства.

- Умирах от страх, че изпитвам такова силно привличане към едно момче. Понякога в междучасията повръщах. Не можех да си обясня защо това ми се случва, мислех, че съм болен. Все пак беше 75-та...

Горкият Бранко! Горкият великан-педал Бранко! Щях да го прегърна, ако не ми пречеше разликата във височината и факта, че ми се виеше свят заради миризмата на тамян, с която Барбро имаше навика да окажда апартамента всяка сутрин – „за да сме в хармония със себе си, средата и небето!”

- Сега вече разбираш ли за какво ти говоря?

- Не, - повдигнах рамене.

- Наистина ли? – той се усмихна подигравателно. – Значи изобщо не си толкова умна, колкото си мислиш.

Ето на това място сърцето ми се сви, защото наистина си мисля, че съм много умна. Ако не бях умна, нямаше да съм толкова известна и да уреждам приятелите си с Роби Уилямс, нали така? Макар и в друсано състояние, но хей, това пак се брои, защото и друсан Роби си е Роби, а хората не могат да се вредят да правят секс дори с напълно обикновени свои съграждани и затова прибягват до анонимни видео-чатове, на които мастурбират, което е гадно, разбира се, но it's their last resort anyway!

- Не заслужаваш да бъдеш майка!

- О, колко е лесно да се говори със социални лозунги!

Бранко не се върза на предизвикателния ми тон, прекалено добре ме познаваше и му беше ясно, че заяждането ми е признак за липса на аргументи. И слаб характер, разбира се. Да знаете някой от героите на Толстой или Стендал да се я заяждал, когато се е чувствал предаден или нещастен? Или пък някой от Backstreet Boys for that matter?

- Когато родителите му преместиха Тони в друго училище, първо мислех, че ще умра, а после ми стана радостно, понеже дразнителят на моята мъка беше отстранен. И отново се почувствах свободен от потискащото и непознато чувство. Само че тогава съм бил още много малък, за да знам, че подобно чувство на свобода е измамно – то не ти дава покой, а само временно успокоение. Затова ти сега си тука – защото си мислиш, че нашият дом ще те предпази от нещо опасно, от което се опитваш да избягаш. Само че, скъпа моя, това няма да стане. Нашият дом не е твоята крепост, а само дървена лодка, която ще потъне при най-малкото разклащане, защото ти не си се научила да поемаш отговорност за действията си.

Леле, кой си е мислил, че брат ми може да говори с такива метафори – всички сме чували вицове за спортисти (макар че по неофициални данни волейболистите са сред спортистите с най-високо IQ)! Побиха ме тръпки – все едно, че четеше на глас брошура за неделно библийско училище. Не съм могла да поемам отговорност за действията си! Ако не можех, нямаше да *седя бременна* в кухнята му, а щях да си седя като бивша бременна в някое барче, да си пия питиетата и да си пуша цигарки. (Макар че, ако трябва да съм честна, твърде късно се усетих, че съм в това положение, за

да накарам който и да е лекар с истинска диплома да се съгласи да направи аборт. Мензисът ми и без това не беше редовен. Заради хормонален дисбаланс се случваше да нямам мензис по 2-3 месеца, затова отначало не се обезпокоих. А когато се обезпокоих, вече беше късно и зародишът сигурно имаше хриле, през които да диша и нямаше да е съвсем хуманно да му отрежа главата.)

Бях почти на 21 и бях напуснала дома си, защото една луда стара шведка се беше заклела, че ще ме преследва, ако трябва, до Северния полюс, за да ме изобличи като хладнокръвна и безмисловна изнасилвачка. Може би не трябваше да моля брат си за помощ, а трябваше да се скрия при инуитите – така и така бях поела курс на север... Като деца, с Бранко бяхме запалени по североамериканските индианци. Той се беше кръстил Плачещия облак (тогава, разбира се, не съм осъзнавала колко гейски е изборът му на индианско име!), а мен – Рибана. Когато обаче пораснах (фигуративно казано), осъзнах, че изобщо не искам да се идентифицирам с североамериканските индианци, най-вече по външност, защото имаше един период от около 4 седмици, в който сериозно си мислех, че Мадона е естествено руса и ми се струваше ОК да приличам на нея. А след като се разочаровах от Мадона, попадайки на нейни снимки от края на 70-те с ТЪМНА КОСА, навлязох в периода си на култ към инуитите. Инуитите са дали на цивилизацията ни каяка! Техните каяци са представлявали животинска кожа, опъната върху дървено скеле. Инуитите са хора, които знаят как да се справят със студа и невъзможните условия за живот в арктическата тундра. А най-забележителното при тях е, че не са консумирали млечни продукти. ТОЛКОВА ОБИЧАХ ИНУИТИТЕ! Макар че в тяхното общество нямаше да оцелея. Някои антрополози предоставят доказателства за това как инуитите убивали бебета с физически дефекти заради убеждението, че тези деца нямало да оцелеят при суровите климатични условия. Обаче в периода между 1982 и 1994-та се случило нещо, което ги накарало да си променят мнението. Бурни ветрове станали причина огромни океански вълни да оголят голям скален масив близо до Бъроу, Аляска, където, в отмитата от вълните кал, открили човешки останки, но не останки като в епизод на Cold Cases, а по-скоро останки в стила на History Channel. Обектът получил името Ukkuqsi, а археолозите изровили още няколко вкоченени тела, станали по-късно известни като „вледененото семейство”, които били подложени на щателна аутопсия. Години след първата находка още едно тяло било отмито от вълните край Бъроу. Трупът бил на дете от женски пол, около 9-годишно, което очевидно било родено с вроден дефект - детето никога не проходило, но семейството му не се отървало от него; вместо това го разнасяло навсякъде на ръце или с помощта на шейна, теглена от елени.

Винаги използвах тази история за семейната обич и отдаденост като начин да накарам родителите си да изпълнят някой мой каприз. Бранко не се поддаваше толкова лесно, защото усещаше манипулативната природа на аналогията. Тогава, когато седяхме в кухнята на Бергсгата 18, и усещах как разговорът не се развива в моя полза, изведнъж ми се прииска отново да бях на 12 и да прибягна до познатия рефрен: „Ако ме обичаше истински, както онези ескимоси от Аляска са обичали сакатото си дете...” Но суровият поглед на Бранко в този момент ми подсказваше, че това не е добра идея.

- Добре, да кажем, че не заслужавам да бъда майка. Какво според теб трябва да направя, да му еба майката?

11. Шампанското на Хитлер

Според стенния часовник приближава 10 вечерта. Лежа по гръб на пода и се опитвам да разсъждавам трезво и логично, което е оксиморон в конкретния случай, понеже не издържах на психологическото напрежение и отворих едната бутилка Moët et Chandon.

Ако предположим, че сладкият Ксавие ме е отвлякъл, въпросът е защо ще го прави. Едва ли е за пари, понеже, ако ми поиска, бих му дала. Е не всичките си пари, разбира се, защото паразитите около мен ще го изядат, преди това да се случи. А и на мен ми трябва, имайки предвид колко е еволюирал вкусът ми, откакто престанах да нося легинси, кларкове и ръчно плетени пуловери и да обядвам солети и чай. Освен това когато летя, не мога да седя на някое си 22d място!

Както е казал великият Франц Бекенбауер: „Големите приходи изискват и големи разходи.”

Добре, да кажем, че Ксавие не ме е отвлякъл, за да ме изнудва. Тогава? За какво си говорихме снощи в колата на път за университета?

- Нали не се сърдиш, че не няма да остана за лекцията ти? Трябва да нагледам работниците на баща ми на един от обектите, но обещавам да се върна навреме, за да те взема.

- Глупости, не ставай смешен. Естествено, че не се сърдя. Хората обикновено идват на тези лекции, само защото са чели „Духай ми през завесата” и ги развеселява това да си представят някои от сцените с моето участие в тях, след като вече са ме видяли на живо. Винаги се получава така.

- На мен не ми хареса „Духай ми...”

- Да, предполагам! Защото жени духат на мъже...

- Не е заради това, разбира се. Не съм толкова ограничен.

- Като не си толкова ограничен, изброй ми 4 духовни неща, които си свършил днес.

Ксавие се замисли с поглед, втренчен в бялата, прекъсната линия на Rues des Ecoles, по която се движехме.

- Четох книга, - произнесе бавно и несигурно, сякаш се опитваше да си спомни дали не бърка деня, месеца и годината, в което това се е случило.

- Коя?

- Борис Пастърнак.

- Майко, как лъжеш!

- Не лъжа, ела после да пием пастис у дома и ще я видиш на шкафчето до леглото ми.

- Ти нямаш шкафче до леглото си. Имаш стол, върху който си трупаш дрехите.

- Може да не съм чел Пастърнак точно днес, но затова пък ходих в Galerie Lafayette, от където си купих колан Guess, на който смятам да се обеса.

Ето, спомних си - имаше суицидални наклонности, но не забелязах агресия към мен. Или се е опитвал да я прикрива – тази агресия, която с годините се е развивала и укрепвала. Защото когато през март 2006 излезе *Detox* и Ксавие прочете още суровия ѝ превод на френски, ми беше много, ама МНОГО СЪРДИТ. Не ми говори няколко дни, но после един ден се включи в skype и ми изпрати една иконка-раздаваща-целувки - нали е всеопрощаващият, мил Ксавие, който подарява на приятелките си дизайнерски тетрадки-дневници с розови панделки и страници от сто процента рециклирана хартия или пакети от по 125 г kopř lowak , от което всъщност не може да си позволи да изпие и една чашка.

Въздъхвам с облекчение. Ксавие не би ми навредил. Той ме обича, макар и да знам, че не обича точно мен, а начина, по който ги карам да се чувства спрямо себе си. Петте прости правила, нали не сте забравили? Отпивам по случая глътка от шампанското, което е толкова хубаво, че чак ми се

плаче. Ха, така най-добре се чака смъртта... Даже бих написала драматично-алтернативно-рокерска текст за песен – направо е срамът, че Лесли Брисъс вече е написал *Feeling Good*, а Мат Белами от Muse я изпя със своето секси вибратор – triumphantly yet desperately - точно както си представям, че трябва да бъде изпята в моите мечти за популярност като текстописец.

Oh freedom is mine

and I know how I feel...

Подсмихвам се на иронията на последния стих и точно преди да отпия още една глътка, спирам ръката си на милиметри преди чашата да докосне устните ми. Какво правят две бутилки отлежало Moët et Chandon в хладилника на жертва на отвличане?

Не знам защо, но една новина от предния месец, на която не обърнах особено внимание тогава, сега изплува с кристална яснота на подробностите в съзнанието ми и ме кара да се смразя. Няколко бутилки Moët et Chandon от 1937 година били изложени на търг. Неизвестен немски войник задигнал бутилките не от къде и да е, а от личната винарна на Третия Райх в Берлин през 1945 г., непосредствено след разгрома на нацистите. Според слуховете някои от бутилките от личния запас на Хитлер били отровени, като отровата била вкарана през корковата тапа със спринцовка.

Това е. За мен няма да има “a new dawn, a new day”... И всъщност... ох... I am not feeling good...

Последното нещо, което се върти в ума ми, преди да изпадна в безсъзнание е, че Ксавие ме е намразил на секундата, когато е прочел страници 128-а и 129-а на черновата на френския превод на Detox...

12. Стр. 128-29, Detox (2007)

Когато се напиваше, Марти или изпаднаше в състояние на трагична меланхолия и се разплакваше, или се възбуждаше страхотно. Обаче в онази нощ, във VIP-салона на Le Cab, докато седеше, всъщност полулежеше върху сернистите на цвят дивани, проектирани от Ора Ито, получаваше комбинирани импулси – хем сърцето му се късаше от мъка, понеже усещаше цялата вселенска тъга върху раменете си, хем се потъркваше по чатала. Да се влезе в Le Cab беше равносилно да се качиш на борда на Star Trek – буквално! – обстановката толкова

напомняше пищен подземен космически кораб с кориандовите стени и огромните огледала, в които се отразяваха постоянно сменящите се светлини на централния дансинг. Момичетата бяха висша лига (поне тези от тях, които бяха наистина момичета), а настроението – в стил *le Fric c'est Chic*²).

Робин Уилис беше казал на бодигарда си да не го мисли, ами да се отпусне и да изпие с тях един-два коктейла. Бодигардът благодари кротко, но отказа – *thanks, but no, thanks*. Робин сви рамене и се отпусна на дивана до Марти, плясна го по бедрото и извика:

- *C'mon, love, let's order some more drinks! And I think I'll take a stroll to the loo. When I'm back I want to see your halo, halo, halooooooooooooo*.

- Ох, мразя Бионсе,- промърмори Марти и се надигна на лакът, за да проследи как най-любимият му музикален идол се отправя с несигурна крачка към бара, където с една ръка хваща врата на чернокожата барманка, за да извика в ухото ѝ поръчката си, а с другата напипва лявата ѝ гърда, както се е навела услужливо над бара. Светлините се сляха в ярка дъга, Марти присви очи, но халюцинацията беше толкова реална, че почти изтрезня. Стана, запрепъва се в дългите крака на момичета, които се бяха разположили в полукръг около него – сигурно бяха поне 73 на брой. Или само три, не беше сигурен, понеже дъгата беше така ослепителна... Като на магия намери тоалетните, хахаха, тъгата му изведнъж преминава в бурна радост – в тоалетната до умивалниците стоеше тоалетният *consierge*, облечен в черно чернокож, който с достолепие подаваше кърпи за лице на тези, които досега бяха смъркали или повръщали в кабинките.

- Робиинииин?

- *Monsieur, je vous prie..*

Марти не обърна внимание на учтивата забележка и продължи да вика името на Робин Уилис, докато той не реагира откъм една от крайните кабинки.

- *Hey, love, this way!*

Ориентирайки се по гласа му, след малко се озова при него и, хилейки се глупаво, щракна заключващия механизъм. Известно време и двамата се хилеха, без причина, като хлапета,

² Да си особняк е шик (фр)

които се забавляват от факта, че са скандализирали the black man in charge. (Едно уточнение: нямаше как нещо да скандализира негъра с кърпите за ръце и притворното изражение, понеже вече го бяха насилвали на работното му място - двама австралийски дипломати; освен това беше пробвал каквото се сещате: хероин, крак, кокаин, ~~Hydrocodone~~ (не, това всъщност му беше предписано за кашлицата и след като се излекува, престана да го взима, така че по-добре да се зачерне от списъка) , LSD, MDMA, ОхуСотин (май и това не се брои, понеже имаше рецепта и за него – за болките в гърба).

Когато престанаха с глупавия смях, Марти и Робин станаха изведнъж ужасно сериозни – изражението им беше като на хора, които са осъзнали, че са се смяли по време на погребение. Марти отвори уста, за да каже: „Не ми е добре, извинявай.“, когато Робин го сграбчи за косата отзад, на тила и го придърпа към себе си. Целувката имаше вкус на бира, малцово Macallan's и нещо друго, което само Робин си знаеше какво е било, преди да го погълне.

- Well, love, how naughty indeed you are! Would you like to taste Mr. Robins' milk then, eh?

Марти не осъзнаваше напълно какво се случва, възбудата беше толкова силна, че в един момент прие формата на круша, която беше напъхана дълбоко в гърлото му и почваше да го задушават. Потното лице на Робин, това лице, което толкова пъти беше целувал на екрана, усмивката, която познаваше така добре и която понякога го дразнеше, защото беше за всички – за тълпата от 40 хиляди фенове, които искаха да го чуят как Робин изпява: „All I want is for you to look good naked“.

- I look good naked, - Марти се чу да казва със смешния си френски акцент, на който изречението звучи така „Ай люк гуд нейкид“.

И после се свлече на колене, но не защото наистина му беше лошо, а защото моментът го изискваше; можеше никога след това да не получи отново шанса Самият Робин Уилис да се изпразни в устата му. И то нямаше да има втори шанс, защото г-н Уилис НЕ БЕШЕ ГЕЙ!

13. Часовете

Преставам да броя часовете, понеже ми се струва, че вече няма смисъл. Не си спомням дали в началото на престоя си в замъка Иф Едмон Дантес броеше часовете и дните... Или георят в Misery,

който беше писател също като мен (не ви ли побиват тръпки като правите аналогия между моето и неговото положение? С тая разлика, разбира се, че всичко се е случило първо в главата на Стивън Кинг, а чак после го е прехвърлил на хартия. Или на електронен носител, не го знам как работи. А при мен това наистина се случва и не се знае дали ще оживея, за да опиша историята. Много вероятно е да не оживея... Или пък да преживея толкова силен шок, че да се побъркам и вече да не съм в състояние да мисля трезво, камо ли да пиша. Добре, че имам спестявания, както и няколко стабилни инвестиции – бели пари за черни дни – пари, които ще ми потрябват, ако ще се плаща за болнични грижи в специализирани заведения и след това на медицински сестри, които ще се грижат з амен – да ми напомнят кога трябва да взема душ, кога да се храня, да ми забърсват лигите...)

След като се свестявам, са ми нужни около 140 секунди, за да асимилирам случката отпреди да припадна. Имам засъхнала лига в ъгълчетата на устата, главата пак ме боли. Поглеждам с подозрение и почти със страх преполовината бутилка Moët et Chandon; помириствам съдържанието ѝ, но не надушвам нищо освен лекия аромат на лукс - crisp and clean, с нотка на лимонени бисквити. Значи не съм била отровена, прилошало ми е от самата мисъл, че може да съм отровена. Това са рисковете на професията – понякога въображението ми кара нещата да оживяват и да се превъзчат в реалност... Предполагам, че ако си представя достатъчно силно, че вали дъжд от мъже като в песента на Weather Girls, точно това ще се случи и тогава няма да можете да се предпазите с обикновен чадър, уверявам ви!

- Може ли да говоря с вас, извинете?

Това е опит да се свържа с похитителя си, защото съм сигурна, че ме наблюдава през камери, инсталирани.....е, може да има камери къде ли не; например в окото на порцелановото коте върху полицата. Или сред листата на стайното растение, или пък в тази странна картина на стената, която представлява четирите фази на развитието на гъсеницата на копринената пеперуда – яйце, буба, какавида, пеперуда. Неприятното е, че не знам накъде да гледам, за да осъществя визуален контакт с него/нея и това ме кара да се чувствам леко глупаво.

- Вижте, сигурно си имате причина, за да ми причините това, а може и да сте болен в главата...

Ох, глупачка, глупачка! Защо го казах!! Да можех просто да изтрия тази реплика с клавиша Del на лаптопа си... Усмиввам се невинно, с повече уста и по-малко зъби.

- Разбира се, не исках да кажа това, макар че световната литература ни учи, че хората, които са склонни на подобно агресивно и *про-ти-во-за-кон-но* поведение обикновено има за какво да поговорят с психиатъра.

Ето пак! Не мога да повярвам, че пак го направих! Ама какво ми става??? Глупава ли съм или какво?

- Добре, няма значение – махвам с ръка, опитвам се поне небрежния език на тялото ми да компенсира за безпардонната ми уста. Съмнявам се, че той/тя ще се хване, но си струва да опитам да замажа положението. В крайна сметка човекът се беше постарал да ми подсигури две бутилки ужасно скъпо шампанско – не заслужаваше да го обиждам, намеквайки, че има психически отклонения (които без съмнение са налице!).

- Много бих искала да се запознаем официално, макар че подозирам, че вече сме се запознавали. Имам такова предчувствие, знаете ли... – засмивам се насила, което е ТОЛКОВА ТЪПО! Разбира се, че се познаваме. И се обазалагам на един милион евро, че ме е отвлякъл приятел, познат, дори роднина, който е бил много, ама много недоволен от това, че неговата история или част от историята му се е появила в някой от романите ми. Защото аз никога не взимам от другите това, което биха дали доброволно – някоя случка от живота им, която да ги прави да изглеждат благородни, щедри, човечни, почтени... О не, това е занимавка за аматьори, които се притесняват, че ще се пържат в ада, ако злоупотребят с доверието на другите. А аз... аз не вярвам в ада след смъртта. Защото адът винаги е бил тук, на земята, в очите на хората – на великаните и на техните деца.

Спомням си как веднъж, през септември, когато бях във Франкфурт за Панаира на книгата, реших да взема трамвай 16 от панаирната палата на Ludwig-Erhard-Anlage и да се повозя без цел и посока. Понякога правя така, когато съм в чужд град и ми е писнало Андрей, моят агент, да върви по петите ми, забил нос в електронния органайзър и да изброява като робот „какво следва в програмата“. Някакво семейство с две малки деца, 3-5- годишни, също чакаше на спирката. По-голямото дете започна да ме сочи и да пищи на висок глас: Was für eine kleine Frau, kuk mal, Mutti! Mutti!!!!!! KUK MAL!“ Трамваят пристигна, вратите се отвориха, бащата влезе пръв с по-малкото дете на ръце, а майката задържа за ръката по-голямото навътре. То обаче беше прекалено превъзбудено от находката си, продължаваше да гледа назад, към мен, да се опъва и да настоява майка му да ме погледне най-сетне, понеже иначе ще изпусне една голяма смешка. И както беше с

единия крак вътре, а с другия навън, вратата на трамвая се затвори, прищипвайки го наполовина като филия в тостер. Майката се разпищя, опита се да отвори вратата с голи ръце (всички сме чували за нечовешката сила, която майките придобиват в подобни критични ситуации, please, спесетете ни патоса!), някои от хората, останали на спирката се втурнаха да помагат, други махаха и крещяха в посока на ватмана. И посред цялата тази суматоха само аз не трепнах – все така продължавах да седя на пластмасовата пейка под навеса, с длани, положени върху бедрата. Писъците на детето и майката бяха най-сладката мелодия за ушите ми. Леко се подсмивнах. Но постепенно усмивката ми ставаше все по-широка и по-широка.

Oh, I was feeling good...

14. Най-големият континент

Най-кошмарното нещо за някой, чиято професия е да измисля и описва истории (които обаче невинаги са измислени, в което се и корени проблемът на настоящето ми положение), е да попадне в изолирана среда за повече от 48 часа без НИЩО ЗА ПИСАНЕ! Има за пиене – това добре. Има и ябълки - това е средно добре, защото кислеността на тези, като ги гледам, е висока, и освен да ми докарат киселини, едва ли ще послужат за засищане на глада ми, който ще настъпи рано или късно. Парчето сладкиш даже не смятам за нужно да го коментирам, понеже млякото в него със сигурност е изстискано чрез помпи от кравешко виме. Като цяло, няма и нищо за ядене. И като се замисля кое от двете форми на лишение би имало по-трагични последствия за здравето и живота ми, везните значително наклонят в полза на липсата на храна.

Кой ли би искал да ме подложи на гладуване (и вероятно да тържествува)?

Някой, който смята, че съм прекалено дебела?

Някой, който мисли, че съм прекалено слаба?

Или! Някой, който мисли себе си за прекалено дебел???

През 2002 се запознах с две сестри като излезли от приказката за Белоснежка и Червенорозка. И с майка- вдовица. Хм... Я да видя каква беше тази приказка.

Сядам на килима – шарката му е леко хипнотизираща – квадрати в квадрати в квадрати – затова е по-добре да не се гледа отвисоко, даже изобщо да не се гледа, затова е добре да приложат стратегията на детайлите, които изчезват, ако се гледат отблизо. Като графика на Рой Лихтенщайн. Ако гледаш съвсем отблизо The Kiss V, образите на мъжа и разплаканата жена изчезват, остават само точките, които ги изграждат – като пълнеж от атоми, без които лицата ще се разпаднат и сълзите ще се разтекат извън рамката.

Навън вече започва да се развиделява. Започва вторият ми ден в пленство. Ще закусвам бисквити (бях забравила да проверя за провизии в кухненските шкафови и там открих цяло съкровище – пакет бисквити за диабетици от пълнозърнесто брашно, с фибри и не знам какво, сигурно и Господ говори чрез тях) с глътка шампанско. Ами като няма кафе... Но преди да отворя пакета, ще се съсредоточа още малко върху задачката с Белоснежка и Червенорозка. Значи, историята започваше така:

Живяла някога бедна вдовица в малка уединена къща. Пред къщата имало градина, в която растели два розови храста – на единия цъфтели бели, а на другия – червени рози. Вдовицата имала две дъщери, които много приличали на розовите храсти. Затова едната се казвала Белоснежка, а другата – Червенорозка. И двете били тъй приветливи и добри, тъй работливи и послушни, че като тях нямало в целия свят. Само че Белоснежка била по-нежна и по-кротка от Червенорозка. Червенорозка обичала повече да тича по поляните, да бере цветя и да лови птички. Белоснежка оставала у дома с майка си, помагала ѝ в домашната работа или ѝ четяла на глас, когато нямало какво да правят. Двете сестри толкова се обичали, че когато излизали заедно, винаги се държали за ръце.

Стоп. Няма такова нещо. Моите сестри не се държаха за ръце. По-малката, тази, дето обича да си скача и да си тича по поляните, така де – по кафенетата, ресторантите и нервите на мъжете – ми е приятелка. Не бере цветя и не е чак толкова приветлива, но я харесвам, което е мистерия, равностилна на върпоса, чийто отговор според Дъглас Адамс е 42. Нея обаче я зачеркваме от приказката, както и от списъка със заподозрени, понеже никога не съм имала героиня, която да намеква дори с една стотна за самоличността ѝ. Не знам защо се е получило така – да не използвам един от малкото хора, които познавам и отвътре и отвън. Но предполагам Кира, малката сестра, просто не е замесена от тесто, от което се получава пикантен сюжет, който продава много екземпляри и ми купува обувки на Jimmy Choo 34-ти номер (ненормална работа, I know!) и място в бизнес класата във всички полети на SAS. Защото... Отваряйте си добре ушите,

понеже това ще ви е вторият безплатен урок за последните 24 часа. Защото най-добрата литература става от тайните на другите. И то не каквито и да е тайни, не тайни от сорта на откраднах-копринен-сутиен-на-Karen-Millen, а по-скоро от типа откраднах-дамско-бельо-макар-че-имам-пенис. Сецат се, тайни, заради които хората нощем плачат под завивките, тайни, от които се срамуват, защото ги карат да се чувстват още по-самотни, или дебели, или извратени, или зли, или просто безпомощни. В това отношение по-голямата сестра, Ейша, беше идеалната жертва.

През 1977 година майката на Ейша и Кира, която е преподавателка по история в гимназията, посетила Камбоджа заедно с група други учителки по линия на някаква правителствена програма и толкова харесала малките, вечно усмихнати камбоджанки с техните джапанки и пъстри басмени рокли, че веднага щом се прибрала у дома и забременяла от тогава все още живия си съпруг, решила да кръсти първородната си дъщеря Азия. Но понеже от малка Азия тръгнала в английско училище, до времето, когато стана на 10, вече никой не помнеше да се е казвала по друг начин освен Ейша.

Има доста ирония в това, че майката е искала да вмени асоциация с малките, крехки като екзотични цветя женици от Камбоджа, давайки такова име на първото си бебе. В първи клас Ейша тежала 45 килограма, в шести – 70, а по времето, когато се запознахме – 113.

В приказката Червенорозка е по-отраканата, но накрая Белоснежка се омъжва за мечока, който се оказва омагьосан принц. Има и едно зло, сбръчкано джудже с дълга бяла брада (хм, кой ли е неговият аналогичен образ в реалността!), което в повествованието се появява 4 пъти и се държи наистина много невъзпитано и направо злонамерено спрямо сестрите. Джуджето е ядосано на целия свят, но същевременно така добре си знае интереса, че човек ще каже, че братя Грим са писали сценария и на „Доктор Хаус“, понеже паралелите с героя на Хю Лори са прекалено много! Както и да е – злото джудже-магьосник не е от значение в случая. Образът, който безкрайно ме вълнува в тази приказка, е този на говорещия мечок. Кой е той? Защо ще търси подслон в студената зимна нощ именно в къщата на вдовицата и двете ѝ дъщери, хубави като рози (или розови храсти, което обаче не звучи чак толкова положително като сравнение) ?

Момичетата бързо се сприятелили с мечока; започнали дори да се закачат с него — дърпали му козината, слагали си краката на гърба му и го търкаляли по земята; или взимали някоя пръчка, удряли го и се смеели, когато започвал да ръмжи. Мечокът търпял закачките им, но когато момичетата прекалявали, надавал вик:

— Белоснежке, Червенорозке, оставете ме на мира! Ох, съвсем, съвсем пребиха тези две деца жениха.

Как защо? Как защо?? Защото е педофил.

Ставам, отивам до шкафа, покачвам се на стол, докопвам пакета с бисквитите и изваждам точно три. Сипвам си малко шампанско в една чаена чаша и топвам първата бисквита в нея. Държа я достатъчно дълго, за да се размекне и да открадне малко от луксозния аромат на течността.

Егати закуската!

Ейша не получава накрая златния принц. Не получава дори мечока. И понеже това ми се строи подозрително, я накарах да се разприказва. Беше трудно, защото хората, които имат тайни като нейните, са много, много недостъпни, те крият душите си на невъзможни места, всъщност на такива закътани места, че накрая дори самите те не успяват да ги открият. И единственият начин да примамим тези изплашени заешки души навън е да купиш шоколадови еклери. Примерно.

15. Манго³

Кира винаги беше навита за едно питие. Което, разбира се, никога не беше само едно. А Ейша не пиеше. Всъщност не че беше въздържателка – просто алкохолът не й понасяше. Това е едно много, много неприятно състояние на индивидуалния организъм, който прави присъствието ви на коктейли абсолютно безсъдържателно. Ако сте притежател на подобен организъм, това значи, че количеството на ензима алкохолдеhidрогеназа е повече от оскъдно. При някои животни и при хората (които се превръщат в тия животни, ако нивата на ензима им са ниски) алкохолдеhidрогените се трудят, за да превърнат алкохола в алдехиди, т.е. естествената им функция е детоксикация. За да бъда честна, ще кажа, че избягах да излизам с нея, защото ми беше скучно, че не пие. Но какво можех да направя – моите ензими не харесваха нейните, викаха им „женки” и прочее обидни имена и просто не можеха да се примирят, че са забравили (или изобщо не са се научили!) как да окисляват етанол до ацеталдехид при използването на никотинамид аденин динуклеотид за акцептор!

³ *Mangifera indica*, *Anacardiaceae* е най-консумираният плод в световен мащаб. Срещу банана печели с три към едно, а спрямо ябълката с цели десет към едно!

Но не се притеснявах, задето Ейша ще се чувства пренебрегната – тя си имаше друга среда за общуване и други занимания. Два пъти седмично ходеше на тренировки по тайдзи цюан. Знаете, Азия е континентът, където ВСИЧКИ видове бойни изкуства имат най-силни традиции, така че нямаше начин Ейша да се запише на курс по готварство, например, защото нямаше да е в хармония с името ѝ и всичко, което то олицетворяваше. Макар че, от друга страна, курсът по готварство щеше да е в чудесна хармония с едно от любимите ѝ занимания – яденето. Всъщност Ейша никога не даваше вид, че се притеснява от килограмите си. Или че те изобщо са някакъв проблем, на който заслужава да се обръща внимание: купуваше си нови дрехи, гримираше се, редовно си боядисваше косата, излизаше с приятелки, ходеше маскирана като коте на партитата по случай Все Светии - това поведение определено не беше поведение на човек, който е махнал с ръка и си е казал: „Мамка му, така и така съм дебел, защо да си правя труда...?“ Но пък от друга страна очите ѝ... Загледаше ли се човек за по-дълго в тия нейни очи, сякаш пришити със син конец върху бялата въглавница на лицето ѝ, неизменно съзираше примирението, което носи чувството за загубена битка. Имаше нещо зад това примирение и аз трябваше да открия какво е то. Дали беше тайна от детството? Или човек, който я е насилил с... уред, различен от човешки пенис? Или може би беше нещо за ядене, до което не беше успяла да се докопа? Но каквото и да беше това НЕЩО, то беше прекършило духа ѝ. И само опитен четец на души като мен можеше да го види.

Въпросът беше как да извадя нещото от нея... Не ставаше някой ден да я покана вкъщи и да я напия, понеже ленивият ѝ ензим нямаше да го позволи. И щяхме да завършим вечерта, както винаги я завършвахме, когато си правехме домашни партита – аз щях да изпразня бутилките, а тя - чиниите.

И тогава... Бог да благослови Skype!

Един ден през лятото си седях на балкона вкъщи и пийвах котейл от ром и кокосово мляко, приготвен от Манго, моят...да го наречем...асистент, макар че момчето беше просто циганче, което за щастие беше успяло да преодолее историческата преопределеност на своя етност да живее от кражби и събиране на вторични суровини. Лаптопът беше на скута ми, а котката ме гледаше сърдито, понеже бях заела любимото ѝ място, и се чудеше как да ме изгони – дали да ме одере по лицето или просто да е престори, че умира, за да мога да проявя съчувствие и да стана. Нямах вдъхновение (освен че нямах и резервен вариант, щом коктейлът свърши). Романът, който пишех тогава, нещо не вървеше – липсваха му още цели 248 страници, за да стане бестселър (или изобщо някакъв „селър“) , затова влязох в Skype и това, което веднага ми направи впечатление,

беше постът на Ейша. Там , срещу снимката ѝ, на която се беше увековечила с хелоуинския си макияж на котка, се мъдреше следното твърде завоалирано, но и много интригуващо изречение:

Защо винаги е толкова трудно да кажеш сбогом на надеждата...

What the fuck?? Кой за последно след Манди Мур е казал/изпял подобна дрисня?

- Манго?

Котката наостри уши, понеже помисли, че сега може би беше моментът да действа.

- Мангоooooooooooooo?

Знаете ли, тогава живеех в един много сладък квартал, с тополи от двете страни на улицата, заради цъфтежа на които всяка пролет десетки деца се давеха в собствената си слюнка, неспособни да дишат. Сигурно съм изпитвала някаква необяснима носталгия, щом не можех да окончателно напусна онзи ужасен град, в който все пак се върнах, след като детето се роди, а Катерина умря (за това как умря може би ще разкажа друг път). Харесваше ми моята тераса, от нея се откриваше гледка към стар гробищен парк; вечер си приказвах с призраците на неспокойните мъртъвци, а денем – с Манго.

- Къде си, мамка ти?

- Госпожо, мислех да си тръгвам. Нали ви казах, че братовчедка ми се жени днес...

Ето го – изпълзя отнякъде, дребен и мургав, само по къси панталонки.

- Я ела малко преди да изчезнеш. Нали вие, циганите, ги разбирате тия неща.

- Кои неща? – той се приближи боязливо, понеже котката го гледаше подозрително. Двамата не се разбираха. Но това можеше да отгатне всеки, щом видеше изподраните прасци на Манго. За да не се оплаква и най-вече, за да не ме напусне, му купих дрехи от Mango – честно, беше ми забавна тази заигравка с имената. Когато Манго видя белите торби с логото на тях, плесна с ръце: - Госпожо, колко труд сте си дали – хем да ми купите всичките тези красиви дрехи, хем да набиете някой, за да напише името ми на етикетите и на торбите!

Чудесно! Лесно се отървах. Нямах да си тръгне поне още 6 месеца.

- От кои неща да разбираме, госпожо? – той май почна да схваща, понеже взе да се хили лукаво. И леко перверзно, бих добавила.

- Matters of the heart! Любов, измяна, смърт... Такива неща.

- О-о, не, аз никои не съм убивал заради любов! Само съм насилвал, но...

- Стоп! – дланта ми спря на милиметри от лицето му – Не искам да знам подробности. Прочети това!

Тикнах лаптопа под носа му.

- Кое? „Министърът каза: Ще усвоим веднага средствата по ФАР”

- Не това! Тука.

- Аааа, госпожица Ейша. Леле, колко е готина на тая снимка. Бих й...

- Манго!

Той се покашля и доби сериозноизражение.

- Извинявам се. Какво да прочета? Тук ли? *Защо винаги е толкова трудно да кажеш сбогом на надеждата...*

- Е?

- Какво?

- Защо един човек би си написал толкова нещо в личния профил?

- Аз ли да кажа? Нали вие сте писателката?

- Глупости!

Ох, как само започваше да ме ядосва. Трябваше да прави петлитрови кани с коктейли в продължение на пет години, за да ми се отблагодари, задето го измъкнах от гетото на мизерията и похотта. Всъщност трябва да си призная, че не го измъкнах от никакво гето; няма я пигмалионската история тука. Манго продаваше зеленчуци на пазара; изглеждаше спретнат и учтив. Но един ден след като се прибрах вкъщи, не харесах сините домати, които си бях купила от него. Извиках такси,

върнах се обратно и казах, че ще го набия или ще извикам полиция, той да избере кое от двете, ако веднага не ми смени сините домати с по-хубави. „Няма по-хубави от тези, госпожо“, започна да ме уверява той, без обаче да проявява и най-незначителни признаци, че го е страх от заканите ми. „Понеже тези са най-добрите на целия пазар. Ако искате да ви докажа, нека да ви ги сготвя. И ако пак не ги харесате, моля – набийте ме.“ Останах с отворена уста. Шофьорът на таксито, което ме чакаше отстрани, се подсмихна. Видях го кучия му син. „Да ми сготвиш!?” Не можех да повярвам, че някой изобщо може да се защити по този начин в един класически спор търговец-потребител. Манго мълчеше и се усмихваше доброжелатено. Хич нямам вяра на хора, които се усмихват така. И най-вече ако се усмихват на непознати. И тогава изведнъж се чух да казвам: „Ами добре, умнико! Но помни, че ако сгафиш, си мъртъв. Ще извикам брат си да те удуши с голи ръце и да те хвърли в реката... Брат ми е спортист.“ „А моят е в затвора за изнасилване и убийство,“ поясни Манго с услужлив ентузиазъм, сякаш се чувстваше задължен да сподели информация и за някой от своите роднини.

Вижте, след като опитах рулцата от сини домати на Манго, изпитах първия си оргазъм в живота (технически беше първият, защото онова, което изпитах с шведското момче, може да се опише по-скоро като звукова еманация на триумфа на мисълта над материята).

Рецепта за рулца от сини домати на Манго

Продукти:

2 супени лъжици майонеза

1 кг сини домати

половин чаена чаша олио

1 чаена чаша счукани орехи

1 супена лъжица нарязан кориандър

5 скилидки чесън

сол на вкус

Приготвяне:

Сините домати се нарязват по дължина на резенчета с дебелина 1 см. Посоляват се и се изпържват в олио до златисто, плънката: Чесънът се счуква и се смесва с орехите. Добавят се кориандърът и

майонезата и добре се разбъркват. Върху сините домати се поставя плънката и рулцата се завиват. Поставят се в подходящо блюдо и се поръсват със зелена подправка.

За първи път от месеци изядох повече храна (измерена в грамове), отколкото изпих вино (измерено в децилитри).

16. Паметник в чест на студената испанска супа

Vika Loupgarou [17:34]: Ейша, къде си, бе човек?

Asia [17:35]: Ей ме на, малък прилеп. Току що се връщам от работа. Даже още не съм се разсъблякла. Ти къде се губиш???

Vika Loupgarou [17:35]: Ходих до Дубай.

Asia [17:36]: Сериозно ли?? Защо?

Vika Loupgarou [17:37]: Лъжа. Бях си вкъщи, болеше ме кракът.

Asia [17:39]: Миналата седмица като се видяхме в Old School, не ти личеше да те боли нещо...

Vika Loupgarou [17:39]: Защото си седях на бара и си пиех, алооо. Обаче ти изглеждаше кисела. Заради изгубената надежда ли е?

Asia [17:44]: Кое? Аааа, не, нищо особено, така си го написах...

Vika Loupgarou [17:45]: Абе никой не пише такива неща без кавички в скайп. Хич ли няма да ми кажеш кой те е ядосал?

Asia [17:47]: Никой не ме е ядосвал, бе малък прилеп! Отивам да готвя, майка си дойде и трябва да слагам пилето да се пече. Хайде, до скоро.

Нямам представа защо ми викаше малък прилеп. Мога само да предполагам, че беше заради една черна перелина, с която веднъж ме видя пред киното. Щяхме да гледаме със сестра й The Village. Отдалече сигурно съм приличала на една злокобна Червена шапчица, а отблизо – на Вълка. Черната перелина ми се струваше много шик, много постмодерна на фона на глупаво облечените хора. Това, което не бях предвидила, беше начинът, по който ще изглеждам, загърната в нея.

Обаче! Маншонът към нея наистина беше находка! Беше pink and furry, разкошен; бях си го купила за 38 долара от Jeffrey на 14-та улица в Манхатън. Продавачът реши да бъде духовит в духа на старите европейски традиции и докато ми опаковаше маншона, подметна, че с него ще приличам на някое от приказните говорещи животинчета на Луис Карол.

- Например Хъмпти-Дъмпти? – услужливо му подсказах аз.

- Аха , - по лицето му се разля 2500-доларова усмивка.

- Go fuck yourself! I may be short but at least I HAVE A WAIST!

Така... както и да е... спомени...маншонни. Тогава обаче не ми беше много от полза да хабя време в размишления защо Ейша беше решила да ми вика „прилеп“. Аз и не се опитвах да я поправам, за да не наруша тънката граница на нашето крехко приятелство, което се държеше само на два златни косъма. Един от тези косми беше връзката ми с Кира очевидно. Другият - фактът, че и двете имахме котки. Да, знам, в приказката Белоснежката и Червенорозка освен за розовите храсти се грижат още за едно агне и един гълъб при това без да имат намерение да ги сготвят на по-късен етап. Но ще се съгласите,че при съвременните условия на живот подобен избор на домашни любимци би бил, меко казано, странен. Ейша и Кира имаха у дома си четири котки. Моята беше една, но затова пък беше господарката на балкона. А също и на останалите помещения в жилището. И така, Ейша беше прекалено ценна в своето потайно нещастие, за да рискувам да я загубя, задавайки й тъпи въпроси.

В края на същото онова лято фразата в Skype отдавна вече беше изтрита, но продължаваше да ме измъчва и да ме кара да се задушавам от догадки, в които преобладаваха въпросите „Кой?“, „С каква цел?“, „Ставало ли е за ядене?“

Веднъж се засякохме отново в Old School – малък клуб, в който се пушеше и вентилацията не работеше и беше лудница, особено в четвъртък вечер. Собственикът Тони познаваше всичките си редовни посетители и знаеше, че само 1 процент от тях (в лицето на поета-самозванец Пол Верлен, който имаше вече два неуспешни опита за самоубийство с поглъщане на течен парафин) са способни да опляскат красиво аранжираната му тоалетна (в предверието на която имаше дори ваза с черни лалета и хавлиени кърпи в същия цвят!) с повръщано или рядка сперма. Онази вечер някои от веселите уиндзорки-приятелки на Ейша бяха успели някакси да я измъкнат от лилавите й пижами и да я домъкнат до клуба.

Тони започна да пуска само парчета на Oasis и това в един момент взе да досажда, но аз не се оставих да бъда разсеяна от непоносимостта си към лошите прически на братя Галахър и се опитах – въпреки двете питиета, които вече бях представила за обработване на черния си дроб - да остана концентрирана като гладен ястреб върху набелязаната жертва. Един 113-килограмов пъдпъдък.

-Ейшааааааааа!

- Малък прилеп!

- Ела да седнеш при нас с Кира!

(Кира направи физиономия. Отношенията им не бяха съвсем като в приказката за Белоснежка и Червенорозка : „Двете сестри толкова се обичали, че когато излизали заедно, винаги се държали за ръце”. Дрън-дрън!)

Ейша хвърли кратък и изпълнен с примирение и тъга поглед към сестра си и махна лениво с ръка:

- Неее, мерси. И без това ми пазят място на онази маса.

- Чакай да те питам нещо, - казах и побързах да се смъкна от стола. Моментално се озовах на неприлично близко разстояние от сякаш направените й от кашкавалено суфле цици. – Ейша, приятелко моя, някой да те е ядосвал напоследък?

- Кой? Защо? – изглеждаше объркана.

- Просто питам. Знаеш колко те обичам. Не бих могла да понеса мисълта, че някой те тормози.

- Да ме тормози? За какво говориш?

Ох, не вървеше добре, никак не вървеше добре. Как така успях да продавам хиляди екземпляри от книги, изписани с добре навързани думи, които лично поставях в устата на измислени и не чак толкова измислени георои, а сега, когато най-много се нуждаех от красноречие, за да продължа разговора в желаната посока, НИЩО СВЯСТНО НЕ МИ ИДВАШЕ НАУМ! Който е казал, че алкохолът убива безвъзвратно мозъчни клетки, е имал право!

Като разбрах, че така нямаше да измъкна информация от Ейша (не и под звуците на Champagne Supernova!) , смених тактиката.

- Елате с Кира у нас в събота. Ще сготвя нещо, ще си отворим вино... Откога не сте идвали?...

- Кира беше у вас снощи! - отбеляза сухо Ейша, килна глава лъм лявото си рамо и ме загледа като пиле – странично! Съвсем бях забравила, че Кира ми беше на гости предишната нощ. Получи се импровизирано. Тя се обади, каза, че тъкмо е видяла един мъж в бара на Липовата Улица, за когото определено трябва да се омъжа, и затова най-добре моментално да си извикам такси и да отида там. „Хайде вместо да се омъжвам тази вечер ти да вземеш едно такси и да дойдеш вкъщи. Тъкмо съм полегнала на дивана с един пич на име Джим, който малко преди да позвъниш ме попита дали имам готина приятелка. Така че, разбираш, така е предопределила съдбата, сестро ... Ти, аз и Джим Бийм.”

- ОК, както и да е... Ейша! – протегнах ръце към нея, тя приклекна, за да мога да обхвана врата ѝ. Как само замириса от нея на прясно мляко! Трябваше ВЕДНАГА да застрелям четири крави! – Оо, Ейша, елате в събота, моля те. Толкова отдавна не сме се събирали...тричките.

- Добре, добре, малък прилеп, само кажи по кое време.

- Ще се разберам допълнително по телефона.

- Какво да носим?

- Ей, още е четвъртък! Нека не пришпорваме нещата. Дори не знам какво ще сготвя. (КАКВО ЩЕ СГОТВЯ??? Аз не мога да готвя! Всички го знаят. И Тони го знае. Затова винаги побутва към мен, уж нехайно ,купичката с фъстъците, когато сядам на бара, защото му е ясно, че ако изям 12 фъстъка с питиетата си тази вечер, няма да има нужда изобщо да вечерям. И да готвя съответно.)

- Добре, добре... - за разлика от мен Ейша отсега започваше да си фантазира какво ще сервирам в събота. Чета го по лицето ѝ. - А сега трябва да ме пуснеш, малък прилеп, понеже ме чакат на масата. (Тя махва на някого като потвърждение на думите си.)

За щастие песните на Oasis свършиха, понеже до 2004, когато това се случваше, групата беше успяла да запише само 5 студийни албума за 14-годишното си съществуване, а Тони разполагаше само с два от тях –What’s the Story (Morning Glory)? - очевидно!, и най-новия им тогава, Heathen Chemistry – не особено сполучлив албум, но ми допаднаше фактът, че го бяха кръстили на логото на тениска, която Ноел си купил в Ибиса.

Ох, знаете ли, трудно се преследва дивеч. Особено ако е с размерите на Ейша. А ястребът е с моите размери и при това го боли кракът. Имаше един период, в който в продължение на 8

месеца се придвижвах с патерици. Заради заболяването ми лявата ми феморална става не е стабилна и щрака. Болезнено е. Затова имам патешка походка. А когато ме боли, ходя с патерици.

Чудесно е, че успях да уредя вечеря за мен и сестрите у нас в събота. И понеже аз се погрижих за поканите, Манго трбяваше да се погрижи за менюто.

- Нееееееееееее! Госпожо, защо не ми казахте по-рано, че сте поканили гости?

- Кога по-рано, Манго?

- Например вчера! А не 3 часа преди да дойдат!

- Да, малко е неочаквано, признавам, но ти си изобретателен, същински магьосник, и ще се справиш.

Поощрението, прилагано в адекватна за случая дозировка, също с сред най-ефективните инструменти за манипулация.

Тъкмо се суетях около Манго и надничах под мишниците му, за да проверя какво хвърля в тигана, когато се обади Кира. Каза, че не може да дойде, понеже ... Добре, добре, не исках да ми обяснява. Отсъствието ѝ всъщност чудесно се вписваше в плановете ми.

Ейша пристигна в 7 и половина в МНОГО ЛОШО НАСТРОЕНИЕ; каза, че се е разочаровала от една приятелка, която не пропускала случай да се възползва от великодушието ѝ (на това място се закашлях и се загледах в пантофите си), отпусна тежко огромното си тяло върху един кухненски стол, а носът ѝ трескаво задуши въздуха.

- Ауу, малък прилеп, на какво мирише така апетитно?

- Голяма изненада! Надявам се да ти хареса.

- Аз не съм гладна. Но евентуално мога да хапна малко, за да не те обидя.

Yeah right, не е гладна – това може и да е вярно, но в някое друго измерение.

Чували ли сте истории за това как храната променя гледната точка на човека относно любовта, мъката, безкрайността, живота изобщо? Или поне сте чели някоя от книгите (или не дай боже всичките) на Джоан Харис и Лаура Ескивел – неосъществените готвачки? Ако не сте, тогава няма как да ви опиша как храната, приготвена от Манго, тоя дребен, нещастен циганин, превръща хората, която я опитат, в богове.

Онази вечер в края на лятото Манго беше приготвил гаспачо El Faro. Каза ми, че рецептата я знае от някакъв братовчед, който от 14 години работел като готвач в Андалусия. Но ми го каза нацупено, без да ме поглежда, понеже все още ми се сърдеше, задето толкова късно го бях усведомила, че ще имаме гости за вечеря; той се успокои донякъде, че ще дойде само Ейша, но в последствие се изплаши истински, понеже тя яде не само и за сестра си, но и за повечето си други роднини, което на практика остави нас двамата без вечеря. Но хей, нямаше защо да се оплаквам - аз получих своето в крайна сметка...

След първата лъжица Ейша се размърда неспокойно на стола си. След петата вече знаеше, че нищо няма да може да я спре, преди да довърши цялата тенджера (макар че ястието не беше успяло да се охлади както трябва, вайкаше се Манго). Докато обираше остатъците в чинията си с хляб („не се яде така, не се яде така!“, чувах как Манго вие откъм терасата), Ейша вече почти ревеше. Вече знам: ако любовта на мъжа минава през стомаха, то при моята приятелка Ейша това важеше за желязната ѝ тайнственост.

Рецепта за гаспачо "El Faro" (наречено още „душевадец“ ☺)

ПРОДУКТИ:

4 филии хляб, без корите

2 скилидки чесън

1 ч.л. сол (или на вкус)

2 с.л. винен оцет (или на вкус)

1 ч.л. захар

1/2 ч.л. смлян кимион

1/2 ч.л. зехтин

1.250 кг зрели домати, обелени и нарязани на ситно

за гарниране: малко ситно нарязани червени и зелени пиперки

ПРИГОТВЯНЕ:

Накиснете хляба в 1/2ч.ч. вода за около минута, след това добре изстискайте. Поставете чесъна, хляба, 2 с.л. оцет, захарта, кимиона и половината от доматиите в блендер или кухненски комбайн и пасирайте, докато съставки се смелят добре, Добавете остатъка от доматиите, смелете и тях и започнете да добавяте на тънка струйка зехтина и пасирайте, докато сместа стане гладка и плътна. Прецедете супата в купа, покрийте с капак и охладете в хладилник около 3 часа. Подправете със сол и оцет на вкус преди сервиране.

Сигурно има някое съвсем рационално обяснение за това как гаспачото на Манго успя да пречупи Ейша и тя да ми довери тайната си. Тя беше вече на 3 чинии супа, а аз на 3 чаши бяло Есмералда – знам, звучи като лош сапунен сериал, но на вкус не е зле – 85% мускат и 15% гевюрцтраминер, с леки нотки на passion fruit и банан (за човек, който не е успял да вечеря, това испанско вино си е направо изстрел в десетката!). Уж нехайно завъртях разговора в посока житейски разочарования, предлагайки собствения си опит като пример за справянето с тях, когато Ейша похлупи лице на масата и изхлипа:

- 14 февруари е най-шибаният ден в годината!

17. 太極拳⁴

Това, което не е документирано в „Тренъорът“ е фактът, че още на другия ден след вечерята с чудодейната студена испанска супа на Манго, се свързах с инструктора по тайдзи цюан на Ейша. Първо по телефона. Той се съгласи да се видим на по пиите в Old School. “Hee!”, извиках аз. Това го стресна. Веднага осъзнах, че се държа неадекватно, но бързо успях да измисля достоверна лъжа, която да ни отдалечи възможно най-много от бара на Тони, понеже вероятността да се засечем там с Ейша беше 1 към... знам ли, не играя тото с футболни резултати, квотите не са ми ясни, но да кажем, че беше 1 към 6. Което си е един висок коефициент, трябва да признаете! И тъй като по онова време Ейша все още беше в периода си на надежди и очаквания, а общата снимка на отбора

⁴ Тайдзи цюан – „юмрукът на великия предел“ (кит)

с образа на инструктора, заграден с розово червило, лежеше между прилежно сгънатите ѝ гащи, които Кира наричаше „Active Thunder”⁵, не исках да попадна в ситуация, която да накра Ейша да си направи погрешни изводи.

„Нека да се срещнем някъде другаде. Там.. Този, дето държи бара, Тони... имам да му връщам пари, а в момента нямам толкова в брой.” Чух едно провлачено „добрее” в слушалката, с което обикновено успокояват разбеснели се психичноболни, след което им предлагат малинова близалка или да гледат любимото си шоу по телевизията. Или да пътуват в совалка на времето – зависи с какво конкретният психичноболен се приспива...

Предложих бара на Симон, 8 и половина, и той се съгласи. Между другото, човекът се казваше Панчо, но приятелите му, възпитаниците му, както и майка му го наричаха Панцера. Знам, такъв прякор по-скоро би отивал на някой неонацист и на пръв поглед Панчо можеше да мине за такъв – едър, с бръсната глава, яки бедрени мускули и една такава, напъваща да спуска левия крачол на дънките му паламарка, че на жените им прилягаше само като се разминаваха с него по улиците. Също и на някои мъже. Обаче очите му говореха друго – че не е агресивен, не размахва паламарката си под път и над път и че най-вероятно е бил отвлечан от извънземни неведнъж.

В 8 и 45 минути вече седях срещу него на полукръглия бар в Simone’s с увиснали във въздуха крака, и търпеливо слушах за „Книгата на промените”.

- Тайдзи цюан е изграден върху принципите на „Книга на промените” и философията на Лао Дзъ. Нарича се „вътрешно бойно изкуство” поради това, че е основано върху китайската традиция, а не върху „външните”, привнесени будистки традиции, върху които почиват другите стилове на Ушу, например шаолинските. Ние не сме шаолини, - той гордо отпи от натуралния си сок от манго (!) - и никога няма да бъдем. Ние се ръководим от принципа на липсата на съпротивление. Боецът се слива с него, - той взе ръката ми и съвсем леко я стисна – както при поздрав, - и я връща към него.

Усетих пареща болка в лакътя. Трепнах и си разлях питието. Да му се не види! Шибан Лао Дзъ! Панчо започна да се извинява, веднага ми поръча друго. Не исках да ми причини болка, а само да ми демонстрира как се връща злото към първоначалния му носител. Погледнах го изпод вежди.

⁵ Марка ветроходни яhti

- Ох, не че ти си носител на злото - съвсем се оплете Панчо, - така се казва... Демонстрацията изисква да...

-Добре, стига, млъкни малко!

Той млъкна и виновно задъвка розовата си сламка.

- Панчо, работата е там, че една девойка от твоя клуб е влюбена в теб, а ти постоянно я отрязваш.

Барманът ми донесе новото питие. Продължавах да разтрива лакътя си, понеже все още нямах чувствителност в ръката. Панчо се подсмихна.

- За коя от *всички* говориш? Имам 20 мъже и 5 жени в курса си и всичките пет са влюбени в мен. Не, чакай, Мира не е, понеже е влюбена в друго момиче от същия курс, но това естествено мен не ме интересува – той докосна показалците и палците си така, че орбазуваха идеален кръг. – Интересува ме само как да затворя микрокосмическата си орбита.

Опа, някой да звънне на медицинските лица да дойдат да си приберат човека!

- Панчо, сериозно, защо избягваш Ейша?

- За Ейша ли става въпрос??

- Да, за нея, as a matter of fact.

Той отново се хвана за чашата със сока, разваляйки по този начин микрокосмическата си орбита.

- Не мога да въртя любов с ученици. Против етиката на учението е.

- Ейша вече от 8 месеца не ти е ученичка.

Това малко го смути, но объркването му трая само няколко секунди.

- Няма значение, вече е била иницирирана в тайните на тайдзи цюан; упражнявала е джан джуан, , туй шоу, да лю, цан шоу...

- Добре, добе, вече научих китайски. Защо имам чувството, че не следиш мисълта ми. Опитвам се да ти кажа, че с поведението ѝ я унизяваш и я караш да се чувства нещастна.

- Не съм имал такова намерение. Ейша е чудесна личност – духовна, извисена... Ей на толкова беше да постигне ултимативния вътрешен покой, ако...

- ...Ако не се беше влюбила в тебе?

- Не исках да кажа това.

Ох, как само ще си поръчам още едно питие! Първото и без това не се брои, понеже заради бойните техники на Панцера си го излях в скута, а заместителят съдържаше обидните 40 грама.

- Виж сега, ще ти предложа сделка, Панчо. Много си готин, усещам твоите чи-излъчвания или както там се казват и знам, че ще се разбера. Ейша ми е доста симпатична. Вярно е, че не излизам често с нея, но то е поради причини, които сега не желая да обсъждам (поглеждам към бутилките кехлибарено уиски, което блести в опияняващи матови цветове откъм лавиците на бара). Предлагам ти 1500 евро, за да извадиш сега телефона си, да ѝ се обадиш и да я поканиш на вечеря.

Панчо не вярваше на ушите си, а лицето му придоби такова изражение, сякаш виждаше как „юмрукът на великия предел“ се спуска към него в каданс.

- Моля те? – усмихнах се аз – мило, доколкото успях да отсъдя по отражението си в машината за кафе.

- Да покана Ейша на вечеря? И ти ще ми дадеш 1500 евро?

-Точно така.

О, колко лесно беше само. Когато парите говорят и боговете мълчат – кой го беше казал? Навярно някой бог!

Панчо бавно се изправи, надвеси се над мен и сянката му ми се стори чудовищна и гореща като на жар-птица.

- Ще ти кажа нещо, госпожо, ама искам добре да ме чуеш.

Не знаех дали се очаква от мен да отвърна „ОК, давай“ или изобщо да не издавам звук. Предпочетох второто. И тогава Панчо каза репликата, върху която успях да построя целия си роман.

„Треньорът“. Преводи на 8 езика. 598 хиляди приходи (без данъците). Бях далеч от 6, 9 –те милиона екземпляра от „Хари Потър и нечистокръвният принц“, които тая изрусена коза Джоан Роулинг щеше да продаде само през първите 24 часа след пускането му в продажба през 2005 година, но хей – това си бяха моите 598 хиляди! Кое то хич не беше зле... не беше зле...

18. Анотация към „Треньорът“ от Малкълм Гладуел, New York Book Reviews 12.10.2004

В новия си роман „Треньорът“ Вика Лугару, авторка на бестселърите The Donkeyboy (2001) и Духай ми през завесата(2003), навлиза в тайния живот на „аутсайдерите“ в градската джунгла и ни ги показва такива, каквито никога не сме предполагали, че могат да бъдат. Главната героиня Ейша е съвременна, интелигентна млада жена, която се опитва да се впише в шаблона, налаган от модните списания и сериалите за красивите и богатите въпреки своите 112 килограма. Между работата, срещите с приятелки и живота в скайп и фейсбук тя намира време и за тренировки по тайдзи цюан и точно там съдбата решава да си направи шега с нея. Ейша се влюбва в треньора си. И когато на един 14-ти февруари, заражена от романтиката, витаеща във въздуха, решава да изпрати любовен смс на Треньора, получава отговор, който отприщва мечтите ѝ. Ейша кани Треньора на вечеря, той приема, но в ресторанта тя остава цяла вечер сама с чашата си вино.

Вместо обяснение на следващата тренировка Треньорът ѝ поднася пренебрежение и оттук Ейша тръгва надолу в бездната на депресията, докато отчаяно се опитва да поддържа лъжите пред приятелите си, че редовно се занимава с любимия си спорт. Всяка любовна балада я кара да избухва в сълзи, всяка романтична комедия ѝ дава надежди, че може би един ден ще открие истинската любов. Защото вярва в любовта до дупка, докато слуша Селин Дион до дупка.

Съдбата нанася гениалния си щрих, когато Ейша случайно разбира, че Треньорът мрази дебели хора и ги смята за жалки. От този момент нататък книгата се превръща в мрачен

трилър, който изважда на повърхността неподозирани перверзности на една душа, загубила илюзиите си.

Отново попадение в десетката на 34-годишната писателка, този път с невероятна психологическа убедителност.

19. Размисли, предизвикани от кетъринга на едно новогодишно парти

Сигурно вече е 20 октомври, не знам. Часовете минават, това е ясно, защото докато физиците не докажат на практика, че времето не е векторна величина, ние, заторвниците, ще знаем, че това е така. И че времето бавно ни приближава напред към неизвестното, но много вероятно мъчително бъдеще.

След като бисквитите свършиха, след съвсем кратка вътрешна борба изяхох и парчето сладкиш. Втората бутилка шампанско отдавна замина. И многократно бе изпикана в блестящата от чистота тоалетна, облицована със скъп теракот. Установих, че ако се съсредоточа върху определен предмет, гладът престава да ме тормози и сякаш изчезва. Заедно с тялото ми. Което донякъде е едно облекчение, предвид факта, че почти 40 години вече ме мъчи с всевъзможните си болести и изчанчени навици и зависимости. Но ако сега умра, или пък в близките 40 часа, то ще ми липсва...предполагам. Става ми наистина много, много мъчно и се напъвам да се разплача, но нищо не излиза от мен, нито дори някакъв жаловит стон, или това характерно кратко поемане на въздух, този хрип, който предхожда избухването в сълзи. В главата ми звучат десетки духови и струнни инструменти; обаче не звучат като в увертюрата към „Вълшебната флейта“, а като в секундите преди сър Колин Дейвис да вдигне диригентската си палка.

Парчето дъждовно небе в горния ляв ъгъл на единия от закованите прозорци, което моят похитител великодушно ми е подарил, и безмълвният кухненски абсорбатор безутешно ме подсещат, че не се намирам в Ковънт Гардън.

Ейша спокойно би могла да ме е пренесла тук. Нейното желание да ме държи гладна (преди да ме убие?) е силно и ясно мотивирано. Мисля, че най-опасни не са арабите-камикадзета, а хората, и по-специално жените, на които им е отнета надеждата в любовта. Примерите за чудовищните последствия от този насилствен акт на отнемане в литературата и киното са безчетни. А както знаем, изкуството черпи своите сюжети от действителността (в голямата си част, защото няма как

иначе да обясним Star Wars и всички филми с Дженифър Лопес). В случая с Ейша обаче се получи малко, признавам, нестандартна ситуация – защото не литературната творба per se беше епитафия на емоционалната ѝ загуба, а по-скоро стана причина за нея! Защото преди да прочете романа ми, тя все още лягаше и ставаше с надеждата, че един ден небето ще се разтвори и от него ще се посипе златен дъжд на фона на канона в ре-мажор на Пахелбел. И в този ден, както си тича по някоя тревна площ между жилищните блокове, боса (или не, по-добре нека да е с гүменки, че съседските кучета имат навика да се изхождат буквално навсякъде) и с развети коси, мобилният ѝ телефон неочаквано звънна и тя чува неговия глас – суров, но пропит с дълбоката мъдрост на Изтока, гласът, който ...

Ама какво ми има!? Цитирам собствената си книга, за Бога!

Даааа, Ейша е напълно способна – както физически, така и емоционално да извърши това. Но това значи, че е била в Париж в нощта на отвличането ми! Непростимо е, че не се сетих за това по-рано! Ейша мрази да пътува. Веднъж Кира ми разказа как в началото на миналото лято най-близката ѝ приятелка, една луда, луда рокаджийка, която на килограми гонеше Ейша, но пък беше пълната ѝ противоположност във всичко друго – поглъщане на смъртоносни дози водка, купонясване, you name it, – беше успяла да я убеди да заминат за седмица на морето и да комбинират пиенето с физическа активност (плуване и лицеви опори на пясък) и разтоварваща плодова диета. На третия ден Ейша вече плачела на глас; казала, че морето я депресираща, спасителите я зяпат похотливо, а и ѝ е писнало всеки ден да яде само диня.

Въпреки този малък инцидент, илюстриращ принципната ѝ неприязън към отсъствията от дома (или от града, в който живее Панчо-Панцера?) за повече от 3 дни, не мога съвсем да отхвърля варианта, че Ейша е била в Париж през онази дъждовна нощ на 15 октомври, защото не бива да се подценява какъв мощен двигател може да бъде желанието за мъст на една жена с отнета надежда.

Но има друго, което ме притеснява. Ако е Ейша, тогава как е намерила това жилище? Хубаво жилище при това. Вероятно е и в хубав квартал, като Сен К्लю, Курбовеа или Булон Билянкур. А ако имам късмет, може и да съм затворена в близост до номер 20 на Улицата на Капуцините, където през 1932 година се е появила табела с името Nina Ricci... Ейша няма познати в Париж, които да ѝ заемат апартамента си за...известно време (т.е. времето, което ми остава, в случай, че наистина е векторна величина и никога няма да мога да се върна обратно в 1986-та, за което слава на бога!)

Нито пък разполага с толкова пари, че да наеме апартамент; месечните наеми за жилища 70-80 квадрата като това тук, които са в сравнително нова сграда и от чиито домакински уреди не бие ток, варират между 1000 и 1200 евро. (Макар че според Ксавие и тези, в които бие ток, държат добра цена, понеже така се леувал ревматизъм!)

Боже, Ейша трябва да е много отчаяна, за да го направи!

Но пък никога не съм я виждала да плаче. Поне не е плакала пред мен. Нито ме е обвинявала. След като се върнах от обиколката за представянето на „Треньорът“ през декември 2004-та, дори празнувахме нова година заедно. Е, разбира се, тя беше поканена заради Кира, а Кира беше моят „plus one“, а аз бях поканена от кмета, понеже току що бях получила две много сериозни награди (едната от които подплатена с чек!), но това изглежда не я караше да се чувства по-малко доволна от факта, че е в ресторанта на „Четири сезона“ и коктейлната маса е отрупана с всякакви специалитети. Ох, сега като се замисля, наистина ми се иска Ейша да си е изкарала приятно в онази новогодишна нощ. Не че помня как се е държала конкретно – дали е танцувала между хапките с филе от змиорка и лимети, дали се е запознала с някой, който ѝ е предложил да опита от царевичния чипс със скариди и чили и дали е изтичала до кухнята да попита за рецептата на хапките от парено тесто с пастет от пушена риба и хайвер от съомга... Предполагам, че това, което сега изпитвам, на гладен стомах, докато с кристална, даже предсмъртна и доста необяснима яснота си спомням конкретни деликатеси, сервирани на парти от преди близо пет години, е вина?

Глупости. Вината не съществува реално. Тя е метафизично понятие, измислено от хората, съмняващи се в собствените си прояви на човечност. Това, което сега изпитвам, е просто неметафизичен глад.

20. „[...] and keep the context true”

Навела съм се над тоалетната чиния и наблюдавам как при всяко пускане водата се завихря в дупката и я изпълва със синята пяна от тоалетния дезодорант. Забавно е. Мисля си две неща. Първото е, че съвременната тоалетна противоречи на естествения начин на функциониране на тялото и това е причина за някои заболявания като хемороиди, апендицит, рак на червата, рак на простата, от които, между другото, хората от неразвитите страни не страдат толкова често, понеже продължават да се облекчават клекнали, а не седнали. (Ако сега пишех роман, щях сериозно да се

почудя дали да сложа думата „неразвити“ в кавички, за да не бъде счетена за политически некоректа в случай, че романът бъде издаден в Заир, например. И понеже нямаше да мога да реша сама, щях да звънна на редктора си Палме (съзнавам, че името е ужасно, но не ме убивайте, не съм му го дала аз!) и да го попитам. Палме знае всичко. И под всичко, наистина имам предвид ВСИЧКО. Неприлично е чак, че с тази своя ерудиция не е станал нещо друго – например, богат корпоративен магнат. Или шахматист. Или съветник по някакви въпроси към правителството...)

Второто нещо, за което си мисля е, че все пак имам късмет, понеже можеше да съм хвърлена и в някоя яма, прост изкоп, дълбок 3 и половина метра, чийто отвор е покрит с клони и шума за камуфлаж. Или да бъда отвлечена от психопат като този в „Мълчанието на агнетата“, който иска да си ушие рокля от кожата ми или по-скоро... ръкавици? За толкова ще му стигна, при това ако е сръчен с шевната машина. А ей ме нà – застанала съм на колене в прекрасно подредена баня, с хубави плочки и в която дори водните смесители са изработени от изящен хром, и си мисля с тревога за здравето на цивилизования човек. Какво повече би желал човек? Е, може би да се изходи в този water closet – ако обаче имаше какво...

Изведнъж – бам! – удря ме като светкавица. Професорът ни по семантика постоянно имаше запек и дълго, дълго висеше в тоалетната. По едно време се мъчеше се да се облекчава с комбинацията от кафе, цигара и парче круша на гладно и наистина се получавахе, но само за известно време. После стомахът му пак се върна на стария режим. Питате се как знам това при положение, че ми е бил преподавател в университета, а се предполага, че хората не познават ЧАК ТОЛКОВА ОТБЛИЗО, своите преподаватели?...

Мдааа, мисля, че имаме трети заподозрян, дами и господа. Meet Elijah Wellington PhD, професор по семантика, мой приятел...преди.

Започнах се с Илайджа по нормалния начин – в аудиторията; аз знаех името му, понеже беше върху седмичната ми програма за семестъра, а той не знаеше моето. Поне в началото. После бързо го научи. Нарочно закъснявах за лекциите му – дълги и скучни, които успяваше да разнообразява и да прави поносими само със силата на вълшебния си златен пръстен със зелен камък, който изглеждаше толкова смехотворно старомоден и кичозен, както беше надянат на тънкото му, косамто кутре. Всеки път щом отварях вратата и заставах на прага в очакване на излишната, но задължителна реплика „Моля, заповядайте“, знаех, че механизмът в главата му запаметява всяко мое движение – със или без патерица, чертите на лицето ми, грозните боти,

които носех тогава, понеже Джими Чу все още беше само един сравнително невзрачен, висок метър и половина китаец в Лондон (въпреки че самата принцеса Даяна му беше ударила едно рамо в опитите му да продава обувките си на безпардонни и безобразни разпуснати тинейджърки, които си носят кучетата в дамските чанти). Илайджа Уелингтън – звучеше аристократично и първокурсниците разиграваха лотария, за да се запишат в курса му, но само след втората седмица „щастливите печеливши“ осъзнаваха, че професор Уелингтън е дим без огън, сухо тяло без душа, което може в продължение на 75 минути да говори за сложните постулати на динамичната семантика на Хайм от 1983-та, без да запали във вас и една искра. Нито една мъничка искра. Малко е трагично по един старогръцки начин, но от друга страна, като се замисля, започвам да го оправдавам, защото не е в човешките възможности някой да запали искра в душата на някой друг, цитирайки следното изречение: „Common ground delineates a set c of words w s.t. for all propositions p in common ground, p is true in w .” ...И други подобни абсолютно безсмислени и безполезни пръдни, заради които иначе много интелигентни хора като Ирене Хайм са си блъскали главите в продължение на дни и месеци вместо да си купят бутилка хубаво вино, да си полегнат на дивана вкъщи и да ѝ се насладят.

- Пак закъснявате! – проф. Уелингтън хвърли един от своите прочути ОСЪДИТЕЛНИ погледи, които на практика са толкова осъдителни, че ако принадлежаха на Пилат Понтийски, Исус щеше да си поживее поне още трийсетина години.

- Куцам, не виждате ли!?

- Не ме интересува. Седнете си на мястото

Сядам си кротко, а всички студенти в аудиторията гледат с истински ОСЪДИТЕЛНИ погледи проф. Уелингтън.

Уелингтън тогава беше на 28 и имаше най-перверзния тик, който съм виждала у преподавател – докато говореше, в едната си ръка държеше златна писалка, а другата си ръка прокараваше през гърдите и диафрагмата, правейки кръгови движения, все едно че се гали или масажира като след обилно и доволно хранене, понякога задържаше ръката си на едно място и ясно се виждаше, че леко пощипва зърното през тънкия плат на скъпата си английска риза. Луда работа! И продължи да го прави години наред, дори след като замени дистанционното на шрейбпроектора с това на пауърпойнта...

Но срещите бяха депресиращи и човек се чувстваше някак неловко, седейки, примрял от ужас, на канапе с изтъркана по средата тапицерия, докато разни извратенци го опипват или го уговарят заедно да преживеят края на света, облечени в бели кенарени роби. А и, да ви кажа честно, безплатният бюфет sucked; обикновено зареждаха солени бисквити, евтино сирене, кока-кола, царевичен чипс и нещо, което на цвят и консистенция напомняше компот от череши, но всъщност беше пунш, съдържащ ефедрин. Не се шегувам! Едно от момичетата, което работеше за организацията ДОБРОВОЛНО (понеже чрез нея се беше запознала с настоящия си годеник, някакъв виетнамец-загубеняк без едно око, и съответно се чувстваше задължена да прави всичко само от добрината на сърцето си), беше бивша лекоатлетка, пристрастена към ефедрина. Тя смяташе, че малки дози от него в пунша само ще помогне за повишаване нервната активност на участниците, а оттам ще потисне апетита им и те няма да се оплакват от калпавата храна. Така те щяха хем бъдат щастливи, хем ще отслабват, понеже отделянето на енергия, както може би знаете, става за сметка на топящите се мазнини. Ох, да можеше да го напише това на челата на четиримата дебелаци, които редовно идваха на срещите... И за осем месеца не отслабнаха и с 20 грама!

Въпросът е защо АЗ ходех на тези срещи, нали?

Ще ви кажа. Една позната каза, че предлагат ирландско уиски. Това, което обаче пропусна да добави, беше, че това се е случило един-единствен път – когато гостуващ член от клона на организацията в Дъблин дошъл на „контролна среща“ и си носел „нещо за из път“. Въпреки разочарованието обаче тези срещи подръпнаха някаква извратена струна в мен и ето че на третото ми посещение (беше сряда, малко преди 8 вечерта) бях удостоена с честта вече да не бъда третирана като „заек“. Като знак за приемането ми за редовен член на *Sick Relationships* получих първото си листче. На него беше записано името на човека, друг член на организацията, с когото трябваше да се срещна и евентуално да прекарам остатъка от живота си.

Преди обаче да кажа какво пишеше на листчето, трябва да обясня каква беше тактиката. С цел да се преодолее закостенялото схващане, че „които си приличат се привличат“, сериозни учени и специалисти, които работеха за организацията (или поне така ни бе обяснено на ориентировъчната среща) калкулираха колко е възможно най-голямата генетична несъвместимост между отделни членове на местния клон и просто ги събираха. Така грамадният С. (158 кило живо тегло, сини очи, пенис, който се използва САМО за уриниране и то през катетър) получи листче с името на П. (34-килограмова анорексичка от инуитски произход), а Дж. (негърът с нечовешкия

боздуган, който обезглавява всичко, което расте на височина на таза му) се уреди с Б. (тя е... не знам каква беше всъщност, рисува анимационни филми, и е полякия, друго не знам).

Трябва да призная, че малко се вълнувах като получих листчето. Представях си някой висок метър и 85, красив, слаб, пуши много, но му е простено, понеже е нервен, и умен!, и ще спаси живота на много хора като им трансплантира сърца или поне бъбреци. А органите, което не стават за трансплантация, ще си ги изпечем на барбекюто на вилата и ще си ги ядем както сме се сгушили пред камината, завити с ресначи, навън ще се сипе гъст декемврийския сняг, млади сърни плахо ще надничат през прозореца, а той неспокойно ще поглежда към мобилния си телефон, понеже ще съм му забранила да припарва до него в продължение на 48 часа, но ще иска, като компенсация за това, че е откъснат от цивилизацията, да изпуши 4 цигари наведнъж, което е смешно, понеже, казвам му, ако се наложи да ти трансплантират бял дроб, ще пукнеш, смахнат глупак такъв, понеже аз няма да ти дам, няма да ти дам...

- Здравей! Изглежда, аз съм твоето листче!

Сепнах се и вдигнах поглед. Бяха ни настанили в Зелената стая за срещи, известна още като „Инкубаторът“; всеки си беше взел от пунша с ефедрин и общо-взето обстановката беше доста разкрепостена, да не кажа направо разгулна, понеже хората по презумция тръпнеха в очакване на здрав секс, който по презумция се очертаваше след седмичното раздаване на листчета – секс между джуджета и великани, руси и черни, лесбийки и похотливци...

- Това майтап ли е?

- Ти се казваше Вика, нали? Физиономист съм, няма как да сбъркам. Странно име.

- Професор Уелингтън? Какво правите тук?

Той разпери ръце, сякаш с този жест искаше да каже всичко: „Животът е необясним, ето ме тук, не съм чудовище, просто и аз като всички останали хора на планетата търся малко радост и щастие, а също и да изчукам някого и, ако няма нищо против, след това да ми направи сандвич с пуешко и авокадо – здравословно и вкусно). В един момент даже заприлича на момченце въпреки сухото си изпито лице, със зъби, пожълтели от тютюна, и уморени очи, и преждевременно започналите да посребряват бакенбарди. Беше усмихнат, неофициален, не на себе си (и едва ли се дължеше само на ефедрин!), за една стотна от секундата даже си помислих, че не е той, а някой, който много

прилича не него. Сигурно агент на Хайм, когото старата е пратила , за да провери дали конкретно предава на студентите безумните й семантични теории.

- Защо ме гледаш така, Вика? Колко ти писах за курса?

- Б (пауза) плюс.

- Ах, да, помня. Не беше много убедителна на последния тест, трябва да признаем, а и курсовата ти работа...

- Професор Уелингтън, нали знаете, че никога,никога няма да спя с вас?

Той се огледа наоколо така, сякаш за да се увери, че не ни подслушват; странната анти-семантична усмивка не слизаше от лицето му. Беше дразнещо. И разочаровашо. Ако щях да се гушкам с професор Уелингтън пред камината, предполагах какви щеше да ми ги говори: „Пресупозициите, любима моя, са предварително зададени условия, които гарантират, че изказванията ще отговарят на направените твърдения. Например, за да бъде софистически вярно твърдението „Сю спря да пуши.“, трябва да се вземе под внимание пресупозицията, че Сю е пушила в някакъв минал етап. Иначе казано, В е семантическа пресупозиция на изречението А, само ако е изпълнено следното условие: Изказването на А в контекста С е истинно или неистинно, само ако В е истинно в С. Разбираш ли сега защо не бих могъл да стана и да ти донеса чаша вода?”

Той шумно си взе въздух – като човек, който всеки момент ще запее. Или ще надуе тромпет. Или ще заговори високо и тържествено. Вместо това обаче с издиханието излезе само едно мижаво „Не, разбира се”.

- Сериозно, можете ли да повярвате на всичко това! – казах и презрително свих очи – малки цепки, през които прозираше ненавистта ми към събитието и разочарованието от човека от моето листче. Самият Уелингтън обаче не изглеждаше разочарован от своето листче, тоест от мен, което ми се стори много, много странно. Присвих още повече очи – сигурно отдалече приличах на китайско джудже с червена коса (не че някой друг в „Инкубатора” ни обръщаше внимание; всеки беше достатъчно зает със своето листче. Видях как нимфоманката Ж. си тръгва с асексуалния В. – тя изглеждаше въодушевена, но той като че ли беше леко разтревожен и си носеше за всеки случай книжна кесия, ако случайно получи пристъп на паника и се наложи да диша в нещо, докато сърцебието му се успокои. Имената ни бяха забранени, нали разбирате – като АА... SAS, NATO, UN, UCLA...)

- Как ти беше цялото име?

- Вика Лу-га-ру. (пауза) С ударение на второто „у“. Значи „върколак“ на старофренски.

- Странно име!

А това пък беше глупав коментар от рода на „казвам това, само колкото да кажа нещо“.

- На мен си ми върши работа, – повдигнах рамене.

Уелингтън приседна до мен на изтърганото канапе и кръстоса дългите си кокалести крака. И тогава... нещо, в начина, по който кръстоса крака, ме накара да се осъзная. До този момент така и не се бах запитала в качеството си на какъв по-точно професорът се беше внедрил като член в организацията. Бели имаше с лопата да ги ринеш! Тези с големите членове също бяха доста на брой – към 20 за нашия клон, не бях сигурна. Значи беше някаква допълнителна извратения. Може би се досещах какъв можеше да е. Ахилист. Ахилистите използват хорските подмишници за сексуални изяви. Не, не, професор Уелингтън не можеше да е ахилист – бях го виждала по потник в университетския спортен клуб, след тренировка по скуош, и ви казвам, под мишниците му имаше толкова растителност, че би могъл да печели пари, ако я продаваше на фирми за изработването на перуки от естествени коси.

Или беше еметофилик? Имахме още един такъв – Г. (Гидиън всъщност, каза си името човека, но можеше да понася, че е анонимен, при положение, че Господ го беше дарил с божествената способност да се възбужда от гледката на повръщано или от самия акт на порвъщане.)

Но после... Вгледах се в лицето му все така с присвити очи – продълговато, с високи скули, когато е бил на 18, е можело и да мине за симпатично... Дългите му пръсти потрепваха, както държаха чашата с пунш; на малкия му пръст проблясваше този абсурдно голям ,масивен златен пръстен със зелен камък, заради който всички му се подиграваха и му викаха „Магьосника от Гъз“. Хайде, професоре, кажете ми, какво ви възбужда? Не бъдете така потаен – прекалено дългото пазене на тайни докарва рак!

- Професоре?

- Ммм?

- Нозофилик ли сте?

Той се извърна така внезапно към мен, че вратът му изпука. Ужас! Оставаше сега да е нозофилик с шина около врата!

- Виж, Вика...Лугару... Искаш ли да се махаме оттук. Можем да отидем някъде и да изпием по едно истинско питие, което да няма вкус на сироп за кашлица. Какво ще кажеш?

- Не съм много сигурна, че искам да излизам с вас...

-Глупости, - той махна с ръка и ме подхвана под мишницата, помагайки ми да стана. – Не бъди тесногръда! Ще пийнем само по едно, обещавам! И аз черпя. И междувременно много се надявам да ми обясниш какво е нозофилик, понеже не ми звучи като нищо, свързано с моята академична дисциплина.

И не беше!

22. „Не стой на голите хълмове на интелигентността, ами слез долу, в зелените полета на глупостта.”⁶

Не се наложи да се гърча с години в догадки каква е перверзията на професор Уелингтън. Още същата вечер, докато пиехме Bushmills във възможно най-отдалечената кръчма от щаб-квартирната на организацията, той ми обясни, че е съвсем „пресен” гей (странен избор на прилагателно, напълно съм съгласна) и понеже все още бил в потрес от чудото на откритието си (леле, на 28 Моцарт вече е бил пред умирачка, а някои хора на същата възраст тепърва откриваха разни неща за себе си!), решил, че може би в Sick relationships ще му помогнат да се справи с проблема. И как по-точно щяха да му помогнат? Като го уредят с 40-годишна домакиня-нимфоманка?? Знам само, че Илайджа имаше късмет, че аз бях неговото листче. Понеже това, което му казах още след първите 150 грама уиски, преобърна концепцията му за живота и за употребата на домашната система за пречистване на дебелото черво чрез клизми на 180 градуса.

- Брат ми е гей. Той е много висок и много красив. Сериозен е и пише за спорт. Но не живее тук. За последно го видях миналата есен, когато имах малък...здравословен проблем и се наложи да му гостувам в Стокхолм. Той живее там. С гаждето си. Барбро е симпатяга, но можеше и по-добре... Готвачите винаги напълняват в крайна сметка, хахаха. Толкова много обичам Бранко, че в един

⁶ Лудвиг Витгенщайн.

момент вече не разбирам как е възможно обичта да те прави толкова нещастен и ...преполовен. Все едно че някой ме е посякъл през средата с меч, дори не с Ескалибур, а с някакъв ръждясал меч, от който раната ми вместо да заздравява, се влошава все повече. И ситуацията няма да се поправи, няма как отново да бъде цялостна, понеже обидих Бранко. Бранко е брат ми, казах ли вече... И сигурно повече няма да го видя , защото за такива като него шибаният Бог е отредил небесата божии, а за такива като мене – пфу!...

Уилингтън сложи ръката си върху моята и така прекъсна пианския ми монолог. Тонколоната над главите ни подаваше подходяща музика за фон: парчета от новоизлезлия „Черен албум "на Металика .

- Вика ...

Погледнах го над вече празната чаша, върху която бях оставила щедро отпечатьци от потните си пръсти. Сега не изглеждаше вече толкова абсурден, нито чак толкова потискащо умен, какво като беше целувал професорски гъзове в Оксфорд и Станфорд – че кой не е ! Милият Илайджа.

- За което не може да се говори, за него трябва да се мълчи.

- Леле как ме подценявате, професоре! – изведнъж като че ли излязох от емоционално-алкохолното си вцепенение. – Мислите си, че не чета препоръчителната литература за всеки курс? В голяма грешка сте. Знам, че си падате по Витгенщайн. Толкова е декадентско, WOW! Как точно се опитвате да успокоите натежалата ми от греховност съвест? С цитати от Витгенщайн? Богатото еврейско лайно, отказало се от излишествата? Колко възвишено! Ааа, момент, пауза, пауза, знам какво ще ме посъветвате! Честно! Сигурно имам някакви свръхестествени способности, които се отключват след поредното уиски (което, между другото, няма да е зле да поръчате вече, понеже виждам подложката през дъното на чашата си, и на нея пише „Heavenly Appetizers”) Ще ми кажете, че всички неразрешими проблеми са следствие на езикова непрецизност, нали?

- Какво? – Уелингтън изглеждаше объркан. Но беше объркан, понеже беше изпил по-малко от мен.

- Вика?

- О?

- Млъкни.

Млъкнах.

- Не ми помагаш особено.

- Нямах намерение да те запознавам с брат си, ебати!

Наусетно и с лекотата на пантера, която се готви да скочи върху сърна с наранено копитце, преминах от „вие“ на „ти“.

- Не искам да ме запознаваш с брат си. Време е да си намеря гадже, което да ми пасва.

- Що? Аз не ти ли харесвам?

- Не е там въпросът. Ходил съм с жени. Спал съм с жени. Четири всъщност. Бях адски влюбен в една своя състудентка, докато учих в Станфорд; мислех, че ще умра, когато баща ѝ се появи един ден на вратата ми в общежитието и заяви, че тя е сгодена за някакъв адвокат, така че е по-добре да стоя настрана от нея и семейството ѝ. Бях потресен, че ме отхвърлят, защото не съм от богато семейство. Класическа ситуация на дискриминация, проявена на ниво социално неравенство. Но не умрях. Прехвърлих се на другия бряг.

Стига бе! Професор Уелингтън беше обратен. Как ми се искаше веднагически да се обадя на тая нещастница Сузана и да ѝ съобща новината – тя беше сигурна, че ще успее да го съблазни рано или късно (всъщност по-скоро се целеше към „късно“, понеже получи F на курса по семантика и първо трябваше да го повтори, преди да се намърда в леглото на преподавателя).

- И ще те помоля засега да проявиш дискретност, докато намеря сили в себе си да го направя официално ...

Жалко, трябваше да отложа обаждането на Сузана!

- Разбира се, абсолютно, - заявих с най-сериозния тон, който можех да докарам на зачервеното си лице.

През следващите няколко години станах свидетел на „разцъфването“ на Уелингтън. Смени гардероба си, започна да носи повече Том Форд и по-малко Томи Хилфигър, изработи си осем различни вида усмивки, подканящи към неангажиращ флирт, които пускаше в действие, когато в някой ресторант ни обсъждаше особено сладък сервитюр „с потенциал“, както обичаше да се изразява Уелингтън; освен това преспа с декана на факултета, който... сещате се..., в резултат на

което получи двугодишно, добре заплатено назначение в Токио. Докато беше в Азия, не контактувахме много, знаете поговорката за очите, които бързо се забравят. Но когато се върна в края на пролетта на 2003-та, станахме още по-близки отколкото бяхме преди да замине. Уелингтън вече не беше студенокръвният, спечен и започващ да побелява отличник. Вече не беше толкова въодушевен от Хайм и отнесените ѝ, абсолютно неприложими и неразбираеми теории, които едно време правеха самия него да изглежда супер умен и недостижим в очите на потресените и влюбени студенти и от двата пола. Сега обаче, когато ставаше въпрос дори за Витгенщайн, неговия бог, той се прекръстваше превзето и възкликваше "Опитът не бил физическо състояние на сетивата, а момент от езикова игра". Please! Тоя имотентен, превзет, заекващ глупак със сигурност не е спал с млад, абсолютно обезкосмен азиатец, иначе нямаше така яростно да отрича физическото състояние на сетивата."

That's my man! My knees were shaking – толкова е вдъхновяващо да закопаеш Витгенщайн още по-дълбоко в неговия скромнен гроб на Хънтингтън роуд в Кеймбридж. Виждала съм надгробната му плоча. Буквите в нея са изрязани така сякаш малко дете си е играло с длетото: Ludwig Wittgenstein 1889 – 1951. Нищо друго. Само хората с гузна съвест, простите и грандоманите изписват върху надгробните плочи на роднините си всичките им „титли”: любим баща, съпруг, дядо, брат...

Искам като умра, което очевидно няма да е след дълго време, да ме кремират. Ако въобще някой ме намери и съобщи за трупа ми, разбира се. Искам Бранко да сложи праха ми в любимата ми чаша за кафе, която преди години самият той ми купи от Гьотеборг, когато му бях на гости в Швеция през една лятна ваканция, и да използва праха ми вместо брашно, за да направи нискокалорични курабийки. Които после да раздаде. Или да изхвърли. Те сигурно и без това няма да стават за ядене. Преди време прерових нета за рецепти за сладкиши с прах от човешки кости и не намерих. Пробвах различни търсачки и нищо! Трябва и вие да се разровите - след смъртта ми може и да излязат нови неща, човечеството не се стреми към минимализъм и опростяване на средата, в която живее, и на живота, който живее, а тъкмо обратното – хората искат да пробват все нови и нови неща – странни, екзотични, перверзни, защото обикновено вече отдавна не ги задоволява... Защо да не изпечете торта за рождения ден на 5-годишното си хлапе, направена изцяло от 100 процента естествени съставки, в това число и брашно от костите на починалата му баба или по-възможност на някой друг по-млад роднина!

Ох, не съм добре. Това е очевидно, щом мислите ми постоянно ме отнасят към фантазии за разни рецепти с продукти, които прочутата Джулия Чайлд не би одобрила!

23. God is a DJ

- Aaaaaaaa

- Аааааааааа – този път с тон по-високо.

74

Трябва да си говоря на глас, за да не хвана целулит на гласните струни. Или по-добре да пея. Казват, че с песен животът е по-лек. Сериозно, кой болен мозък и след колко пътиета е стигнал до подобна „мъдрост“!? Но пък не боли да опитам. Лошото е, че на много малко песни знам целия текст, като сме ходили в караоки барове с Кира обикновено се включвах само на рефрените.

Оставям няколко минути тишината да се просмука във всеки корен на косата ми – твърда и рошава, смачкано червено слънце, което вече не грее, не грее... И тогава музиката идва сама, първо само като далечно бумтене, след това ритъмът набира скорост, съзнанието хлътва в подземния тунел, осветен от бели и сини неонов светлини, и постепенно набира скорост...

This is my church

This is where I heal my hurt

It's in the world I become

Content in the hum

Between voice and drum

It's in change

The poetic justice of cause and effect

Respect, love, compassion

This is my church

This is where I heal my hurt

For tonight

God is a DJ

клик

клик

клик

Знаете ли кой беше Бог? Момчето, в което Уелингтън се влюби до уши през зимата на 2003-та година. Беше брутално. Не съм виждала толкова щастлив и толкова депресиран човек едновременно. Еврест и Марианската падина – двете крайности на човешката емоционалност.

Айвъри, артистичен псевдоним - DON' ASK! - беше ди-джей в Club Gin всеки вторник, четвърък и събота вечер. Айвъри е момче. По времето,когато се запознах с Уелингтън, беше на 22, а може и да беше по-малък, не помня, понеже това беше периодът малко след като бях родила и не ме интересуваше нищо друго освен да се напивам до размазване. Затова и не помнех имена, ЕГН-та и други подробности за хората, които срещах през този период. Достатъчно ми беше, че бившият ми професор по семнатика и настоящ drinking buddy ми угаждаше на всички прищевки и ме водеше където пожелаех. Club Gin ми беше любим – беше просторен, имаше въздух, не се налагаше да гледам задници през цялото време. Уелингтън пък беше на седмото небе, понеже изпитваше нещо нова за него – да бъде свободен, да се заглежда по момчешки задници, да намига на сервитьори, да облизва сладно устни, когато в ресторанта ни питат дали ще искаме нещо за аператив. Добре, това беше гнусно, бях му го казала поне сто пъти – не е уместно да се дърви в ярко осветени заведения, в които отиваме да се храним,за бога, просто да се храним! Но изглежда свободата от условностите и нормите го опияняваше до такава степен, че дори нямаше нужда да пие алкохол (като мен), за да забрави кой е бил... стигаше му просто да наблюдава как някой 18-годишен младеж с физиката на 2-годишно ябълково дръвче, танцува на „Outside” на Джордж Майкъл, за да изпадне в екстаз, който в някои страни по земното кълбо биха му гарантирали поне 12 месеца зад решетките.

Не планираше да се влюби в Айвъри (че кой ли планира собственото си унищожение!). Просто се случи. Айвъри беше слабичък, срамежлив като петгодишно дете, което е научено да не приема бонбони от непознати. Точно това обаче, изглежда, привлече Уелингтън – тази опустошителна невинност, страхът... За разлика от другите ди-джеи , които познавах по онова време, Айвъри не искаше да спи с целия свят. Нито пък да изшмърка океан от кока. Искаше просто да спести пари за университета. Знам, че звучи клиширано, направо звучи като филм , който никога не бихте гледали, но това е самата истина - копелето искаше да се учи. (А беше копеле в смисъл, че наистина не знаеше кой е баща му, а майка му услужливо страдаше от амнезия по този въпрос.)

След третото ни посещение на Club Gin Уелингтън ме изпрати до пиацата с такситата, а след това се прибрал с Айвъри, който свършил работа на пулта към 4 сутринта. Не изглеждаше особено пьян, беше по-скоро превъзбуден – като хищник, предчувстващ богата вечеря.

Какво се е случило през остатъка от нощта, или по-точно в началото на утрото, разбрах чак четири месеца по-късно, когато Уелингтън вече беше много зле.

Казах вече, че човек е най-уязвим, когато му откажат взаимност в любовта. Странно е, че всички сюжети водят натам, но ако съм открила една закономерност, която задвижва човешкия механизъм, то това несъмнено е желанието да бъде значим за някой друг, да присъства в нечий живот дори само като снимка в албум от 80-те години, или като нокторезачка, когато някога е подарил, или, разбира се, най-добре като миризма, която се е пропила във възглавницата и няма да изветрее и след 4 седмици... Хората не понасят добре новината, че не са желани. И ако има нещо по-страшно за тях от това да чуят тази новина, това е някой да им се присмее и да напише някъде, примерно на страница 86, а също и на 95, 98, 146, 147, както и между 152-ра и 159-та, в някоя книга с тираж 500 000, че поведението му е УНИЗИТЕЛНО.

След като отишли в апартамента на Уелингтън, пили бира, професорът се премествал все по-близо и по-близо до Айвъри, който се бил отпуснал на канапето, и когато ръката му вече била върху коляното му и нетърпеливо се плъзнала нагоре в посока чатала, Айвъри скочил като ужилен, казал, че се чувства много уморен и е по-добре да се прибира, за да поспи, че на другата сутрин трябвало да ходи на лекции, или да си купува маса от ИКЕА, или да си чисти стаята, няма значение. Пантерата Уелингтън обаче бил по-бърз, супер софистицираният му мозък на учен светкавично преценил ситуацията въпреки количествата изпит алкохол, и заключил, че нападението е най-добрата тактика в случая. „Защо не останеш да спиш тук? Имам стая за гости. Късно е. Или по-точно прекалено е рано.. Обещавам да се държа добре.“ Айвъри се поколебал за момент с ръка върху бравата на външната врата, но очите на Уелингтън излъчвали такава непристорена добронамереност и неземна любов към всички хора и по-специално към тези под 25-годишна възраст, че в крайна сметка Айвъри се предал във вътрешната битка със себе си и кимнал с глава.

След около половин час Уелингтън се промъкнал в тъмната стая за гости, където гостът му вече спял, отметнал завивката, легнал върху него и казал тихо, с глас, дрезгав от похот и нетърпение: „Ти само си лежи спокойно.“

Айвъри се събудил, но, зашеметен от умората, бирата и неочаквания развой на събитията, не направил опит да го отпрати. Тялото му затрептяло, заизвивало се изпод опитните ръце на професора, плакал като дете, повтарял, че никой досега не го е обичал, че майка му е курва, че това не се случва, къде съм, къде съм... И после утихнал.

Уелингтън не можал да се успокои през остатъка от ноща. И дума не можело да стане за спане, дори за няколкоминутно откъсване от реалността, в която откъм съседната стая се чувало равномерно дишане на най-красивото момче на света, създание сякаш не от плът и кръв, а – на това място е задължително да го цитирам – „дете, невинно като гълъб, което сякаш не можеше да ми се насити, понеже толкова отчаяно беше потискало цялата гама от чувства и емоции, на които е способно, през годините на домашен тормоз, социално пренебрежение и неразбиране“. Адреналинът продължавал да блъска в главата му, при всеки flashback от моментите на екстаз, се надървял отново, но не смеел да се върне в стаята за гости, защото не искал отново да събуди „гълъба“...

Когато най-после се съмнало, Уелингтън скочил от леглото, изчистил, сварил кафе, направил гофрети. Но портокаловият сок бил свършил и затова отишъл до магазина – не можел да остави най-любимото му същество на света да преглъща гофретите с вода от чешмата.

Усещам, че се досещате как са се развили нещата; всъщност всеки, който е прочел „На 555-459-110 никой не отговаря“, знае как са се развили нещата.

Щом се прибрал петнайсетина минути по-късно, Айвъри го нямало.

След този ден се срещнали само още 2 пъти. На обществено място, но не в кафене, и нито дори на тъмно в някой кино-салон, като всички нормални хора, а в перланото помещение в жилищната сграда на някаква леля на Айвъри (Айвъри: „Ох, Илайджа, изобщо няма да ми е приятно някой да ме види с теб.“ Гълъбът явно започвал да изкукуригва от параноя и раздвоени чувства.) Уелингтън успял да си открадне една целувка с език при първата им среща в пералното помещение, но при втората им среща – този път на изоставен паркинг, превърнат от отракани хлапета в квартално игрище за баскетбол, Айвъри изглеждал видимо неспокоен и раздразнен и категорично отказал да бъде целунат, погален или дори докоснат по гълъбовия чатал през грубия деним на панталоните.

На третата среща в денонощната аптека (!), определена за 4:20 сутринта, след края на съботното текила-парти в клуба, Айвъри така и не се появил. Уелингтън чакал докъм 5, после отишъл до клуба (въпреки изричната забрана ДА НЕ ГО ТЪРСИ ТАМ), разпитал този-онзи и накрая разбрал от бармана, че Айвъри си тръгнал преди около половин час, след като му помогнал да изнесе две строшени от развесели клиенти маси. Паниката започнала да се надига в гърлото на Уелингтън и да го души. С треперещи пръсти набрал телефонния му номер: свободно, свободно, свободно и... безсърдечният глас на жената от mailbox-а. И отново: 555-459-110. „Свързахте се с гласовата поща

на...” И пак 555-459-110. И пак... Уелингтън буквално изперкал, започнал да се върти в кръг, не знаел накъде да поеме, така и не се престашил да попита Айвъри къде живее, къде трябвало да го търси...

Ще ви кажа какво се случи. Невинното хлапе всъщност го беше парализирало с отровата си и го беше подчинило на волята си. От водещ в играта Уелингтън се беше превърнал в плах, несигурен, смачкан човек, който в един момент вече не мечтаеше за нищо друго – нито за кариера в Кембридж, нито да чете лекции в Германия (на немски!), нито да напише книга, в която да съсипе всички критики на логиката на езика на Витгенщайн, единствено мечтаеше за Айвъри. За една минута с него. Хайде де, ревеше той, размахвайки кокалестите си юмруци към небето (вероятно виждаше лошия бог през някоя небесна пукнатина), една минута от шибаната вечност – толкова ли много искам!?

И това беше само началото на кризата...

24. Стр. 112- 115, *На 555-459-110 никой не отговаря* (2005)

където не намираше покой. Не го откриваше и в дъното на бутилките, които всяка вечер изпразваше; не се хранеше, пушеше много, четири пъти (два пъти устно и два пъти писмено) председателят на борда на съкооператорите вече го беше предупредил, че ако продължава да не съблюдава правилата, ще се наложи да прекратят договора му и да го изгонят.

- Какво искаш да ми кажеш, нещастник такъв?

Председателят на борда се покашля дипломатично, преди да отговори.

- Господин... професоре, ние всички намираме уринирането в асансьора за абсолютно непристойно поведение, което не сме склонни да толерираме.

- И искате да ме изхвърлите, защото веднъж съм се изпикал в асансьора, мамка ви?

Председателят на борда пак прочисти гърлото си, мисията, с която го бяха натоварили, вече му се струваше сизифовска. Професорът имаше лудо изражение, очевидно не се беше къпал няколко седмици и при това си беше взел костенурка, което пък беше тотално в разрез с правилника за обитаване на кооперацията.

- Вижте, xxxxxxxxxxxxгрггxxxxxxxxxx, не искам да споря с вас. Документирано е на камерите, че това не е еднократен инцидент.

- Имам проблеми с пикочния мехур, ясно?

- Да, мгръxxxxxxxxгггггг, разбира се, случва се, съчувствам ви, но въпреки това... И господин професоре, има и нещо друго. Ние, съкооператорите не смятаме, че е уместно от ваша страна да имате домашен любимец, при положение, че когато сте подписвали договора при нанасянето си, сте били уведомен за...

- Ей ти, - професорът ръгна с показалец председателя в гърдите. – Тая костенурка не е домашен любимец. Купих я преди време, смятах да си проготвя филаделфийска супа от костенурка, но тогава ми липсваха другите продукти, знаете – телешки джолан, кокоша мас, карамфил, майорана...И костенурката така си и остана. Ако я заколя, няма къде да я държа, нямам фризер. Така че, mein Freund, да го духаш!

Беше си спечелил поне едноседмична отсрочка. През това време отиде отново да говори с бармана от клуба; онзи с неохота се съгласи да му даде адреса на ди-джея – било в разрез с политиката на заведението и бла-бла.

Къщата се намиреше в центъра, триетажна, строена някъде през 50-те. Семейството на Реми обитаваше втория етаж. Професорът се осведоми кой е неговият прозорец, кой – на сестра му, накъде гледа кухнята, кога майка му тръгва за работа, каква кола кара, къде учи сестричката, кой номер автобус взима до училището. Режимът на Реми пък знаеше наизуст. Имаше го записан в тефтер, документиран с фотоапарат Kodak EasyShare, запечатан на 18 часа материал във формат HD, заснет със свръхкомпактен камкордер на Sony. Четири ноци подред професорът прекара седнал на отсрещния бордюр, прикрит в сянката на едно кестеново дърво с окапала шума. За негов късмет първите два пъти беше безветрено, през нощта температурите не паднаха под 2 градуса. После обаче изведнъж застудя; колите се покриха с лек скреж, а откъм решетките на каналите се вдигаше пара. Но професорът не забелязваше студа, не усещаше как крайниците му се вкоченяват и как сълзите замръзват по бузите му – не мърдаше с часове, вперил трескав поглед в прозореца на момчето, дебнеше да види нещо – потрепване на щорите, пламък на свещ, НЕГОВАТА сянка как пуши наргиле и издухва дима навън, за да не се налага да обяснява на майка си защо в стаята му мирише „така“.

Беше една жалка кибритопородавачка без клечки кибрит, които да пали, за да топли пръстите на ръцете си.

През следващия месец вече нямаше къде да живее, понеже съкооператорите най-накрая се свързаха със съответните органи, които пък се свързаха с полицията. И да не беше пикаенето в асансьора или съжителството с костенурка, пак щяха да го изхвърлят, понеже от няколко месеца вече не беше плащал наема. Когато престана да ходи на лекции в началото на октомври, ръководството на факултета не се обезпокои особено, понеже всички много добре знаеха колко усърден и отдаден на работа си е професорът. Мислеха, че просто е неразположен и като всеки разсеян учен е пропуснал да уведоми катедрата. Изчакаха го търпеливо да се справи с неразположението си – една, две, три седмици - все пак той беше едно от обещаващите млади светила в своята област в европейски, не, в световен мащаб! Не можеха просто да вдигнат телефона и да го питат: „Ей, колега, да не си го закъсал с простата? Или някоя мадама ти е вдигнала кръвното?“ Когато обаче през ноември студентите открито почнаха да недоволстват, че заради отсъствието на професора няма да получат кредитите за неговия курс, Катедрата се принуди да взе мерки. Пратила човек да провери на място какво става. За всеки случай това беше асистентката Милен, към която професорът не криеше искрените си симпатии.

Милен го завари пиан, на пода в спалнята, с лице в собственото му повръщано. В едната си ръка стискаше измачкана снимка. На Милен ѝ отне време, докато откопчи снимката от здравата хватка на пръстите му. Погледна я отблизо – младо момче, дълга тъмна коса, слабо тяло, бледи страни – излизаше от някакъв клуб, чието името не се виждаше, понеже беше извън обсега на кадъра, беше праметнал през рамо кожен сак, в едната си ръка държеше мобилен телефон, а със свободната вероятно се опитваше да спре такси. Дали не му е син, за когото никой нищо не подозира? И сега синът му се появява отникъде, за да изнудва? Или може би е мъртъв? Или умира в някоя болница от левкимия? Милен прехапа устни. Дали трябваше да предаде снимката на шефа като доказателство за... За какво всъщност?

- Професор Де Хуп? Професоре? Отворете очи, хайде! Не сте добре, ще се обадя на спешна помощ.

Изведнъж той пое шумно въздух и се разкашля. Милен се отръпна назад, понеже пръски от устата му се рахвърчаха навсякъде. Стаята миришеше ужасно. Професор Де Хуп миришеше ужасно.

- Милен? Да му се не види, - успя да изрече с дрезгав глас, като продължаваше да се дави в содствените си храчки. - Теб ли пратиха да ме спасяваш?

Тя плахо кимна с глава.

-Ок, спасен съм. Дай ми цигара. Не? Защо не пушиш? Всички нормални хора трябва да пушат. А какво имаш?

-Дъвка... И ... – тя затършува из джобовете си. – И още органайзър, капки за очи, това... това не знам какво е, шофьорската ми книжка... това е всичко май...

- Добре, добре, млъкни. Помогни ми да стана!

- Полека, про...

Двамата залитнаха вдясно, Милен се подпря на гардероба, за да запази равновесие. Обаче нямаше как да знае, че единият крак на гардероба беше по-къс, затова поддаде на тежестта им и се заклати страховито. Когато гардеробът падна върху им, отвътре се изсипаха дрехи и пътни чанти, ракети за тенис, чадъри, компакт-дискове, няколко чифта много скъпи кецове, стари календари със спортни автомобили и мъжкия национален волейболен отбор само по гащета (!) – все предмети от минали, по-щастливи времена, времена, в които професор де Хуп даже и не беше чувал името на ди-джея от оня сатинински клуб, където го видя за първи път.

- Професоре, добре ли сте? - Милен изпълзя изпод една купчина тениски и стари броеве на Natural Language Semantics и се присегна, за да напипа пулса на врата му, защото ѝ се стори, че главата му е извъртяна някак неестествено и логично заключи, че може да си е счупил врата при падането.

Тogaва го чу да плаче. Успя някакси да го качи на леглото, той вяло ѝ помагаше с една ръка, докато цялото му тяло продължаваше да се тресе в беззвучни хлипове.

- Не искам да съм жив, Милен, разбираш ли, не искам да дишам, да виждам, не и ако ...

Той млъкна, закри лицето си в шепи и чак тогава сълзите дойдоха.

25. Where love and hate collide...

Ако чакаш достатъчно дълго край реката и си достатъчно търпелив, рано или късно ще видиш как течението носи трупите на враговете ти. Вярвам в това. Даже не знам кой го е казал и затова мислено не му слагам кавички. Пък може и аз да го казвам. Защото вярвам, че реката ще довлече трупите на враговете ми. Така както е сигурно, че ще отнесе моя до мястото при тръстиките, където те са притихнали и чакат.

Ставам с голямо усилие на волята и се довличам до спалнята. Навън май пак вали, не съм сигурна. Не ми и пука особено. Сега няма как да ми навали сандалите Jimmy Choo, хаха. Лягам на леглото – най-добре е да се движа колкото се може по-малко, за да не изразходвам калории (колко жени могат да се похвалят с факта, че пестят калории! АЗ, АЗ....) Странно е, че в целия апартамент няма и една книга, едно захвърлено списание, един пазарски списък. Ясно че, че тук всъщност никой не живее; моят похитител просто е наел жилище, което да превърне в мой саркофаг.

Когато се събуждам по някое време, до главата ми има бележка. Устните ми са хванали кора, нямам слюнка. Повдигам се на един лакът и се опитвам да фокусирам погледа си върху редовете. Там пише:

Днес е 27 октомври.

Обичах те.

Второто изречение моментално ме изважда от това, което си мисля, че е предсмъртно състояние на кататония.

What?

Обичал ли ме? Защо вместо да ми разясняваш чувствата си, за които не давам пукната пара, защо не ми донесеш мекици и една бутилка вино, изрод такъв!

Разревавам се колкото ми глас държи и това изглежда има ефект (явно защото съм застанала под походящ за скритата камера ъгъл!), защото чувам да се тропва врата. Спирам да рева и се заслушвам. Две, шест, десет, 20 секунди. Нищо. Смъквам се от леглото, не ходя, а долазвам до кухнята, защото нямам сили. А и всичко ме боли – ставите, очите, сърцето, умът ме боли. Наистина

ли оттук дойде шумът или просто съм го изхалюционирала? Как ми се иска сега тук да е Ксавие, за да му се оплача... Ние правим така – когато някой от нас е имал кофти ден, просто се обажда на другия и задължително следва един приблизително 25-минутен мобилен/онлайн терапевтичен сеанс. Обикновено Ксавие е превъзбуден от нещо – най-често от негативни емоции; кълне се, че ще се махне веднъж завинаги от жилището на баща си и че...

Опа, какво е това?

Кухненските столове са разместени, има трохи по пода. ТРОХИ! Без да се замислям, наплюнчам пръста си и започвам да лепя трохите. Но почти веднага 40-те години живот като човешко същество надделяват над инстинкта и успявам да си спестя унижението да ям от пода. Има друго живо същество освен мен в кухнята. Гризач? Възможно е!

Но... може и да е човек. Човек, който се е възползвал от случая, че спя съм без сънища, вмъкнал се и ми е оставил най-полезната с информатичното си съдържание бележка на света: днес е едикоа си дата и аз много те обичам.

Когато няма какво да поддържа функциите на тялото ти, никаква храна, никаква енергия за мускулите и мозъчните клетки, мислите ти текат бавно, логиката все още е налице, но навръзването на събития и факти в една голяма, обща картина става по-бавно от обикновено. И може мисленето ми да е забавено, но жестът, с който се вкопчвам във вратата на хладилника и я отварям, е светковичен – ако бях ястреб, вече да съм сграбчил в ноктите си бягащия заек. Нещо ме привлече към хладилника, моята Голгота, любими мой...

Алилуя.

В хладилника моят похитител беше оставил:

половин пъпеш

4 филета риба-пангасиус (изпържена)

4 хлебчета със сусам за микровълновата

няколко домата

обикновена салата и стъркове рукола

не си позволих да направя критичната и непростима от енологка гледна точка грешка да прибавя домати към сандвича; ако познавате изкуството на виното, сигурно знаете, че пино гриджо е относително киселинно, затова трябва да се избягва да се консумира с храни, които имат високо киселинно съдържание като цитрусови плодове или храни, съдържащи домати.) Но когато не открих тирбушона и в четвъртото чекмедже, почувствах как силите ми ме напускат окончателно и цялата ми мобилизация отива на кино. Разтреперих с е още по-силно, заритах кухненския шкаф, масата, започнаха да хвърчат чаши, вилници и черпаци, върху главата ми се посипаха крутони (имало е крутони???????) с вкус на зелени билки, какво, за бога, правех в тая кухня? Приготвих последния си обяд? Преди жестокото копеле да ме убие, да ме надrobi с електрически трион на малки парчета, като салата, и да ме изхвърли в някой отходен канал? Обичал ме! Да го духаш, извратеняк! Ако толкова ме обичаше, щеше да оставиш тирбушона на видно място.

Ама защо рева? Защо вия като куче, да му еба майката? Ето го тирбушонът – миналият път съм го оставила в отделението при ножовете. Погалвам го нежно - той е моето детенце; погалвам и стройното тяло на бутилката вино. Какво пък, ще умра с достойнство – със сандвич, приготвен с френски финес и бутилка италианско вино.

Отпускам се на пода и захапвам сандвича; хлебчето е още топло и ухае божествено; малко от маслиненото песто се стича по брадичката ми, но понеже това не е предаване на живо го оставям да се стича в каквато посока си иска – няма я досадната гримьорка да дойде да ми пудри челото, понеже „лъщи малко”. Твоето нали никога не лъщи, перфектна кучко такава, понеже си на 12 и нямаш нито разширени пори, нито смесена кожа, а за мимически бръчки въобще пък да не говорим!

Като казах „кучка”, май се сещам кой може да ме е отвлякъл. И най-важното, кой от моите познати може да си позволи да дойде до Париж, да наеме хубаво жилище в 16-ти квартал най-вероятно – въздухът ми мирише като в Трокадеро.

Пенсе.

Пенсе Суваж.

26. *Pensée Sauvage*⁷

Как можах досега да не се сетя за нея, за Пенсе. Дивата Теменужка. Сигурно едно на 900 000 човешки имена съвпадат толкова символично с имената на цветя, животни, архитектурни стилове, земетръсни зони, географски понятия, езера, екзотични птици, водопади... А още по-малък е процентът на ония имена, при които се получава двойно съвпадение.

Сега ще обясня.

Докато спях тази нощ, в съня ми се прокрадна една злокобна невестулка и ми довери, че точно след 3 дни и 4 часа ще издъхне Клод-Леви Строс – бащата на модерната антропологията. Ще бъде на 100 години, когато това му се случи. 47 години по-рано той бил все още един много симпатичен и витален 40-годишен евреин на път да публикува книгата, която някои, неродени още по това време, ще провъзгласят по-късно за най-значимия му труд в областта на културната антропология – *La Pensée Sauvage*. Заглавието е, виждате ли, доста непреводимо на други езици; на английски, например, книгата излиза като *The Savage Mind* – Мисленето на дивака, Дивото мислене, както ви харесва. Този превод обаче изобщо не успява да предаде и другото значение; на френски *pensée* означава и „мисъл“, и „теменужка“, а *sauvage* – „див“ и „примитивен“. Сега се сещам, че в последната част на книгата Леви-Строс се впуска в ожесточен дебат със Сартр относно същността на човешката свобода.

Въздъхнах и се събудих. Моята свобода не е тук... не е тук...

Поглеждам парчето небе, по което единствено ми е отредено да съдя за смяната на деня с нощта и метеорологичните условия. Това слънце ли е или просто окото на Годзила в прозореца на моя затвор?

Докато блажено се наслаждавам на закуската си от пъпеш и изстудено вино (аз какво съм виновна, че не са ми оставили мляно кафе! Има половин пакет кафе на зърна, но не мога да седна да ги дъвкам, за да получа сутрешната си доза кофеин!), отново се връщам към мисълта, с която заспах предишната нощ – мисълта за Пенсе, моята приятелка отпреди 100 години.

Пенсе е на моята възраст, никога не се е женила и няма деца. Висока, едра, руса, би могла да пренесе на плещите си през Червено море цялото племе на Мойсей... Обича да мисли за себе си

⁷ Дива телемужка (фр)

като за разкрепостена личност, която с гордост би носила зърната на гърдите си като корона (i know, нелепа перифраза на “wearing my heart like a crown”, но такава си е Пенсе!). Обаче същевременно тя се има за критично ортодоксална в разбирането за романтика, отдаденост и за това кое е етично в човешките взаимоотношения – в това отншение Пенсе е последната морална крепост, която ще падне, само когато вече не е останал и един мъж на планетата, който да е способен да заяви искрено, че обича... за предпочитане някого, а не нещо, като, например, Porsche Cayenne или шестлица Heineken. Тя е сериозна и официална, когато се налага, защото е управителка на собствен антикварен магазин, който се казва *After Noah*. Когато преди години ходила на екскурзия в Лондон, особено ѝ харесал антикварния магазин със същото име на Upper Street в Айлингтън. Даже си харесала чифт стари френски рамки за креват от ковано желязо, но продавачът, след като любезно се осведомил откъде идва, много прозорливо предположил, че ще има сериозни проблеми при транспортирането на уникалните и преди всичко много тежки рамки. Пенсе обаче била непреклонна в желанието си да ги притежава и чак когато продавачът въздъхвайки я попитал КАК ТОЧНО иска да ѝ ги опакова, тя се размислила и се отказала от покупката.

Винаги е била голяма откачалка тази Пенсе. А пък как само се облича... Дрехите ѝ сякаш казват „Кърт Кобейн може да е мъртъв, но ние не сме...макар че още го помним... БУКВАЛНО!”

Повечето ѝ приятели са бивши рокери – вече с подстригани коси, и бивши музиканти – вече счетоводители. Когато е в добро настроение, а това означава, че като се е събудила, е имало още кафе в дъното на тенекиената кутия, облича оранжевия си шлифер (купен в Париж!), разрошва русите си коси, заема предизвикателна поза и казва: „Наричайте ме Шарън!”

Шарън Стоун, нали се сещате. Да, има някаква далечна прилика – ако махнем 12 години от Стоун, прибавим 20 килограма, махнем диабета, прибавим грозните („но много удобни!”) обувки, махнем тибетския будизъм и ранчото в Нова Зеландия и въобще ако продължим да махаме разни неща от биографията и бита на Стоун, в крайна сметка приликата ще се окаже наистина забележителна.

Пенсе – с такова виолетово име и с такова дръзко поведение тя никога не оставаше незабелязана през 90-те. Едва завърши университета, понеже постоянно беше влюбена и през петия семестър дори забрави каква точно специалност беше записала. Затова ѝ се наложи да повтори курсовете от целия пети семестър. Познавахме се оттогава, от университета. Често я виждах на една от терасите

да пуши. Учеше руски. Казваше, че ако наистина си постави за цел, ще научи и шведски. Добре. отвърщах аз.

Истински започнахме да „ходим“ в началото на новото хилядолетие, когато и двете вече имахме своите професии и си бяхме купили първите кремове за кожа на 30+. Отначало се засичахме в общи компании, после тя започна да ми звъни, за да ме попита, уж на шега, какво ще й донесе от поредното „книжно турне“ (знете, тези вълнуващи приключения, които пиарите и агентите обичат да рекламират като „Where authors and audiences meet“. Особено добре си спомням едно такова „книжно турне“ – ох, не мога да се отърва от термина на Пенсе! – в Белград, не, беше някакъв друг град с „б“ – Белфаст (не, там не съм била, страх ме е от ИРА), може би беше Брюксел – точно така, Брюксел. Преди да ми дойде редът, трябваше да изчакам колегата пред мен в програмата на организаторите да си направи презентацията и да си раздаде автографите. Никога, НИКОГА няма да забравя как се казваше книгата му: „Източният пържен ориз: Животът в една китайска пералня в далечния юг“. Името на авторът, разбира се, представляваше позив за примирие между две култури и може би повече от две раси: Джон Юнг.)

От турнетата й носех различни неща, най-често аксесоари. Или козметика. Тя обичаше предмети, върху капачетата на които се мъдреха само по две букви (HR) или най-много три (YSL). За разлика от отличния вкус за козметика, който знае защо вкусът ѝ за дрехи така и не мина на по-високо ниво. Просто ми е невъзможно да не се връщам отново и отново към облеклото ѝ – то беше нещо, което като концепция не се променяше с годините. За 15 години се промениха само размерите върху етикетите. Стилът ѝ включваше дънки – чарлстон, върху които се дипли пъстра лятна рокля, огромни шалове, гривни с прастари руни от кована патирана мед („хем за красота, хем да ми регулират кръвното“), тениски с надписи, които според нея бяха „остроумни и секси“, като, например,

I don't know Fred Flintstone

but I can make your Bedrock

или

Wanna lick my stick?

Пазаруваше изключително от магазините за дрехи втора употреба, но не наричаше находките си „използвани“, „износени“, „втора ръка“ и пр., а „винтидж“. Тя с удоволствие би живяла през 50-те,

но без непременно да е белосана и усмихната домакиня с престилка на калинки, която сервира печено пиле на сребърен поднос. Просто ѝ отиваше да е ретро.

Пиеше водка, но не и напоследък, за да си щади стомаха. И не ядеше пържени храни (пак заради язвата). Пържените картофи не се броят, разбира се, понеже са „храна на боговете” и е просто нелогично нещо, което е толкова вкусно, да е пратено от Лукавия сред хората, за да им прецака здравето.

Пенсе беше забавна (когато не беше депресирана), интересна (когато наоколо се намираха симпатични мъже по нейния вкус, които да впечатлява) и освен това беше талантива в това да се натрапва в чужди компании, без изобщо поведението ѝ да се възприема от другите като натрапване. Флиртуваше при всеки възможен случай, лесно се влюбваше и много, МНОГО трудно оставяше някой да си тръгне от нея! Точно там беше проблемът...

Пенсе беше всичко, което един мъж харесва у жената, преди тя да се влюби в него!

27. Coitus interruptus⁸

Казваше се Киши и когато се запозна с него в някакъв чат, отначало цели 2 месеца си мислеше, че е японец. Което донякъде е разбираемо, понеже Киши е доста популярно японско име: Киши Кейко е актриса, родена през 1932-а, Киши Нобосуке е бил премиер на страната два поредни мандата преди да умре през 1987 г., Асако Киши е известен кулинарен критик с многобройни участия в телевизионни предавания, а Кичимацу Киши е мой личен фаворит, понеже не се знае кога точно е роден, но след като емигрирал в Щатите в началото на миналия век, късметът му проработил - основал селскостопанска колония в Югоизточен Тексас, а по-късно станал и притежател на нефтена компания. Американската мечта в действие.

Своята американска мечта осъществи и Киши Лутман – същинският герой на любовната драма, в която Пенсе нагази и с двата крака.

Когато най-накрая разбра, че Киши всъщност не е японец, а евреин, изведнъж се прехвърли на вълна юдеизъм. Три месеца, след като се бяха видели на живо и той с гордост ѝ беше демонстрирал обрязания си пенис, тя реши, че ще стане „бат Абрахам” – дъщеря на Авраам (макар че баща ѝ си беше съвсем жив и се казваше Александър), а за около 5 дни престана да консумира

⁸ Форма на сексуална техника, при която мъжът изважда пениса си от вагината на партньорката си в момента преди еякулацията, при което семенната течност бива изхвърлена не във, а извън вагината.

не-кошер храни, като , разбира се, най-голям проблем в един град, в който еврейското население се състои от един застаряващ учител по пеене и музика от Полша и тримата братя на Киши (родителите живеят някъде в провинцията, не ме интересува), представляваше намирането на говеждо от ритуално заклано животно. Освен това Пенсе изчете доста учебници по зоология, докато извади в списък имената на всички кошер-животни, тоест такива, които преживят храната си и са чифтокопитни. Отнемаше ѝ между 12 и 14 минути, докато премахне всички скариди от салатата със скариди, понеже морските обитатели, които нямат люспи и перки (по-известни като „морски дарове“), не са кошер.

Трудност представляваше и изяждането на най-обикновен сандвич със сирене и колбас, понеже Тора забранява едновременната консумация на *fleishig* (месо) и *milshig* (млечни продукти). Разбира се, с премахването на колбаса проблемът не се решаваше окончателно, понеже оставаше съмнението, че сиренето не е преминало задължителната кошер-обработка. В края на първата експериментална седмица Пенсе беше изтощена. Но все още много влюбена, което ѝ даваше суперменската сила да не се откаже.

Мислите си, че знаете всичко за един човек, понеже го виждате почти всеки ден, пиете кафе с коняк заедно, гледате филми с актьори, които и двамата харесвате, знаете рожденните си дати, както и тези на вашите близки, купувате си еднакви чанти в стил Jacques Heim 1951-ва или наддавате на търг по интернет за някой от прочутите столове Bibendum на Ейлийн Грей. В един момент обаче човекът, когото си мислите, че познавате, се влюбва head-over-heels и тогава цялата ви представа за него може да рухне буквално за един ден. Или дори за един час – зависи колко гротескна и дръзка е промяната, настъпила в поведението му.

- Заминаваме за Америка, - заяви Пенсе с развълнуван глас, леко фалцетен дори, една неделя, докато седяхме на маса до прозореца Maurice. Тъкмо си бяхме поръчали кафе и кроасани с препечени бадеми.

- Глупости! – изсумтях аз, отвратена от идеята, че някой ще иска доброволно за заmine за Америка, за да заживее там като имигрант с яке от изкуствена кожа, мръсни маратонки и изнурен поглед, защото явно точно това се подразбираше в случая.

- Не са глупости. Киши е спечелил зелена карта. Той и един от братята му. Решихме да не се женим веднага; най-добре ще бъде, ако той заmine сам, да се установи, да почне работа и прочее, и тогава ще отида и аз. Ще се оженим там. Дано да е на брега на океана. Ауу, още отсега

си се представям облечена във винтидж булченска рокля. Даже вече си набелязах една на vintageous.com. Ще ти препратя после линка да я видиш – божествена! Коктейлна рокля от края на 50-те, цвят слонова кост, найлонов шифон – много моден за времето, леко драпирано деколте, разкроена пола, може да се носи и кринолин отдолу... направо разкошна!

- Пенсе, успокой се, разливаш кафе по цялата маса! – върнах я в реалността с хладното неодобрение в гласа си. – Не искам да ми пращаш линка.

- Ти не се радваш за мен, - тя се нацупи и оставаше малко да се разплаче. Точно в този момент приличаше досущ на децата в самолетите, които не харесваме, защото никога не могат да издържат два часа, без да ревнат за нещо.

- По какво съдиш? – Мразя да карам събеседниците си да отгатват какво ми се върти в главата, задавайки им подобни въпроси, но винаги, когато ситуацията го позволява, го правя. Струва ми се по-драматично, отколкото ако направо кажа нещо от сорта на „Не мога да си представя, че жена като теб може да откачи до такава степен, че да зареже целия си смислен и богат живот заради мъж, който се казва Киши и чиято единствена безспорна симпатична черта СПОРЕД МЕН е тази, която разделя задника му на две.)

- Знам, че не харесваш Киши.

- Защо да не го харесвам? – пак въпрос.

- Защото е... защото е... – тя сбръчи вежди и сериозно се замисли, понеже в нейните очи Киши беше перфектен, разбира се, и трябваше силно да се напегне, за да си представи какво точно може да не харесва човек у него. - Защото е с брада!

- Боже! – завъртях очи. – Виж, Пенсе, да зарежем този разговор. Сериозно! Пожелавам ви много щастие и честито...отсега. Чакайте подарък. – Не съм изрод – дори се опитах се да се усмихна окуражително.

Известно време не проговорихме; тя отпиваше нервно от кафето си, запали цигара, после я изгаси, после запали втора, която изпуши докрай преди отново да проговори. Този път тонът в гласа ѝ не беше вече толкова ентусиазиран, ведър, изпълнен със слънчевата енергия на жена, която вижда живота пред себе си като ширнало се поле от узряла пшеница. (Трябва да престана да гледам реклами, иначе рискувам клишираните рекламни образи, с които очевидно мозъкът ми е затлачен, да ме превърнат в степфордска съпруга с размерите на домакински маслен радиатор!)

- Май съм пропуснала да ти спомена, че от един месец пробваме да забременея.

Ставаше все по-интересно. Сега беша моментът камерата да покаже лицето в близък план – искрящите сини очи, деликатно изскубаните вежди и V-образната бръчка на лека тревожност, която образуваха, когато се събираха , искрящите в диоровочервено номер 14 устни, върху долната на които се бяха отпечатали горните й предни два зъба заради навика, който имаше да хапе устни,когато е в нервно очакване събеседника да изрече следващата си реплика. И аз я изрекох:

- Да смятам ли, че засега опитите са неуспешни?

- Нямаше да са, ако Киши ...той... не знам какво му става, сигурно е навик... понеже точно преди да се изпразни, си го вади. Въпреки протестите ми и опитите да го задържа в себе си. Но гледам да не му натяквам, понеже мъжете нали уж не обичат да ги притискат за такива работи.

- А той знае ли, че искаш да забременееш?

- Е как! Двамата го решихме!

- Как по-точни гио решихте?

- Идеята всъщност дойде от мен, - усетях, че Пенсе започва да увърта. – И понеже моментът беше много романтичен, предполагам, че Киши не му е даде сърце да ми възрази.

- Ясно.

- Какво ти е ясно? Сега искаш да изкараш, че все едно аз еднолично съм взела това решение!

- Не аз искам да изкарам нещо, а Киши, както стана ясно...

- Доста си цинична! Даже не знам защо сме приятелки!

- Пенсе, не мислиш ли,че е странно това, дето уж пробвате да забременееш, а той всеки път свършва в...

- ... в салфетка, - довърши изречението тя. Не мога да повярвам!

- Няма значение къде точно, след като не е в теб.

- Сигурно си права. (Дълга пауза за преработване на информацията) Май трябва отново да поговорим.

- Май трябва...

След два дни отново се видяхме с Пенсе, този път в рибния ресторант при фонтаните. Пенсе носеше бейзболна шапка, през дупката на която беше провесила русата си конска опашка, широка туника на огромни жълти цветя и тъкнокафяви кадифени пантални. Изглеждаше средно весела. Каза, че вече с чиста съвест може да си поръча салата от царевица и плато от морски дарове, понеже предния ден се беше запознала с родителите на Киши; баща му сърдечно я похвалил задето така стриктно се придържа към *kashrut*⁹, при положение, че не е еврейка, а също и че самите те никога не са го правили в семейната среда. Това толкова непосредствено поднесено откровение, разбира се, много я разстроило, понеже се почувствала предадена след всичките тези дни на въздържание от любимите храни и напитки.

- Какво става с плановете ви за Америка? – попитах не толкова, защото ме вълнуваше какво наистина става, а понеже знаех, че влюбеният човек не се тресе от ентусиазъм да обсъжда неща, които не се отнасят до връзката му и всичките й възможни аспекти. Затова най-добрата тактика за поддържане на разговор е да се задават въпроси, на които влюбеният да може да отговори, използвайки местоимението „ние“ вместо „аз“.

- Ами нормално вървят нещата – тя сви рамене, без да ме погледне, и продължи да чете менюто (или да се преструва, че го чете), макар че вече си бяхме поръчали.

Донесоха ни питиетата – по чаша вино, не много добро, но това все пак беше второразреден ресторант, не можех да очаквам Colombard Sauvignon. Преди да поръчаме, Пенсе изрично искаше да се увери, че гроздето не е минало през специална кашер-преработка, понеже очевидно желанието й да става бат Абрахам беше намаляло значително

- Киши ме помоли за заем. Трябват му пари за самолетния билет, първоначалните разходи и въобще... – тя махна неопределено с ръка, сякаш за да нарисува във въздуха това „въобще“. Стараеше се гласът й да звучи нормално, все едно, че съобщава разписанието на влак. Не попитах дали му е дала парите, понеже това се подразбираше. Все пак инвестираше в бъдещето си. В сватбата на брега на океана. С Киши Лутман. Не я попитах и дали е дала вече оферта за оная булченска рокля, която толкова беше харесала на vintageous.com. Понеже и това се подразбираше. Все пак искаше да се омъжи със стил. За Киши Лутман, извинете.

⁹ Kashrut (също *kashruth* or *kashrus*, כַּשְׁרוּת) е система от еврейски закони относно приеманата храната

Не е честно, че мъжете не могат да виждат света през очите на жените си. И още по-нечестно е това, че дори и не се опитват.

28. Page 205, *The Wannabe Bride* (2006)

In a way she knew it would turn that way. That Benjamin would take the money, kiss her goodbye at the departures lounge, and three months later, already installing air-conditioners for *Grimson and Sons* in Phoenix, Arizona, would stop e-mailing her. She somehow had this misgiving – it wasn't like a real awareness of an approaching disaster, but more like a butterflies-in-the-stomach feeling, like a subtle dizziness.

With the winter coming to town, she got moody. Stopped dying her hair, seeing her manicurist once a week, going out with friends, and eventually some of them started wondering if she wasn't on heavy medications – her looks had deteriorated that much! She would quite often now miss the opening hours of her shop and this was already the sign that something was very wrong indeed.

Just before Christmas she attempted calling him again after some weeks of obstinate silence and self-inflicting practices like eating tasteless chocolate bars suitable for diabetics and watching movies like *Sweet November*, in which people have much more serious issues behind their fear of commitment than just being legitimate assholes. Benjamin didn't answer his phone, he even barred all the incoming calls at some point - when she became aggressively insisting. This made her move to the next stage in her grieving. The Raging Bull stage.

If you have ever been dumped, then you must know for sure what this stage is all about. Firstly, all your stuff (clothes, underwear, slippers, toothbrushes, deo-sticks, even the spare set of adrenaline syringes !) are gotten rid of by being burnt in the kitchen sink or some bigger aluminium basin, thrown out of the window, or donated to homeless people (this last one is not among the favourites however). Secondly, you are being threatened by the raging person-in-question that the latter will kill herself/himself just to watch from heaven how you will writhe in the agony of the guilty conscience. If your ex happens to have a free access to your car, it will soon be abundantly covered with unwashable

paint or scratched all over. Actually, this list can be quite long depending on the resourcefulness of the raging person, but the woman Benjamin had left behind was, unfortunately, not resourceful at all. But very aching she was for sure. For what she decided to do on the second day of Christmas was beyond human grasp.

That morning she woke up early, meticulously brushed her teeth, got dressed, and went down to the lumber room in the basement where she knew the janitor kept a half-full container of benzine.

29. Любовницата на Сартр и туберкулозният абсурдист

Аз съм затворничка на някакъв луд, който ме е обичал (!) и знае, че аз от своя страна обичам скъпо бяло вино (!!). И така вече цели две седмици. Ако бях на почивка на остров Базаруто, Мозамбик, нямаше да се оплаквам, че в продължение на две седмици не правя абсолютно нищо, понеже , ако сте били на този остров (особено през април), знаете колко е трудно човек да прави друго освен да наблюдава с часове оцветените от планктона крайбрежни води на океана с изпотена чаша коктейл в едната ръка, докато другата е небрежно положена върху чатала на някой вежлив момък от обсъждащия персонал на хотела.

Но тук, в този опротивял ми вече парижки апартамент, направенето на нищо ме съсипва. Няма планктон, няма младежи от Мозамбик, мъчението е тотално! Ако остана затворена още две седмици, със сигурност и аз като своя похитител ще откача до степен, че да започна да се обяснявам в любов на непознати наляво и надясно. Също като глупава кукла с вграден механизъм.

Храната от предишното зареждане на хладилника е на привършване. Но това вече като че ли не ме безпокои толкова, колкото през първите дни. Напоследък тършувах да открия не пакет забравени бисквити, а нещо, което да занаимава ума или ръцете ми. КАКВОТО И ДА Е! Онзи ден, май беше сряда, не съм сигурна, се заех да разнищвам килима на световъртежните фигури откъм единия край, но веднага съжалих, понеже гледката на съсипаната цялостност ме подразни ужасно. За да не ми е пред очите, преместих една от табуретките върху разнищеното ъгълче и така успях да прикрия резултата от неодоμισлената си вандалска постъпка.

Тази сутрин (мисля, че е 30 октомври, но не мога да бъда сто процента сигурна!) , решавам най-после да рискувам и да се покача на стол, за да стигна до най-горните чекмеджета на масивния дъбов шкаф, заел цялата северна стена на всекидневната. Отдавна ги наблюдавам тези

чекмеджета, но така и не успявам да ги отворя със силата на мисълта си. По принцип изпитвам ужас от това да се покача на нещо високо, което няма облегалки или перила. В малкото случаи, когато неизбежно е трябвало да го правя (като , например, да се покача върху едно от онези конусовидни столчета на колелца, които използват в библиотеките за достигане на високите рафтове), се секунди изгубвам усещане за тялото си като за нещо мое – все едно съм съставена само от глава – контролен център и някакъв механизъм, който е прикрепен към нея.

Дотърям единствения кухненски стол до шкафа и си поемам дълбоко въздух – все едно, че ми предстои опит за световен рекорд по някоя лекоатлетическа дисциплина. Първо заставам на колене върху стола и оставам в тази мюсюлманска молитвена поза няколко секунди, докато събера достатъчно кураж да се изправя.

Много велики мъже и жени преди мен са доказали на практика с постъпките си, че рискът си заслужава, ако човек наистина е решил да поеме пътя на успеха. Контролният ми център успява да предотврати разбалансиране на тялото и в крайна сметка с върха на пръстите си мога да достигна дръжката на чекмеджето. Издърпвам го бавно, за да не наруша крехкия баланс между небето и земята, докато с другата опипвам вътрешността му. Има нещо твърдо. Нещо, което на пипане прилича на КНИГА! И малко по вдясно има още една!

Ура! Това означава, че съм спасена от интелектуално оскотяване. Всъщност като се замислите, опасността за Робинзон Крузо не е идвала толкова от факта, че в началото на 24-годишното му изгнание на необитаемия остров край венецуелския бряг тялото и мисленето му не са били пригодени към нецивилизованите условия на живот, а от факта, че не е имало с кого да разговаря. Чак когато среща Петкан и започва да го учи на английски и да му внушава, че канибализмът е нещо лошо, чувството му за принадлежност към човечеството се възвръща. По същия начин се чувствам и аз сега – възраждам се като феникс, но не от пепелта, от блатото на загубената човешка комуникация. No man is an island. Само колко е бил прав човекът с педантично оформеното лицево окосмяване и надипелната като хармоника, колосана бяла яка. Джон Дон. Човек не може да „вирее“, ако е изолиран от останалите човеци. Дон е бил християнин, разбира се, но идеите му странно напомнят такива, заимствани от будизма. Моят осквернител обаче не е хуманист! Сигурно не е и човек, щом не се притеснява да предизвика смъртта и щом смъртта на ближния does not diminish him.

Всъщност през последните 24 часа се чувствам странно спокойна, предадена на съдбата. Не ме притеснява дали изганието ми в този парижки апартамент ще завърши със смърт или с тържественото нахлуване на специалните части на френската жандармерия.

И двете книги са на френски. И двете книги не съм ги чела. По принцип френската литература не ме вълнува особено – твърде ми е драматична, героите често се самоубиват или изпадат в крайно тежки емоционални състояния, само защото някой не е върнал отговор на любовното им писмо. Едната от книгите е с твърди корици, много дебела, което особено ме радва - *Les mandarines* на Симон дьо Бовоар , а другата е хилава, но затова пък името на автора е стряскащо и компенсира броя на кòлите - Албер Камю – *La Chute*. Поради това не съм сигурна как точно ще повлияе на и без това нестабилното ми емоционално състояние

Превъзбудена от находката си, бавно се спускам на пода – първо единият, после другият крак. Никога, ама никога не съм си и представяла, че ръцете ми ще треперят от възбуда, защото държат не чек за половин милион, нито несесер за маникюр с логото на Louis Vuitton, а книга! При това не някой нов бетселър на учения-чикиджия Дан Браун, а стара и просмукана с типичната миризма на забравените с десетки години в някой шкаф книги. Така миришеха и книгите, които дядо ми оставяше на нощното си шкафче преди да заспи – до чашата с вода, откъм дъното на която злокобно се хилеше старческото му чене.

Сядам на пода с изпружени напред крака и издухвам праха от предната корица на „Мандарините“, преди да я разтворя – внимателно, като кутията на Пандора, немислим зловещ свят, който ще освободи поне клетата ми душа от затвора на лудия. Изданието е от 1978-а и е на английски. В обяснителните бележки в предговора пише, че романът е спечелил на авторката си наградата Гонкур през 1954 година.

“Хенри хвърли един последен поглед към небето: то беше като черен кристал.”

Колкото по-нататък чета, толкова повече се убеждавам, че романът е автобиографичен. Действието се развива малко след края на Втората световна война. Бовоар описва себе си в лицето на Ан Дюбруи, любимия си мъж, Жан-Пол Сартр, и американския писател Нелсън Алгрен, който е бил неин любовник в края на 40-те години и на когото посвещава самите Мандарини. Авторката не престава да твърди до края на живота си, че всички описани в романа герои, повечето от които нейни съвременници - интелектуалци с леви убеждения – са измислени.

Симон е била властна, самовлюбена, страстна и ревнива до лудост бисексуална феминистка и неконформистка. Лично познавам няколко човека, не съвсем на себе си, но достатъчно добре функциониращи в обществото, за да не бъдат насилствено хоспитализирани, които се възхищават повече от живота, отколкото от творбите ѝ. Тя никога не се омъжва за грозния, но харизматичен курвар Сартр въпреки половинвекованта си връзка с него, остава му лоялна (но не и вярна) до края на живота си, а даже и след това (понеже е погребана до него в горбището в Монпарнас), никога обаче не пожелава да заживеят заедно, никога не забременява... Поведението ѝ е било направо скандално за времето! Но за какво ѝ е било да се придържа към социалните норми като е можела да предизвиква морални революции само със силата на пишещата си машина! И изобщо има ли по-добра алтернатива на живота от уменията да се пише!

Съвсем тихо се разплаквам, защото ми става ясно, че напълно съм прецакала живота си.

30. Размита логика

Никога не съм била особено мотивирана в желанието си да прикрия самоличността на реалните хора, на гърба на които спечелих много пари от продажби. А също и договор за филмиране на The Wannabe Bride! Това, което мога да кажа в своя защита в случая с продадените права, е, че поне се опитах да изпълня една от мечтите на Пенсе да бъде Шарън Стоун в някой друг живот – може и измислен. Спомням си, че настоявах до последно пред продуцентите от Lions Gate да ангажират Стоун за ролята на героинята. Те ми изпратиха официално писмо, с което ме уведомяваха, че се въздържат да се съобразят с предложението ми, мотивирайки отказа си с неговата несъстоятелност предвид едикоя си клауза от двустарния договор.” Освен това, пишеше по-нататък в писмото, профилът на г-ца Стоун не отговаря на концепцията на въпросната роля”. После разбрах, че са преложили ролята на Клои Севини заради „автентичното ѝ излъчване на девойка с погранично разстройство на личността”. За избора им голяма роля беше изиграл и личният ѝ стил на обличане, който още повече доближавал актрисата до образа на героинята. Както и да е... Трябва да призная обаче, че се получи добре. Клои е и моя лична модна икона – има ненормално красиви крака (личният ѝ фитнес-треньор трябва да напише книга с инструкции как да си направиш такива!) и гардероб с обувки, за които бих я убила, без да се замисля, ако, разбира се, можеха да ми станат.

В коя вселена обаче човек, чийто жизнен опит (макар и горчив) е станал повод за вдъхновение не само за книга, НО И ЗА ФИЛМ, би се обидил???

Явно във вселената на дивите теменужки.

- Пенсе?

- Не желая да разговарям с теб!

- Почакай само за секунда.

- Водиш си и горилите, за да ме задържат, ако откажа да разговаряме, така ли го мислиш? Много демократично, няма що!

- Какво?! Не! Това е шофьорът ми Дан, а този... всъщност другия не го знам кой е, сигурно някой роднина на Дан, така и не ми е хрумнало да попитам. Пенсе, хайде де...

- Ти ме самоуби, тъпа кучка такава! Поля ме с бензин и ритуално ме запали под коледната елха в центъра на града!!!

- Ето ти причина да не ми се сърдиш – щом героинята е мъртва, значи не става въпрос за теб.

- Как може да си толкова себична и зла! Аз ти се доверих... Сега целият град ме съжалява. Оня ден в кварталната пекарна продавачката се разрева, докато ми подаваше плика с двете франзели. И през сълзи и сополи ми казва ДА СЕ ДЪРЖА! И че мъжете са безчувствени свине. Или поне, не чух добре... А откакто Киши разпрати мейлове на всичките си приятели тук, че на 12-ти ТОЗИ МЕСЕЦ равин Бронстайн ще го венчае за някоя си Джуди или Труд в синагогата на Мериленд авеню и който обича, нека да заповяда на церемонията и тържеството след нея, животът ми се превърна в ад. В ад, ти казвам! Какво знаеш ти за любовта? А за предателството явно знаеш още по-малко...

Тя млъкна, пороят от гневни думи спря изведнъж като приливна вълна, която се отдръпва от брега и подарява глътка въздух на давещия се.

- Книгата не се отнася за тебе – казах бавно, с равен тон, наблягайки на всяка ударена сричка повече от необходимото.

- Не мога да повярвам! – Пенсе се хвана за главата и отново хукна надолу по улицата, този път не се опитах да я догоня. Направих знак с ръка на Дан да остане в колата, която до този момент се

беше движила успоредно на нас. Кракът ме болеше от бързото ходене, подпрях се на една противопожарен кран и заразтъквах хълбока си с ръка. Дан безпогрешно разтълкува гримасата на лицето ми, приближи колата съвсем близо до бордюра и ми отвори задната врата.

- Накъде да карам? – погледът му срещна моя в огледалото за обратно виждане. Неговият приятел или роднина, или какъвто беше там, седеше от дясната му страна, без да помръдва дори с косъм на главата си. Явно беше чувал истории за това каква зла шефка съм...

- Не знам. Уморена съм. В някой бар, предполагам.

- Кой бар?

- Просто НЯКОЙ БАР, да му се не види!

Дан запали двигателя. Кожата на врата на човека до него беше настръхнала.

Това се случи 4 месеца след публикуването на *The Wannabe Bride* и вече се говореше, че до края на годината ще излезе и на филм. Тогава, непосредствено след този уличен скандал, който подплаши гълъбите и минувачите, май за първи път ми просветна, че е възможно, не е сигурно, но е възможно!, моите познати да не хващат вяра на стандартните предговорни думи: „Всяка прилика с реални събития и лица е напълно случайна“. Беше ли повярвал някой някога изобщо? Катерина Свердруп? Илайджа? Ейша? Защо не можеха да проумеят очевидното: че героите ми наистина СЛУЧАЙНО приличаха на тях. Просто бяха попаднали в този малък, нищожен процент на случаи, когато това е възможно...когато такава прилика е възможна. Ако не се намирах в бар в три следобяд и имах под ръка нещо за писане (но само да не е писалка със синьо мастило, понеже НИКОГА не пиша на ръка, използвайки синьо мастило!) , щях да веднага изведа формула и да им поднеса на тепсия числото X , което да доказва, че подобна вероятност съществува и ето, даже има математически израз. Да не говорим, че съществуват дори теории, при които се дефинират *отрицателни* вероятности. А ето и нещо още по-добро, което доказва (донякъде), че аз съм права: според принципите на размитата логика твърденията не биват само истински (единица) или лъжливи (нула). Така че никой, ама съвсем никой не може да ме обвини, че твърдението, че „приликата с реални събития и лица е случайна“ е „нулево“, тоест невярно, понеже, познайте какво, нещастници, степента на истинност на моето твърдение е лингвистична променилва, която варира между 1 и 0. Истината е свойство на двусмислено дефинирани множества, а не просто

прилика на събитие или състояние. Ако пък чак толкова си падате по закостенялата бейсова теория на вероятностите, go fuck yourselves!!

Първото питие магически прогони тревожните мисли от главата ми. Отпуснах се назад и извиках на бармана да ми направи още един Rob Roy, но този път да не се стиска на червения вермут. На кой му пукаше за нули и единици. Не и на мен! Романът за Ксавие вървеше добре и мислено потривах ръце, представяйки си какъв фурор ще предизвика първата ми книга-портрет на един хомосексуален младеж, който продава душата си на същия дявол, подмамил и Дориан Грей.

...Умът на високообразования човек е нещо ужасно. Той е като антикварен магазин, пълен с уродливи и прашни вехтории, чиято оценка е винаги по-висока от действителната им стойност. И все пак мисля, че ти пръв ще се умориш. Един прекрасен ден ще погледнеш своя приятел и той ще ти се стори не съвсем подходящ за модел, ще те подразни тенът на кожата му или нещо друго от този род. Дълбоко в душата си горчиво ще го упрекнеш за това и най-сериозно ще си помислиш, че той е постъпил лошо с теб. При следващото му посещение ще се държиш хладно и равнодушно. И ще бъде жалко, защото ти ще се промениш. Това, което ми разказваш сега, е истински роман, роман, породен от изкуството, а най-лошото на всеки роман е, че след него човек става съвсем неромантичен.

Това е то, Оскар Уайлд го беше казал вместо мен - моите приятели просто бяха станали неромантични.

31. 26 секунди под вода

Днес е 38-ми октомври.

Когато бях 12-годишна, четях научна фантастика. Не много, не колкото брат ми Бранко, разбира се. Умерено. Харесвах ми малко писатели. Рей Бредбъри преди всичко. Романът му *451 градуса по Фаренхайт* ме изумяваше. Ако не сте с коефициент на интелигентност, колкото на човек, роден с Даун, и ако не сте го чели, то поне сте чували за него – романът описва тоталитарно общество, което насърчава масовата култура и потребителското мислене, а книгите са забранени и подлежат на изгаряне при температура 451 градуса по Фаренхайт (това е 232, 78 по Целзий – много по-висока температура от тази, необходима да си свариш едно яйце). Малка опозиционна група от хора- книги се е заела да спаси духовното богатство на човечеството като всеки член научава

наизуст някоя книга , за да я направи достъпна за следващите поколения ...в случай, че им пука, разбира се, да знаят коя е Ана Каренина, а не крем с какъв Rh-фактор предпазва кожата от изгаряне, ако си на почивка в Тенерифе. Гледала съм и филма – с Джули Кристи и този, русия актьор с кожения каскет и цялостното белогвардейско излъчване, Оскар Вернер.

Предполагам, че в моето утопично, напълно затворено общество, състоящо се от един човек и два паяка, които случайно забелязах да си почиват в левия горен ъгъл на кухненския прозорец, аз играя опозиционер и човек –книга. Книгата, разбира се, е „Мандарините”. За 8 дни успях да я науча наизуст. А дори не ми харесва!

Храната ми напълно привърши още вчера, 37-октомври. Но няма нищо. Ще закусам с Камю. Така де, нали съм в Париж – всеки ексцентричен творец би ми изрѣкопляскал на подбно представление. Брутален моноспектакъл, който за да гледат парижките сноби биха платили по 150 евро – изгладняло джудже с повехнала кожа, тъмни кръгове под очите и една филия хлаб, скрита като дълбока резерва, зад кутия с несмляно кафе, седи на пода в студен парижки апартамент с гръб, опрян на стената, и чете „Падение” на Камю. Всичко звучи чудесно с тази разлика, че облечените в Ungaro и Saint-Laurent зрители ще отидат след представлението да вечерят и да изпият 78 бутилки скъпо вино в Brasserie en Coq , където сервитьорите са арогантни копелета с лица и маниери на непълнолетни, които буквално ти подхвърлят под носа купата със зелена салата за 13 евро. А аз ще си остана „на сцената”, в компанията на селянчето от алжирската провинция, чиито философски възгледи са били породени от противоречието между възприемането на земното съществуване и осъзнаването реалността на смъртта. Ха, кажи ми нещо ново, човече!

Камю наричал себе си „самотния стрелец”; не съм сигурна дали защото се е чувствал объркан и сам сред многото идеологии и философии в света след Втората световна война или просто защото е бил самотен, неудовлетворен чикиджия в нощта. Печели Нобелова награда за литература четири години след Дьо Бовоар, през 57-а. Не е честно донякъде, понеже Шведската академия му я присъжда заради едно-единствено есе, в което ставаше дума нещо за гилотината , не помня точно, а и не го пише в предговора на тъничкото издание на „Падение” .

Досега не бях чел друго от него освен (с погнуса и почти насила!) „Митът за Сизиф” и то понеже трябваше да пиша някакво есе за срочна оценка в курса по Модерна европейска литература. Помня, че Камю правеше някакъв банален паралел между човека и Сизиф - как и двамата

безропотно следват своята съдба нагоре по хълма, превити под тежестта на абсурдния свят, който ги е създал. Може ли Сизиф да избере самоубийството като единствен изход?

Самоубийството, написах тогава, в онова изсмукано от пръстите студентско есе, не убива абсурда.

Сега май е време да ви кажа защо вече съм на път да затворя кръга на заподозрените в моето отвлечане. Остават още само два романа, разстоянието между които е пет години. Само един обаче е заподозрян.

Карамел, братовчед ми, за когото написах „Духай ми през завесата“ през 2003, е мъртъв.

Много преди даже и да си помисля, че един ден ще пиша книги, които хората ще четат, докато серат или летят над океана, а това беше в средата на 90-те, ми беше нещо като любима традиция да прекарвам част от лятото в морската къща на вуйчо ми и неговото семейство. Чувствах как скованият ми скелет се отпуска от солената вода и буквално се превръщам в джудже-амфибия, което може да издържи цели 26 секунди под вода, без да диша. Нямах маска и шнорхел, а обичах да се гмуркам на плиткото за ветриловидни мидени черпуки. Всеки път, малко преди да се удавя, отнякъде се появяваше здравата ръка на жената на вуйчо ми, сграбчваше ме за врата и ме извличаше на брега. Жената на вуйчо не ме харесваше, което беше новост за мен. Тогава още не бях известна, нито богата, нито пък Дан ми беше шофьор и затова бях далеч по-симпатична, отколкото съм сега. Не разбихах защо не ме харесваше. Но за всеки случай гледах да не ѝ се мяркам много-много пред очите.

Плажчето беше две педи и половина и отдалечено от света и от най-близкия магазин на 6 километра, което обаче не притесняваше семейството, понеже в дните, когато хранителните им запаси и бензинът в колата привършваха едновременно, бяха свикнали да преживяват като трапери с това, което вуйчо уловеше в морето. Сериозно. Да можехте да видите как вуйчо идва откъм залива с праметната през рамо торба, пълна с черни миди, а късното следобедно слънце го огравя откъм гърба така, че едрата му слаба фигура изглежда направо нереална. Беше живот като от рекламен филм за „your dream vacation package tours“. Впечатлението отчасти се дължеше на факта, че всички в семейството бяха красиви. И загорели от слънцето. И можеха да карат моторни лодки, и да яздят коне, и да играят волейбол, и да плуват по 2 километра без почивка, и да пият мляко направо от картоната, без и капчица да се разлее по брадичките им.

Братовчед ми беше най-доброто хлапе на света. И най-кроткото в семейството. Двете му сестри бяха зомбирани амазонки.

Истинското му име, разбира се, не беше Карамел. Никой не мрази детеродната си утроба чак толкова, че да кръсти сина си с име, което би подходило на стриптийзърка от Рино. Или на булонка. Казваше се Фарлан. Вуйчо ми настоявал за келтско име, понеже според него братовчед ми бил заченат във Farlan House Bed & Breakfast в Кардиф. Винаги когато разказваше случката, жена му клатеше неодобрително глава, но не си правеше труда да възрази, понеже отдавна беше привикнала към тази версия. Истината е, че Фарлан бил заченат не по време на романтична почивка в ирландската столица, а по време на едно от бизнес –пътствията през 1981-а на госпожа вуйна ми. Преспала с някакъв колега, след като се напили безпаметно на фирменото парти в хотела. Вуйчо ми знаеше за това, но поне външно не даваше израз, че отдава голямо значение на този факт. Понеже много обичаше Фарлан. Това, което не знаех в продължение на доста години обаче е, че вуйна ми го обичаше ПОВЕЧЕ.

Не знам защо му дадох името Карамел в романа си. Сигурно защото ми беше приятно да си спомням времето, когато бях на 18, а той на 6 и вече беше висок почти колкото мен – аз го държах за ръка, докато пресичахме улицата и другите деца ни се смееха, но Фарлан не им обръщаше внимание; тревожеше се аз да не се разстроя, защото тогава можеше и да не му купя сладолед с карамелена заливка. Винаги му го купувах обаче. Той беше Фарлан – карамеленото чудовище. Много ми беше забавно с него, понеже беше смешно хлапе – не беше палав, нито воден от типичните за повечето момчета на тази възраст разрушителни импулси, но затова пък беше изобретателен, схватлив и любвеобилен. И въпреки че децата обикновено ме дразнят, дори само като дишат, няхах нищо против да го гледам през уикендите, когато родителите му придружаваха тогава 12-годишните близначки на плувни състезания.

Когато Фарлан стана на 8, цялото семейство се премести в друг град заради работата на вуйна ми – бяха я повишили в директор на фирмения клон в съответния град. Така можех да виждам Фарлан и другите само за 2-3 седмици през лятото, когато им гостувах в морската къща.

В началото на август 1996 година все още не знаех, че за последен път ще печем черни миди върху най-обикновена ламарина на плажчето, ще пием водка и вино и ще играем покер: аз и Фарлан срещу вуйчо и една от близначките (по-умната). Причината никога повече да не се върна в тази

къща и на този плаж не беше семейството на вуйчо. Причината беше у мен. Понеже през онова лято преди 16 години се случи нещо, което ме изплаши до смърт.

И между другото, ако сте аматьори в приготвянето на миди в диви условия, не е зле да знаете, че пресните миди ще разпознаете по това, че са лъскави и плътно затворени. Преди да ги метнете на ламарината, трябва да им оскубете „брадата“ и да остържете черупките с нож. После ги изтъркайте с шепа едра сол и ги изплакнете с няколко води. Мидата е готова за ядете, когато се отвори. Вътре в мидата обаче, нека ви предупредя, никога няма бисер. Така че недейте да подходите с големи очаквания. По-добре се заредете с повече пиене. Вълшебството на печените миди е в самото вълшебство.

32. Повелителят на тайния дневник

17 август 1996. Цялото семейство отиде с пикапа до града. Вечерта щяхме да правим купон на плажа, на който бяхме поканили двамата унгарски нудисти, които вуйчо откри да се крият зад табелката Private Beach. Също и хората от съседната вила – пенсионерите Бони и Клайд (!) . Спомням си, че дойдоха на пратито първи и носеха две пластмасови купи - едната със салата с настъргани моркови (която така ефективно ми подобри зрението, че още продължавам да виждам през стени и живи плетове!), а другата – със салата от маруля и кълнове. Пенсионерите бяха суровоядци, което означаваше, че щеше да има повече храна за всички останали. Поканен беше и един сърфист, който се беше разбил в малкия ни залив по-рано същия ден и когото се втурнахме да спасяваме, понесли иначе безползната до този момент домашна аптечка. Заради многото кръв, която шуртеше от главата и коляното му, веднага го бяха полазили някакви странни гадини, които по-късно братовчедът Фарлан разпозна като месоядни морски охлюви , които обикновено се хранят с медузи, но този път май бяха решили да пробват нещо ново в менюто. Сърфистът се казваше Майо и не беше суровоядец.

Близначките разнасяха сгъваеми столове и салфетки , както си бяха само по бански. Сърфистът така се беше захласнал по изваяните им тела, че вече не усещаше болката от разкъртните си крайници. Аз си приказвах с нудистите – на френски, понеже те знаеха малко. Усещах се достатъчно пияна, ergo – достатъчно освободена, за да ги помоля да ми обяснят каква философска идеология или може би принадлежност към някой култ на слънцето ги е накарало да се отдадат на нудизма. Те

се спогледаха объркано и отговориha почти в един глас: „Забравили сме си банските. Мислехме, че никой не ни вижда.“

Скоро замириса на огън и вуйчо обяви, че слага мидите да се пекат, а който иска, може да си взема бира или изстудено бяло вино от хладилната чанта. Нудистите се оказаха приятни хора, но малко се разочаровах, като разбрах, че не знаят, че езикът им е близък с финския, а не с полския, в което бяха твърдо убедени!

Възрастното семейство отначало се чувстваше неудобно сред всички тези полуголи непознати хора и стояха прави, плътно прилепени един до друг като чифтосващи се тюлени. Но след като една от близначките ги накара да изпият по бутилка светла бира (всъщност почти им натика бутилките в устата, което не беше мило от нейна страна предвид факта, че хората бяха заклетни суровоядци и отношението им към преработения за подобни цели ечемик едва ли беше положително), двамата се поотпуснаха и увеличиha дистанцията помежду си на цели 3 педи.

Постепенно вечерта се спусна над малкия ни плаж, близначките донесоха CD-плейър, пуснаха Be My Lover на La Bouche и се разгорещиха. Майка им седеше настрана и ги наблюдаваше изпод вежди как сладострастно танцуват под носа на сърфиста, който пък беше вече почти изпаднал в безсъзнание заради котеяла от бира и обезболяващи. По някое време вуйчо щракна с пръсти, за да ми привлече вниманието.

- Вика, не мога да открия Фарлан. Би ли отишла до къщата да донесеш още лед!

Кимнах и, леко залитайки, се отправих към огрятата в лимоненожълти светлини веранда. Миналата година вуйчо беше купил истинска, чудовищна машина за лед. Казваше, че да се живее на морския бряг без постоянен запас от пресен лед за коктейлите и лимонадата е по-лошо, отколкото ако човек си загуби тестисите (не споменавахе обаче нищо за случаите, ако човек беше жена).

Пляс,пляс, пляс – босите ми стъпала оставиха мокри неравномерни следи по паркета. От кубчетата лед се вдигаше пара – сякаш бяха горещи.

След като напълних купата, се повдигнах на пръсти и се погледнах в огледалото над умивланика. Ха, ха, ха. Често прихвам да се смея без причина, когато се погледна в огледалото – сигурно защото винаги се изненадвам от това, което виждам. Представям си, че отсреща е някой друг,

всъщност съм убедена, че е някой друг. А в случаите на плажно напиване заблудата е стопроцентова.

Докато махах на разфокусираното червенокосо лице отсреща, изведнъж чух как дъските на горния етаж проскърцват. Горе бяха моята стая и тези на братовчедите. Усмивката в ъгълчетата на устата на червенокосото лице увисна. Имахме си таласъми. Как може да не ги приветства човек с хляб и сол? И кубчета лед? Оставих купата на кухненския плот и запристъпях на пръсти, вдигайки високо колена – като анимационен герой, който не иска да събуди спящ дракон. Стъпалата се оказаха сериозно препятствие, затова ги изкачих на четири крака. Горе нямаше талъсми. Нито странни сенки, наподобяващи профила на Зигмунд Фройд. Откъм стаята на Фарлан светеше. Долазих до прага и надникнах вътре. Фарлан беше застанал на колена пред леглото си, с гръб към вратата, и пишеше нещо, съсредоточено наклонил глава към лявото си рамо. Отдръпнах се от прага и притихнах до стената. Не исках да се обърне и да ме види ...на колена. Преброих наум до 14. После пак надникнах с едно око. Фарлан се беше изправил и вадеше книгите от третия ред на малката си библиотека. После се присегна и постави дълбоко в изпразненото пространство тетрадката, в която беше писал досега, след което методично върна книгите обратно по местата им. Аха, таен дневник! МНОГО ТАЕН ДНЕВНИК, щом си даваше толкова труд да го крие в специално пригодена за тази цел ниша в библиотеката.

Залазих обратно към стълбището. Слизането надолу беше трудно на четири крака, затова се плъзнах по задник.

Трябваше да се добера до тайния дневник. Веднага. Не, не веднага. Нетрезвият ми разсъдък можеше да ми погоди номер и да провали операцията. Търпение, търпение. До края на престоя ми в лятната къща оставаха цели 11 дни. Все някога щеше да ми се отдаде случай. Но кажете ми, как да накараш едно дете да бъде търпеливо, когато само на една ръка разстояние има цяла кутия с понички и шоколад?

- Ето го и ледът – НАЙ-ПОСЛЕ! – извика вуйчо и се спусна да поеме купата от ръцете ми. – И мидите вече са готови. Колко е чудесно, че имаме и... салата! – всички едновременно погледнаха към купите с моркови и кълнове.

- Fuck the salad! – извика господин съседът – разгърден и пиан от четириградусовата бира и лъсналата кожа между циците на близначката, която ловко му отваряше бутилките.

- Марио! – изсъска жена му. Хората прихнаха да се смеят, от устите им захвърчаха наполовина сдъвкани соленки и бадеми.

- Мразя да съм суровоядец. Искам да се изчукам с игуана!

Смехът секна.

Откъм къщата с непринудена крачка се появи Фарлан и след осем секунди попадна в центъра на драмата точно навреме, за да чуе обяснението в любов на съседа към непознатата игуана. Фарлан се настани до мен на дървената пейка и, обгръщайки раменете ми с една ръка, попита:

- Много ли пропуснах от представлението?

- Не, - прошепнах. – току що се напи, така че може да има и второ действие...ако жена му реши да му отмъсти с друго животно още тази вечер на вашия плаж. Къде беше? Баща ти те търсеше?

Фарлан не отговори, вдигна палец към съседа-пенсионер, за да покаже одобрението си за уместната реплика, и се засмя. Другите също се поотпуснаха и се се отправиха с решителна крачка към хладилната чанта. Загледах се в хубавото, посипано с детски лунички лице на братовчед ми. Дадох му да пие от моята бира тайно от баща му и той ми каза, че ме обича най-много на света след Уилям Голдинг (наскоро беше прочел „Повелителят на мухите“) и Алън Ширър (въпреки че беше изменил на Блекбърн, преминавайки от есента в Нюкасъл)

Партито приключи към два след полунощ. Когато пък започна нощното гмуркане на близнаците...

33. Езикът на вината

Действието се развива в Амстердам и представлява поредица от драматичните монолизи на разкайващият се съдия Жан-Батист Клеманс, който размишлява върху живота си на богат, преуспял и високо уважаван от своите колеги парижки юрист, който обаче не намира утеха в успеха. Вместо това се разкайва, признавайки своите престъпления срещу морала.

Въпреки миниатюрните си размери „Падението“ е трудна и досадна за четене. Ако затворничеството ми се проточи във времето, дори може да стане втората книга, която през

живота си съм научила наизуст. Въпреки че тази книга е като скалпел в ума ми. Мразя я открито. Не само защото е тъпа, тъпа, тъпа, а защото ме кара да мисля за Фарлан ден и нощ.

На 22 август 96-та съдбата ми предостави случая, който бях очаквала, настръхнала от нетърпение, още от нощта на плажното парти. Някакъв роднина от страната на вуйна ми беше умрял и семейството замина за погребението. Казаха, че ще отсъстват два дни и любезно се осведомиха дали случайно не искам да ги придружа. О не, не ,не, заклатих енергично глава, погребение през август – просто абсурд! Предпочитам да си лежа на плажа и да си правя маргарити. Няма да стане – миксерът е счупен, каза едната близначка. Е какво пък, ще си смеся текилата, трипъл сека и ломоновия сок направо в устата. Сигурна ли си, че няма да скучаеш? Да , даааа, абсолютно.

Когато пикапът изчезна зад завоя, останах още около 7 минути закована по средата на безлюдното шосе, колкото да се уверя, че няма да се върнат за нещо забравено. 7-те минути бяха абсолютното пределното време – за толкова се стигаше до най-близкия супермаркет. При това положение каквото и да си бяха забравили, можеха да си го набавят от магазина, така че нямаше да има смисъл да се връщат до къщата.

54... 55... 56...57...58 ...59... Седемте минути минаха.

Трескаво изпразних книгите от третия ред на библиотеката и бръкнах в нишата. Ръката ми напипа тетрадката. И не беше само тя. Там имаше още четири такива – с обикновени, твърди черни корици. Страниците бяха изписани с дребния, все още неоформен почерк на Фарлан; на някои страници беше рисувал. Вагини, гърди, женски торсове, длани - графичната му техника беше изумителна. Не бях чувала някога да се е интересувал от изкуство. От рисуване още по-малко,. Обичаше да чете, но много момчета на тази възраст, умните най-вече, тоест тези, които по-рано научават таблицата за умножение и по-късно влизат в пубертета , обичат да четат. Но тези рисунки, макар и побрани на площ по-малка от формат А4, бяха стряскащо добри. И ПОДРОБНИ!

Дневниците започваха от 30 януари 95-та – 13-тия рожденият ден на Фарлан. Логично е човек да очаква да прочете нещо от сорта на:

„Мразя рожденните си дни!

Не могат ли да разберат нашите, че вече съм голям за пратита с клоуни и хартиени шапки! Искам да избягам и да стана рок-музикант.” И в началото текстовете бяха точно такива - нямаше изненада.

30 януари, вторник (в час по биология – бяк!)

Предполагам, че трябваше да започна да си водя дневник от самото начало на новата година, както е прието, но на 1-ви още не знаех, че искам да го правя. А и татко ми подари тази тетрадка едва днес, за рождения ден (заедно с футболен екип на английския национален отбор, който мога да обличам на тренировките с отбора, ако разбира се, Фъджи не реши ме пребие веднага, понеже е фен на Италия и според него Малдини е най-великият футболист).

Сестрите ми са пълни глупачки - подариха ми диск на Take That!!!! Не мога да повярвам!!! Това е ЖЕНСКА група! Ясно ми е, че го направиха нарочно, за да ме ядосат. Понеже знаеха, че искам диск на Offspring.

След закуска мама ми каза, че има подарък за мен, но ще ми го даде довечера, като се върна от тренировка. Нямам търпение. Ще пиша утре какво ми е купила.

4 февруари.

Днес времето беше много лошо и не можахме да направим мач с хлапетата от Заводската улица, каквато беше уговорката от миналата неделя.

За вечеря имахме руло Стефани.

9 февруари (вали сняг!)

Исках да пиша по-редовно, но напоследък малко ми е нервно, а и нямам време. След вечеря гледам телевизия и бързо ми се приспива. Татко казва, че не се храня балансирано, затова се уморявам бързо.

Купих си диск на Offspring. They rock!

Вечеряхме пържено пиле, което татко беше купил от кулинарния магазин. Да бе, това е страшно балансирана вечеря!

18 февруари, 21: 15

Днес в училище дежурната по коридор хвана близначките да се редуват да правят свирки на един 11-класник в женската тоалетна. Директорката се обади на баща ми, но той беше с клиенти и не можа да дойде веднага. Вечерта вкъщи стана голям скандал. Близначките са наказани до живот. Затвориха се много бесни в стаята си и вече от цял час вият заедно с Марая Кери. Даже не им беше позволено да седнат на масата за вечеря, въпреки че майка се опита да се застъпи за тях.

Изпуснаха много, понеже имахме спагети с кюфтенца.

Беше започнало да ми става тъпо и нервно заприлиствах напред. Нищо, нищо, и пак нищо... Тинейджърски глупости – колко гола вкарах, кой е пръднал в час по алгебра, има ли по-велик футболен отбор от Манчестър Юнайтед, който спечелил трета титла в Premier League с 4 точки преднина пред Нюкасл... И после изведнъж, под датата 28 юни, погледът ми привлича една единствена дума, леко удебелена с химикалката – **пъхна**.

*...Днес майка каза, че е неразположена и не ѝ е до мен. И без това напоследък само съм се чудел как да **пъхна** пишката си в нея. Което не е вярно, понеже имахме мачове от летния турнир почти всеки ден през последните две седмици и даже не съм се сещал за шибаната ѝ путка.*

Главата ми се отметна назад – все едно, че някой ми заби аперкът в долната челюст. Седях на двуместната градинска люлка, тапицирана в плат на синьо-бели райета, и чувствах главата си изтръпнала. Поставих внимателно тетрадката до себе си, все едно че беше бомба с тиктакащ механизъм. Станах, влязох в кухнята, налях си половин водна чаша водка и я изпих като половин водна чаша вода. Върнах се на верандата и отново седнах до тиктакащата бомба.

Четох докъм 8 вечерта.

Водката свърши. Не бях пияна. МНОГО ЛОШО!

Подаръкът за 13-тия рожден ден на Фарлан е бил увит в копринените гащи на майка му. Нормално е да не се е чувствал на себе си, докато свикне с тайните им сексуални занимания. Но в момента, в който вече беше набрал достатъчно опит и самочувствие, дневникът се превръщаше в четиво от съвсем различно естество. На 2 септември, например, братовчед ми описваше с хладнокръвието и рутината на медицинско лице как обладал майка си, както си била права до кухненския плот и

пазарските пликове все още в ръцете, и докато мачкал гърдите ѝ през памучната блуза, я осведомил, че е получил отличен за есето си върху „Да убиеш присмехулник“ и че, между другото, тя е „мръсна стара кучка“, която си умира за „зверския ми кур“.

Не си правете грешни изводи – не откраднах дневниците, за да ги копирам и после да ги издам. Не стана така. Щеше да бъде прекалено стряскащо, вулгарно, непростимо... Не че не си мислех да го направя – дяволът в мен дори ми нашепваше да инсталирам тайни камери в лятната къща, за да документирам как порочната ми вуйна прави секс с малолетния си син. Но в следващия момент идвах на себе си и започвах да си говоря на глас, за да съм сигурна, че гласът, който чувам, не е само в главата ми: „Това е Фарлан, Фарлан – карамелчето, най-сладкото дете на света!“

Мдаааа, най-сладкото дете с най-зверския кур!

Въпреки, че Фарлан е мъртъв вече от шест години и следователно не може да ме е отвлякъл той (освен ако не участвам в някаква сбъркана версия на Christmas Carol, в която духовете на моето минало са възкръснали, материализирали са се и ми дават да се разбере), досадната книга на Камю ме изрита по задника обратно в 2003-та година и натика Фарлан в мислите ми денонощно.

Дали се чувствам виновна? Или просто ме е срам? Кое чувство е по-зряло и по-възвишено?

Неосъзнатото чувство за вина се поражда от конфликта между целите на суперегото и тези на егото. Повечето психоаналитици разпознават морален мазохизъм в проявленията на неосъзнатото чувство за вина. Но моето не е неосъзнато чувство, а нещо, което даже мога да пипна с ръка, ако поискам – толкова е реално! Мисля си, че цялата концепция за неосъзнатото чувство за вина може би е грешно формулирана. Част от проблема е какво стои зад думата „вина“. Някой, който не се чувства виновен, може да бъде смятан от другите за такъв. Понякога пък човек се чувства виновен, ако другите смятат, че е виновен. Има и случаи обаче, при които човек, който се чувства виновен, накрая се оказва невинен (въпреки че много често, бивайки оневинен по параграфа, по който се е чувствал виновен, чувството за вина продължава да присъства, понеже се оказва, че обектът е виновен за други престъпления, които всъщност представляват скритият източник на първичното чувство за вина). Така че терминът „неосъзната вина“ не е приложим извън контекста предвид неговата двузначност – дали става въпрос за състояние на виновност, в което човек не подозира, че се намира, или за състояние на усещане за виновност, за което отново обектът е в неведение?

Ами какво се случва с човек, какво се случва със съдия Клеманс, с мен, с всички нас, които нямаме намерение да прекараме остатъка от живота си, гърчейки се в хватката на безсъдържателните симптоми на вината? Научаваме ли се да говорим на истинския ѝ език? На езика на вината?

34. стр. 89-90, *Духай ми през завесата* (2003)

в къщата край морето. Майка ми беше нервна – каквато е в началото на всяко лято. Предполагам, че не можеше да излезе лесно от ролята си на важна бизнес-особа и за целта ѝ трябваха някои от моите отпускащи масажи само с два пръста. Шегичка! Ето я, връща се отнякъде.

- Карамел, къде си, скъпи? Ела да ми помогнеш с вратата на гаража - шибаният механизъм пак се е повредил. Баща ти е пълен неудачник – постоянно повтаря, че ще го оправи...

Винаги съм на нейните услуги. Чувам я, дори да ме вика от два километра, ако има нужда от мен. Когато ѝ обяснявам колко развит е станал слухът ми, тя се усмихва изкуствено, прокарва пръсти през косата ми и казва: „Скъпи, не слухът ти е добър. Просто гласът ми има свойството да прониква тук – тя почуква по челото ми с розовия маникюр на показалеца си, – където и да си. Класическа телепатия между майка и син!”

Когато излиза от колата, забелязвам, че е облякла ленения си костюм, който по принцип никога не облича, когато сме на почивка. Това може да значи само две неща – или че тайно от баща ми се чука с някого в града, или че лъже всички ни, че е излязла в отпуска и продължава да ходи на фирмените събрания в четвъртък преди обяд. Днес е четвъртък.

- Вземи ! – тя ми подава плик със зеленчуци и пресни франзели, както и сакото си. – Какво прави днес, скъпи?

- Чаках те, - процеждам през зъби и ѝ обръщам гръб. Влизам в къщата и я оставям сама да се оправя с вратата на гаража този път.

20 минути по-късно тя вече се е преоблякла в басмена рокля с тънки презрамки, без сутиен, лицето ѝ е разгърмирано, а косите – прибрани в небрежен кок.

- Какво правиш, скъпи?

- Чета, - отвърщам намусен, без да вдигам поглед от книгата, „Да убиеш присмехулник“. Още съм в началото, но мисля, че ми харесва.

„Като начало мис Каролайн ни прочете една приказка за котки. Котките водеха дълги разговори помежду си, обличаха се в красиви малки дрешки и живееха в топла къщичка под една кухненска печка. В мига, в който госпожа Котачка позвъни в аптеката, за да поръча шоколадени сушени мишки, целият клас се извиваше на чиновете като купчина червеи. Мис Каролайн явно не разбираше, че одърпаните първокласници в дочени ризи и поли от зебло, повечето от които бяха почнали да берат памук и да хранят свинете, веднага щом се бяха научили да ходят, не бяха възприемчиви към изящната литература.“

- Мамо?

- Ммм?

- Какво е зебло?

- Не сега, скъпи, провери в речника.

Да ти го начукам!!! О, спомних си – вече съм ти го начуквал! „Провери в речника!“ Нямам речник. Не и тук, тъпа кучка такава.

- Добре, - чувам се да отговарям с кротък глас. Какво ми става, мамка му! ?

Минават още двацетина минути, през които изпивам почти литър вода, понеже е много горещо, а освен механизмът на гаражаната врата е развален и този на вентилатора в кухнята. Решавам да изляза на верандата, макар че там горещината е още по-реална, като течен мед, който ме кара да чувствам кожата си лепкава и влажна.

- Скъпи, като приключиш с четенето, би ли се качил за малко горе? – този път гласът ѝ идва откъм спалнята им с татко. Запушвам ушите си с длани и продължавам да чета.

„Мисис Моди не обичаше къщата си: за нея времето, прекарано в къщата, беше загубено време. Тя беше вдовица, жена хамелеон — работеше в мъжки гащеризон и със сламена шапка из лехите на градината си, но в пет часа се изкъпваше и тогава се появяваше на верандата, за да властва над улицата с величествената си красота.“

Спрях и се вслушах в собственото си дишане. После погледнах нагоре. Прозорецът на спалнята беше отворен, пчелите жужаха около цветовете на жасмина, плъзнал по западната фасада на къщата.

Изкачвам стъпалата на един дъх. Тя лежи на голямото легло, отметнала глава назад, положила длан върху очите, сякаш за да се предпази от светлината. Течението, което се получава от отворената врата и прозореца люшва бялата тензухена завеса срещу комари. Пристъпвам напред и заставам откъм дясната страна на леглото, така че да имам пълна видимост, макар и през завесата, към полуотворениет ѝ крака под насъбрала се около кръста ѝ рокля. Гърдите ѝ се повдигат и спускат равномерно, затова предполагам, че е заспала дълбоко. Изваждам си пишката и започвам да я потривам с ръка. Сепвам се, когато отмесва ръката си от лицето и едното ѝ око се отваря. Но понеже така и не променя позата си, само разтваря по-широко крака, продължавам, още по-настървено.

Когато вече съм съвсем готов, тя се примъква на лакти до края на леглото и поема пишката ми в устата си, без да махне завесата помежду ни. Грапавият бял плат омекава от слюнката ѝ. Поглеждам надолу и виждам как оная ми работа прилича на истинска булка. Започвам да се смея като ненормален и майка гневно тръсва глава, избърсва устата си с опакото на ръката си и ме блъска с крак в гърдите. Ритникът е доста силен, залитам назад и се спирам чак, когато задникът

35. Може ли да се вярва на усмивка без котка?

„Духай ми през завесата“ излезе през март 2003. През август същата година Фарлан се удави. В залива край частния им плаж. Във вестниците писаха, че е трагична злополука – класически случай на плувец, който при гмуркането си удря главата в подводна скала и губи съзнание. Само че аз знам, че не е било злополука. Зад затворените си клепащи виждам красивото му лице, изкривено от гняв и болка, виждам, че устатата му крещи, но не чувам и звук да излиза от нея. Протягам ръка да го погала, но той вече е потънал и колкото и да се мъча, не успявам да го измъкна на повърхността.

Gud förbannat! Livet är för jävligt!

Събуждам се на пода в зародишна поза; между колената си стискам La Chute, чиито страници вече са толкова омачкани, че никоя добре обучена библиотекарка не би я приела обратно, без да

ме накара да платя някаква глоба. Слюнката ми е образувала малко езерце в един от червените квадрати на килима. Ставам, всичко ме боли, всяка кост, дори и тази, на върха на която се крепи клетата ми душа. Не съм мила косата си от дни. За какво да го правя – понеже довечера съм канена на прием в Шведския културен институт? Или понеже имам среща с Фредерик Бегбеде, който си въобразява, че преструвайки се на грижовен и доверен приятел, ще се докопа пръв до някой мой нов ръкопис? Точно сега обаче Фреди-Мравката няма да се възторгне от моята компания – само ако помирише дъха ми, ще падне под масата и тогава ще се наложи високомерните сервитори в Brasserie Flo да го свестяват с две яки дози кока във възпалените ноздри. Или момент, как беше – Фреди не обича да го прави по баналния начин – в кенефа на някой скъп ресторант. О не! Той е *artiste* – миналата година го арестуваха да шмърка върху покрива на кола, паркирана някъде в осми *arrondissement*.

Кога ли са започнали официалното ми издирване? След първите 24 часа от изчезването ми? След 48? Кой ли пръв се е поинтересувал защо не съм си в хотелската стая и защо не си вдигам телефона? Ксавие? Ами брат ми? Кога е разбрал, че съм изчезнала? Как ли го понася? Със сигурност Барбро повече реве и кърши ръце – Барбро е този, който всява паника в тяхното семейство, когато изникне кризисна ситуация. Бранко винаги се държи като Клинт Истууд – намръщен и суров, той е пестелив на думи, но действията му винаги са рационални и лишени от емоция.

Точно така реагира и миналата година, когато излезе „Пер Сигурд Сьоренсен“. В книгата се разказва за млад японски бизнесмен – Йошихиро Каку, който е напълно погълнат от стресираното токийско ежедневие и не забелязва истински стойностните неща в живота около себе си. Една нощ обаче, след бизнес-среща с партньорите от Австралия, завършила със запой с уиски в бара на хотела им, му се присънва странен сън, от който, въпреки ужасния махмурлук на следващата сутрин, помни и най-малките подробности. В съня му го посещава самурай с облекло, характерно за воините-аристократи от 17 век, и му разкрива, че произлиза от род на самураи от висш ранг, които са участвали в решителна битка през 1600 г в Секигахара между двата най-могъщи тогава суверени – Ишида от Запада и Токугава от Изтока. За съжаление обаче неговите хора се били на страната на губещия. Тогава времената не били никак благоприятни за загубилите битката воини и пред тях имало само две алтернативи – или да си приложат харакири или да хванат пътя. „Разбери какво е станало с тях, Йошихиро! И когато сглобиш цялата история, ще намериш верния път, по който да поемеш.“

В следващите няколко глави Йошихиро се опитва да изтрие образа на самурая от мислите си и продължава да върши същите неща, каквито е вършил винаги. Само че по някакъв начин започва да усеща, че губи фокус, животът му се разпилява, работата до късно в офиса, дългите полети до Сидни и безпаметните напивания вече му се струват тежко бреме, което го тика все по-дълбоко и по-дълбоко в бездната на безсмислието.

Един ден, докато разсеяно разглежда предметите, изложени на витрината на някакъв антикварен магазин в Киото, докато чака съдружника си да свърши телефонния си разговор, Йошихиро забелязва фамилното си име върху корицата на почти разпаднала се от времето книга. Втурва се в магазина и моли продавачът да му продаде книгата. Когато се връща вкъщи и започва да чете, установява, че авторът е негов прадядо, който проследява семейната история и най-вече тази на името Каку до битката през 1600-та година. Сега вече Йошихиро разбира, че ненапразно онзи самурай му се е явил насън. От този момент започва духовното пътуване на героя, което в крайна сметка ще го отведе до истинско прозрение за връзката между настоящето и миналото, чието съсредоточие е личността.

Ставам да пия вода. Покачвам се на стола и лоча направо от чешмата. Но смехът, който ми напират отвътре, ме задавя и кашлицата ме оставя без дъх за 20-тина секунди – време, през което си мисля, че ще умра и мисълта за това изненадващо ми носи облекчение. След като the-near-death-choke преминава, се тръшвам обратно на пода и решавам с отаянието на обречена маймуна, върху която фармаколози експериментират нов крем срещу бръчки, съдържащ едипаква си киселина, че ще намеря начин да се измъкна оттук. Дори ако трябва с нокти да издълбая дупки в дъските, с които са заковани прозорците. Шибаняк, шибаняк! С кой си мислиш, че имаш работа, бе алооооо!? Много ли си ядосан, че съм ти простряла всички мръсни ризи на показ в някой от моите забавни романчета?

Комплексар!

Ох, ами ако е брат ми? Брат ми не е комплексар.

И естествено, че „Пер Сигурд Сьоренсен“ не се разказва за Йошихиро Каку! Вие какво си помислихте? Че роман с ТАКОВА заглавие ще има японец за главен герой? Аз не съм извратена писателка като Бекет или Камю. Аз съм нормална писателка, която пише за слава и пари. Не желая да постигна душевно просветление, нито да обединя работниците по света, нито да убедя хората, че съществуването им в модерното, технократско общество, е лишено от всякакъв смисъл.

Днес е някъде към 12 ноември. Снощи, докато съм спала (макар че сънят ми напоследък е подобен повече на кататоничен ступор, отколкото на нормален сън), моят човек ми е донесъл портокали – 4 на брой и една франзела. Диетата ми е разбалансирана отвсякъде. Мразя да съм пленничка – това знам със сигурност. „Пер Сигурд Сьоренсен“ се разказва за брат ми Бранко. А ако искате да знаете повече, трябва да си купите книгата. Струва 18,50 евро.

Той не беше прочел книгата преди да излезе. Никога не съм се чувствала длъжна да изпращам непубликуваните си все още ръкописи на хора, които не са от бранша, само за да разбера дали ми показват палец надолу или палец нагоре. (В тая връзка държа да подчертая, че Фредерик Бегбеде си купува, да, буквално си купува правото да прочита ръкописите ми, преди още да ги е видял дори Палме, редакторът ми. Човекът се държи чаровно, плаща скъпото шампанско във Flo и се старае да изглежда едновременно авангарден и ретро с очилата си с дебели черни рамки и тесните костюмчета, които му стоят пубертетски, направо смехотворно.)

Романът е за брат ми, чието име, разбира се, е променено от Бранко на Пер Сигурд. Тъпо име, но както показва развоят на настоящите събития, и аз май не съм била особено умна през последните ...да кажем... десет години. Затова сега седя в тая малка, спретната хралупка (която вече успях да олигавя и оповръщам, да не говорим, че нарочно се изпиках в единствената саксия с живо растение в апартаментата – едно около 20-сантиметрово алое, което не ми е виновно с нищо, освен може би с това, че докато спя, ми отнема от кислорода) и полудявам.

Напоследък особено се вживявам в историята на Човека с желязната маска. Представям си, че съм той. *L'Homme au masque de fer*! Естествено, употребата на членуванто съществително *homme* е неуместна в моя случай, но не бива да забравяме, че в началото на 18 век жените не са били на особена почит дори в цивилизована Европа и по-сексапилните, да кажем, по-хеви метъл настроените мадами, са били изгаряни на клада заради съмнения в магьосничество. Началото на мистерията на Човека с желязната маска е поставено със смъртта на 19 ноември 1703 г в Бастилията на един затворник, чието име, както и причината за престоя му в тъмницата, били пазени в строга тайна. Историята постепенно се раздухва, дори и без намесата на The Mirror!, докато накрая изпод перото на колегата Волтер се превръща в истинска легенда. (Кое ме навежда на съблазнителната мисъл, че АКО един ден се измъкна ЖИВА от този апартамент, няма да е лошо да опиша съдбата си в пленничество, макар че, предвид оскъдния набор от случки, няма да има какво толкова да описвам. Но затова пък винаги мога да се свържа с някой британски журналист, държан в пленничество от терористични групировки в Ирак и да го помоля да ми

разкаже как е преживявал, с какво са го хранили, бил ли е изнасилван често и ако да, по какъв начин и евентуално с помощта на какви предмет и така нататък. The sky is the limit, as they say!)

Предполага се, че Човека с маската е бил братът-близък на Луи XIV, затворен в тъмницата през 1661 г, до смъртта на кардинал Мазарини, който уж е бил регент, но на практика е изпълнявал ролята на владетел на Франция. А може даже и да е спал с кралицата-майка. Ау, палавник! Няма исторически доказателства обаче, че затворникът е носил маската постоянно, както е показано във филма с Лео ди Каприо (при което веднага изниква логичният въпрос: ако е носил маската в продължение на цели 6 години, нямало ли е това да се отрази на състоянието на кожата му, понеже във филма, след сцената с подстригването, виждаме един идеално красив младеж с перфектна гладка кожа въпреки дългогодишното ѝ съприкосновение с метала и лишението ѝ от жизненоважни за поддържането ѝ съставки като кислород и вода. Ехоо, режисьорът, редакторът?? Ние сме чели брошури на Ives Rocher и Estee Lauder, но май вие не сте!).

В новата си фантазия, в която съм Човека с желязната маска (без маска), изведнъж се появява идеята за потенциалния съсед по килия, който и представа си няма, че в съседния апартамент/килия е затворено човешко същество, което страда поради липсата на социална комуникация и ...ами... нещо за пиене, разбира се.

Изправям се на крака с бързината и гъвкавостта на румънска спортна гимнастичка от 80-те, и трескаво започвам да търся предмет, с който да удрия по стените. Просто не е възможно цялата сграда да е необитаема и аз да съм единственото човешко същество в нея. Дори мога да се закълна (което едва ли ще бъде от полза, разбира се, понеже... о, зарежи, няма сега да изброявам в много подточки причините, поради които една подобна клетка би звучала направо богохулно в моята уста), че един път ми се причу, че някой свири на пиано някъде от горния етаж. Не беше точно свирене – тоест, малкият Шопен не се упражняваше, беше по-скоро дрънкане, което успешно би могла да го прави и една котка, която се разхожда върху клавишите, но ВСЕ ПАК беше знак за признак на живот. Можех ли да искам помощ от музикалната котка? Защо не, питам аз? Вече има доказателства, че котките са същества с невероятен интелект, които могат дори да се усмихват, което значи, че реагират емоционално. Справка: „Алиса в страната на чудесата” – The Cheshire Grinning Cat. И все пак – може ли един човек с моя интелект да се довери на котка, чийто литературен образ се възприема като реминисценция на човешкото непостоянство? Не мисля така. Но въпреки това, в името на стремежа към оцеляване, съм длъжна да опитам.

Как не се бях сетила по-рано, че този, който свири, пардон – упражнява се на пианото, може би ще може да предаде моето послание за свобода на властите??? Ами ако е глух и не чуе виковете ми за помощ? Всъщност много вероятно е да е глух, при положение, че изобщо не се чува какво свири!

Закачалката за дрехи в коридора е подходяща, още повече, че няма никакви палта или шапки, закачени на нея. Нито чадъри. (Мразя, когато хората си закачат чадърите, особено ако са мокри, на обществени закачалки. Отдолу винаги се образува малка локвичка, което поврежда паркета. Това е безобразие!)

Вдигам закачалката, която ми се струва тежка като щанга, не защото тежи колкото щанга, естествено, а понеже аз съм измършавяла като врабец. След като отново намирам центъра си на тежест и се стабилизирам, я насочвам към тавана на всекидневната като ..като... не знам като какво всъщност – досега не съм насочвала дървена закачалка за дрехи! Предполагам, че мога да кажа като копие! Или пика. Като таран? Не, това като че ли е малко пресилено все пак.

Прас! Прас! Прас! – три пъти за късмет, както казват.

- Помоооооооооооощ!

Гласът ми излиза съвсем немощен – това е, понеже не съм го упражнявала с дни. Преди поне попявах от време на време - Thank You For the Music, New Your, New York, I' m Still Standing (която носи особено метафорично послание, разбира се!) и други, на които знам поне припева или повече от половината.

- Писнаааааааааа миииииии! Нещастно копеле, motherfucker, drittsekk, чу ли, писна ми!

Замислям се за две секунди.

- Не вие сте копеле, господине. Или госпожо? Говорех за някой друг, не за вас. Чувате ли ме изобщо? Алоooooоо? (прас-прас-прас). Доста добре свирите на пиано между другото.

Не мога да повярвам, че съм толкова тъпа.

Започвам да удрям още по-бясно със закачалката по тавана. Мазилката се сипе върху главата ми. Вече не викам, а пиша.

Ще си умра така, с мръсна коса, посипана с мазилка, мършава, с непочистени пори, хахахаха, ебати известната личност – ще бъде тридневна новина в uk.yahoo.com и някои други линкове, които сега не мога да си спомня. И тогава, в един момент, между писъците си, чувам глас. Не своя своя собствен, не просто глас в главата ми, който ме подстрекава да ям мравки и да се опитвам да се изправа на ръце до стената, а истински, човешки глас. Идва откъм входната врата. Пускам закачалката и се затичвам тромаво; когато тичам, се клатя като матрьошка – дин-дан, дин-дан, и ако минавам близо до предмети върху етажерки, задължително ги събарям, което не е добре в случай, че тичам в магазин за стъклени свещници и порцелан, ако трябва да стигна навреме до тоалетната.

От другата страна на вратата има някой. Усещам присъствието му. Мога да участвам в телевизионно реалити шоу за екстрасенси – сериозно! Долепям буза до дървената плоскост. Сърцето ми бие лудо – сигурно уредите на извънземните кораби, които кръжат в околоземна орбита, вече са засекли ускорения му ритъм. Шпионка, разбира се, няма. Както и процеп между вратата и пода, през който да мушна своето послание към света. Това с голямо огорчение го установих още през първия ден след преместването ми от мазето тук, горе.

- Ехо? – казва гласът, прикрепен към човека от другата страна. – Има ли някой? (пауза, пауза).
Добре ли сте? Чух викове...

Толкова съм развълнувана, че като пълна глупачка припадам.

36. Χειρομαντεία¹⁰

Хората рядко се замислят за стойността на това, което им е дадено. Не откривам топлата вода като го казвам, това ми е ясно – не съм ЧАК ТОЛКОВА МЪДРА писателка. Даже би трябвало да махна „толкова“ от предишното изречение, понеже думата предполага, че въпреки всичко смятам себе си за мъдра. А аз не съм такава. Мъдър е Аристотел. Или Хун Дзъчън, когото често цитират по темите за вегетарианството и шаха! Мен не ме цитират никъде. Критическите коментари по вестниците и списанията не се броят.

Замислих се за предимството на това да се правиш, че си в блажено неведение по повод собственото си съвършенство, една вечер, по време на краткия полет между Париж и Амстердам (сервират само ядки, чипс и напитки – дори в бизнес класа!!!). Мястото ми беше до млада жена,

¹⁰ Хиромантия (гр)

която разглеждаше новото, холандско издание на Cosmopolitan с Ким Кардашиан на корицата, чиято визитна картичка се изчерпва горе-долу със **celebutant** – дума-помияр, родена от кръстоската на *celebrity* и *debutant*. Докато се настанявах с пуфтене на мястото си до пътеката, с неприязън отбелязах наум, че няма да имам достатъчно място дори да си подпра върците на облегалките, когато момичето промени позата си и забелязах, че лявата ѝ ръка е отрязана малко над лакътя. Да му се не види! Първата ми мисъл беше: „Ама защо тогава разглежда това списание? Като че ли ще си купи рокля като на Скарлет Йохансон, в която да си развява осакатеното тяло на някой новогодишем купон или нечия сватба!“ Двайсетина минути по-късно, когато вече бяхме в облаците, и пиех бяло бордо, извадих от чантата си полуизстискана тубичка с овлажняващ крем и невинно започнах да го размазвам между дланите си и върху тях, изпълнявайки всякакви сложни фигури с пръстите си, сякаш размазването на крем беше олимпийска дисциплина, в която се даваха допълнителни точки за сложност и артистичност. Никой не разтяга тази простишка процедура по овлажняване на кожата на ръцете до 4 минути! Никой освен мен. Всъщност и аз нямаше да го направя, ако не седях до момиче, което от всичките 112 пътници щеше да оцени най-истински всяко едно от движенията на пръстите ми. Излишно протакане. Колко беше хубаво да чувствам костта под тънката си кожа – нагоре, чак до лакътя и после пак надолу – до изпъкналото кокълче на китката, сухожилията, задвижващи всеки един от пръстите, и накрая прекрасната ми длан, върху която е изписан живота ми като на карта.

Почудих е дали ако човек загуби ръката си, губи и бъдещето си. Всъщност, в случая с девойката в самолета, тя не губеше нищо (освен, разбира се, способността бързо и лесно да си разопакова сандвича или да си обува чоропогащите), защото не по лявата ръка се гадае за бъдещето. Лявата ръка говори за генетичното наследство, таланта, за психофизичния и емоционален потенциал на човека. Тя показва какво ти е дадено – дали имаш таланта на Найджъл Кенеди или Сергей Качатрян, или от теб ще стане достойна корица на Hustler Magazine. Дясната ръка е тази, която разкрива какво човек ще реализира в живота си. Има линии, които могат да се видят на всяка ръка, други се срещат по-рядко. Линия на живота има всеки (който се е родил!). Дългата и красиво оформена линия предсказва дълъг живот и добро здраве. Ако е прекъсната на няколко места обаче, притежателят ѝ ще има тежък, изпълнен с изпитания и нещастия живот. Линията на сърцето разкрива чувствата. Ако е тънка и бледа, притежателят ѝ вероятно страда от импотентност. (Ако това беше книга, а не просто бълнуване, докато лежа в несвяст, съзерцавайки единствено вътрешната част на клепачите си, както и четири космически черни дупки, съм сигурна, че

читателите щяха да оставят за малко книгата с текста надолу и да се вторачат в дясната си длан: някои ще кимнат със задоволство, други ще прехапят устни.)

Най-древният известен гледач на ръка е италианецът Андреас Корви, който е живял в края 14-и век); той предрича с точност собствената си смърт. Неговият наследник Тибертус Антиох също предрича смъртта си и наистина умира така, както се е видял – увиснал на бесилката. Горещото време датира и появата на циганите в Европа; в началото се представяли за египтяни и се занимавали изключително и само с различни видове предсказания. Скоро обаче били обвинени в шарлатанство, измамничество, ерес и прилагане на магии. Кралете на Англия и Франция, както и Католическата църква издали многобройни наредби и укази за забрана на хиромантията, както и наказателни присъди за практикуващите я. Въпреки това обаче именно във Франция в средата на 18-и век, се подвизава най-популярният хиромант – Йохан Лаватер, който освен това е и духовник. Именно той се превръща в духовния предтеча на Хорейшо Кейн от SCI: Miami, понеже пръв се досеща, че снемането на пръстови отпечатащи от местопрестъплението би било ефективно средство за залавянето на злодеите, тъй като няма два идентични отпечатаща.

Момичето от самолета ме наблюдаваше с крайчеца на лявото си око. Престанах да размазвам крема и го прибрах в чантата си. Отворих книгата, която четях, и загледах страницата, без да виждам буквите. По едно време усетих, че дясната ми ръка започва да изтръпва. Опитвах се да я раздвижа, но не успях, и в миг паниката парализира мозъка и останалата част от тялото ми.

Отварям очи и отначало виждам мътно, като през обърната леща, после зрението на едното ми око постепенно се избистря. Завъртам главата си вдясно – само това движение ми се удава, понеже съм вързана по гръб на някаква плоскост, на около метър и 20 от пода. В първия момент си мисля, че съм отвлечена от извънземни, които ще правят експерименти с мен на борда на космическия си кораб. После обаче виждам един голям аквариум и септемврийския брой на списание DaDa (помня тази корица – беше ми направила впечатление веднъж, докато си купувах пури от един павилион при метро-станцията на Шатле – снимка на Деби Хари от времето, когато изпя за първи път Heart of Glass, оцветена в стил Анди Уорхол – розово лице, лилави коси, яркочервени клепачи и бонбонено-червени устни).

Може пък извънземните да се интересуваха от поп-арт!

И от риби!

Аквариумът е огромен, с вместимост около 110 литра, с капак с вградено осветление. Растенията и рибите в него изглеждат уморени и апатични.

Завъртам глава на другата страна. Врата. Обикновена, не прилича по нищо на врата на извънземен космически кораб.

Опитвам да повдигна глава, за да видя дали коремът ми не е разпорен. Обаче каишът, с който съм пристегната през гърдите, не ми позволява да видя по-далеч от изпъкналия си гръден кош.

Това е то. Ще се мре! It's official! И след като сърцето ми престане да тупти, някой ще ме разфасова, ще затвори мръвките от мен в буркани и ще ме готви на порции само за специални случаи – рождени дни, именни дни и нова година. Сигурно съм подразнила похитителя с опитите си да привлече вниманието на съседа с пианото. Помня, че щях да говоря с него. ИСКАХ да говоря с него! И даже почти говорих с него... преди да припадна. А дали наистина припаднах? Защо ли започвам да си внушавам, че някой ме удари?...

Глупава глупачка, глупава глупачка, глупава глупачка.

- Вика?

Гласът ме стряска. Идва някъде отзад. Очите ми започват да се въртят в орбитите си като обезумели топчета.

- Моля те, ох, моля те...

Рибите се скупчват до стъклото и притаяват дъх.

37. Стр. 4-7, Пер Сигурд Сьоренсен (2008)

Веднъж годишно, в началото на лятото, в града пристигаше панаир и опъваше шатри на крайбрежния булевард. Панирът беше семеен бизнес на голяма фамилия от западните части на Германия и езикът, на който говореха помежду си членовете на фамилията, беше смесица от синти¹¹, ротуелски¹² и идиш. Децата им пътуваха с тях, много малко от тях бяха изпращани в пансион, повечето се учеха само да четат и пишат, както и да ходят по въже, да

¹¹ По името на цигански племена (*Sinti, Sinta*), разселили се из цяла Европа през Средновековието. Езикът на синтите е вид ромски диалект, силно повлиян от немския език.

¹² **Rotwelsch** или **Gaunersprache** е вид таен език, арго, използван главно от групи от крадци в Южна Германия и Швейцария.

гълтат саби и да гледат на таро. Говореше се, че се женят помежду си, за да не се налага да посвещават joskin, „външни“ хора, в живота и тайните на клана.

Пер Сигурд знаеше наизуст какви атракции го очакват. Виенското колело, павилионите за карамелени близалки и печени фъстъци, стрелбището и, разбира се, бараките с различните игри, в които изглеждаше невъзможно да излезеш победител и да вземеш наградата. Миналото лято беше похарчил всичките си спестени пари само за 20 минути, докато се опитваше да уцели дървения прът с пластмасовите обръчи. Когато човекът от панаира демонстрираше на тълпата как - „опалааааа!“ – трябва да се хвърля, се получаваше всеки път – обръчът плавно се нанизваше на пръта. Но никога, когато той или някой от приятелите му опитваха! И въпреки това очакваше с нетърпение 20-ти май, когато обикновено пристигаха първите фургони.

През април 1976-та Пер навърши 12. Вече го пускаха сам да обикаля пристанището и да ходи с другите деца на Вещерския хълм, където вечер, обикновено в петък срещу събота, си палеха огън и викаха духове. Досега не бяха разговаряли с истински дух и логично предположиха, че неуспехът им може да се дължи на това, че не изговаряха правилно думите от заклинанието. Пер Сигурд беше споделил, че има братовчедка, която знае 8 езика и може да я доведе някоя вечер в качеството ѝ на езиков експерт. Другите от бандата обаче енергично се възпротивиха да посвещават в обичая на привикване на мъртъвци разни външни хора, при това ЖЕНИ!

Когато панаирът разпъна шатри в града, Пер Сигурд и приятелите му първи се метнаха на колелата, за да стигнат навреме за официалното запалване на светлините. Купиха си билети за почти всички атракции. Тази година имаше и някои нови – жена-джудже, която побеждаваше на канадаска борба всеки, който дръзнеше срещу 80 йоре да си премери силите с нея, и друга една жена, нормална на ръст, но без едно око, която предсказваше бъдещето, само като погледне дясната ти длан.

- Искам да знам дали ще стана известен! – каза Едвард с червения нос и се метна на колелото си – Аз отивам при еднооката гадателка. На кой друг му стиска да дойде с мен?

Останалите момчета бяха притихали, май никой не изгаряше от желание да застане очи в очи с новата звезда на панаира. Разправяха, че ако я оставиш да се вгледа за повече от 10 секунди в очите ти, ще ти вземе душата. Никой не искаше да рискува да живее без душа. Макар че

бащите им често повтаряха, в моменти на емоционална превъзбуда, че едикоиси си футболен съдия е копеле, продал душата си на дявола.

- Колко струва една душа, а Пер Сигурд?

- Знам ли! Сигруно доста. Но във всеки случай ако ги спести човек тия пари, може да си купи велосипед с U-образна рампа и стъпенки.

Момчетата се умълчаха, размишлявайки усърдно върху реалното изражение на стойността на човешката душа. Пер Сигурд пръв прекъсна мълчанието:

- Какво толкова-една душа! Хората живеят без крак или ръка... И аз отивам.

Пред палатката на гадателката Ирма (името ѝ беше извезано със златни и червени конци и допълнително украсено със звънчета и изкуствени птички) нямаше опашка, както пред другите атракции. Пер Сигурд сложи ръка на гърдите си, за да успокои дишането си, и когато вече не хълцаше от вълнение, отметна завесата от мъниста и пристъпи в прашния мрак. Очите му още не бяха привикнали с тъмнината, затова не видя Едвард, който се беше засилил към него. Двамата се сблъскаха, Едвард залитна, но Пер Сигурд успя да го сграбчи за тениската и да го задържи, за да не падне.

- Ей, човече, ти ли си!? Изкара ми акъла! Страшна е тази Мадам Ирма! Позна, че тренирам футбол и че кучето ми се казва Скелет, представяш ли си! Каза още, че ме вижда, облян в златна светлина! Човече, знаеш ли какво означава това, а, знаеш ли? Че Швеция ще стане световен шампион някой ден и аз ще пазя на вратата! Велико!

Пер Сигурд се усмихна и понечи да го прегърне, но Едвард вече беше изхвърчал навън, за да разнесе голямата новина по света.

- Кой е там? - гласът идваше откъм вътрешността на павилиона, леко дрезгав, като на стар пушач.

Пер Сигурд не беше сигурен дали е удачно да отговори с „Аз съм“, макар че, ако мадам Ирма наистина беше толкова добра, както твърдеше Едвард, сигурно вече знаеше кой е.

- Влез, момче, не се страхувай!

Тя седеше около малка кръгла маса, постлана с плюшена покривка, пушеше дебела пура и примижаваше със здравото око заради гъстия тежък дим. Беше облечена почти нормално – не приличаше на жените от комиксите, които гледаха на стъклена топка; около главата си беше завила зелен тюрбан, носеше късо елече, обшито със звънчета, дълга туника и дънки.

- Сядай, сядай, - тя махна с ръка към дървената табуретка срещу себе си. – Остави парите в дървената ракла – там. Добре. Я да видим... Не изглеждаш изплашен като приятеля ти преди теб. Но той остана доволен от това, което Ирма му каза. Мдааа, остана много доволен!

Тя остави внимателно пурата настрана и рязко се присегна към Пер Сигурд. Той инстинктивно се дръпна назад, но понеже ръката ѝ беше все така настоятелно протегната, той извади лявата си от задния джоб на дънките и я постави в нейната, с дланта нагоре.

- Да видим кой ни е дошъл на гости... – тя прокара пръсти по дланта му; той почувства познатото странно затопляне в слабините, което идваше с някои сънища напоследък, и си помисли: „О, господи, не сега, не сега!“

- Ти си местно хлапе.

Като че ли не беше очевидно!

- И си на 12. Хубава възраст! Мммм, кръвта започва да бушува в теб, животът...

Беше ли възможно да е видяла възбудата в панталоните му през масата?! Ама разбира се, че не я беше видяла, а я беше УСЕТИЛА – нали това ѝ беше работата! По дяволите, по дяволите! Лицето на Пер Сигурд пламтеше от притиснение.

- Имаш забележителни родители. И двамата са много умни и се грижат добре за теб и за сестра ти. А ти... ти си специално хлапе, нали така? - тя вдигна поглед и изпитателно впи здравото си око в лицето му. Пер Сигурд не беше сигурен дали трябва да отговори или да продължи да си мълчи. И какво значеше, че е специален? Не беше специален. Нямаше никакъв талант. Не беше вратар на училищния отбор като Едвард. Нито пък свиреше на пиано като майка си. Нито дори можеше да запомня само от един прочит дълги стихотворения като сестра си...

Мадам Ирма взе пурата и дръпна толкова силно, че бузите ѝ хлътнаха навътре, сякаш бяха засмукани от въздушна помпа.

- Виж тук, - думите излязоха накъсано заедно с кашлицата, която я задави. – Линията на сърцето. Започва от центъра на Юпитер и върви насам, дълбоко врязана. Ти ще станеш силен мъж, хлапе, ще бъдеш сигурен в своите чувства и ще вярваш, че избраният от теб човек ще бъде страхотен, благороден и знаменит. А това е възвишението на Меркурий. Линиите на брака се събират тук. Хм, и как странно само се събират. Рядко се вижда такова нещо. Но ти и аз знаем защо са такива, нали, хлапе?

Пер Сигурд не знаеше нищо. Чувстваше се объркан. Защо му говореше за любов и женитби? Защо направо не му кажеше дали ще получи велосипеда със стабилните амортизатори и вътрешни предавки?

Мадам Ирма постави нежно лявата му ръка на масата и направи жест с показалеца си да ѝ даде другата си длан.

- Сега да видим какво е приготвило за теб бъдещето, младежо. Охо, големият град те зове. Виж се само какъв си издокаран, и си имаш собствено бюро! И ...

Тя изведнъж млъкна, крайчетата на устните ѝ увиснаха надолу – лицето ѝ заприлича на уплашена кукленска маска.

- Ще имаш син??? Не добре, не добре... – тя заклати енергично глава. – Виж хлапе, нещо започва да ми става зле, тръгвай си вече. Вземи си парите от раклата и си върви. Не съм във форма, разбираш ли. Вчера изпих цяла бутилка шери, хахаха – смехът ѝ беше пресилен, накъсан, примесен с кашлица и хрипове. Тя избута стола си назад и се изправи.

- Трябва да пийна нещо, ти искаш ли, хлапе? Не, не, не, глупости, по-добре си тръгвай.

Тя го избута нетърпеливо към входа на павилиона; Пер Сигурд запристъпя заднешком, опипвайки с ръце предметите, покрай които минаваше. Искаше да я попита за колелото, но все още не можеше да се окопоти от внезапната смяна на настроението ѝ и думите така и си останаха заседнали в гърлото му.

В следващия момент вече беше отвън, слънцето го заслепяваше, а писъците на децата откъм Виенското колело и тълпата, която се блъскаше около него, го дезориентираха. Никъде не виждаше Едвард и другите - сигурно вече се редяха на опашката за Влакчето из царството на мъртвите. Провери колко монети са му останали и се запъти натам.

Мадам Ирма подаде глава навън и здравето ѝ око се завъртя във всички посоки. Хлапето вече го нямаше. Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна на пресекулки. После се върна в павилиона, извади от един шкаф бутилка от тъжнокафяво дебело стъкло и махна корковата тапа. Отпи направо от бутилката и се отпусна тежко на изтъркания диван, при което камбанките на елека ѝ направиха неуспешен опит весело да прозвънят.

- Ужас, - поклати глава тя и отново отпи. – Ужас! Да загине от ръката на сина си! Трябваше да си остана телефонистка! За какво ми трябваше да се захващам с това...с тая помия...

Мадам Ирма окачи табелка на входа, която информираше, че за днес вече няма да приема поради болест, размота зеления тюрбан от главата си, тръшна се на дивана с изтърканата тапицерия и приласка преполовената бутилка в прегръдките си.

38. Завесата се повдига

- Човече, моля те, не ме карай да ти се моля!

Аз съм писателка – не мога да си позволя да използвам тавтология в изказванията си – дори когато съм под напрежение, когато БУКВАЛНО съм пристисната или по-скоро привързана така, че да не мога да мърдам. Знам, че изглеждам нелепо. Но още по-нелеп е фактът, че само допреди месец-два бях сравнително доволно от живота си човешко същество, чиито делнични амбиции се заключаваха в това да има запазена маса за обяд в някой хубав ресторант и да проведе освежителен и информационно-опреснителен 25-минутен телефонен или skype-разговор с Ксавие. Но сега нещата са различни. Колкото и и да ми се струваше логично преди около 16 дни да изключа Ксавие от списъка на заподозрените, остатъкът от здрав разум не ми го позволява на този етап. Това първо. Второ, притесненията му относно това дали ще ме настанят на НАИСТИНА ДОБРА маса (което значи по-далеч от входната врата, тоалетните, бара, трасето на сервитьорите и каквито и да е саксии с изкуствена растителност или естествена такава, която би могла да отключи алергична реакция, преминаваща с кихане и размазване на грим) сега ми се виждат далечни като планета от несъседна на Млечния път галактика. И гладът ми се вижда ирелевантен. Други емоции го редуцират до големината на грахово зърно, върху което почива принцеският ми задник. Страхът от смъртта обаче, *strangely enough*, също не е особено осезателен, какъвто си мислех, че ще бъде, когато съм на крачка от смъртта (тази крачка вече е съвсем мъничка, една миша крачка, така да се каже, което значи, че смъртта вероятно е по-близо, отколкото някога е била). Сигурно мозъкът изпуска някакъв хормон, който притъпява чувствителността на тялото и на душата в моменти на

огромен стрес, така че човек да чувства по-скоро облекчение, че всичко ще свърши, отколкото болезнена паника.

И трето...

Всъщност няма трето.

- Здравей. Предполагам, че не ти е много удобно, както си завързана така... Съжалявам...

Това отново е гласът на човека-мъчител. Говори на шведски. Моментално зачерквам Ксавие от списъка. Както и 90 процента от всички останали заподозряни. Изведнъж ме напушва смях, понеже започва да ми се струва адски тъпо това, дето мъчителят стои зад главата ми и се прави на интересен и потаен, като междувременно пуска някакви психопатски забележки, които показват единствено, че гледа много телевизия. Момент, ами ако човекът не е някой мой познат-наклонена черта – приятел, посветил остатъка от живота си на възвишената и богоугодна мисия да ми даде да се разбере и така да получи възмездие не само за себе си, но и за всички други, чийто живот безскрупулно съм употребила за личните си цели? Твърде вероятно е да е просто умопобъркан фен, който иска автограф. Или да се снима с мен и после да щампова снимката ни на тениска XXXL (понеже нали психопатите по филмите задължително са или много дебели или с очила. Или и двете наведнъж! Мразя да разсъждавам в клишета!) Или друга някаква перверзия.

Под „друга някаква перверзия“ имам предвид сексуална такава. Ще обясня какво представлява сексуалната перверзия по отношение на известен писател.

Вие сте невзрачна камериерка на 42. Цял живот никои не ви е забелязвал, всъщност сте толкова безлична, че можете да изнесете цял куп дрехи от скъп бутик под носа на продавачите и охраната, без да ви забележат и без дори да задействате сигнализацията срещу крадци. Хората обаче и идея си нямат колко дълбок и стряскащ е духовният ви свят – в него няма нужда да си махате мустаците на всеки три седмици с депилаторни ленти (а също и космите около ануса, понеже екскрементите ви се оплитат в тях и работата става нечистоплътна), а красивите принцове са толкова много, че се прескачат. Само че на никои не му пука за вашия духовен свят; хората си имат други ангажименти като, например, да изглеждат секси и да обикалят заведенията, където да се свалят с други секси хора.

През един хубав есенен ден в хотела отсяда известен писател и прочут темерут. Вие сте на смяна на неговия етаж, така че на няколко пъти имате възможност да се засечете с него – на излизане от

стаята, в асансьора, по коридора. Веднага сте привлечени от тайнствента му и леко депресираща мъжествена аура. Застоявате се повече от необходимото в стаята му и дълго време разглеждате книгите и бележниците му, помирисвате всяко едно от шишенцата на етажерката в банята, дори облизвате отвора на пастата му за зъби и после бавно прокарвате четката за зъби по шията си, надолу между гърдите и все по-надолу, докато в следващия момент тя вече е във вагината ви и вие се гърчите на мекото килимче пред тоалтената чиния в очакване на оргазма, който ще съедини душите ви – вашата и тази на писателя.

През следващата есен, когато писателят отново отсяда във вашия хотел, вече имате план. От професионален опит знаете, че човекът има навика да мастурбира през вечер, така че една сутрин го издебвате, когато напуска стаята си и веднага се шмугвате вътре, заключвате вратата след себе си и с подръчни средства изгребвате все още прясната сперма от чаршафите. Останалото е лесно. Самоосеменяването отнема известно време и е доста дискомфортно (а също и несигурно) като процедура, но решителността ви да имате дете от този велик мъж надделява над всички неудобства и страдания. В крайна сметка успявате да заченете – след петия опит или някъде там – което до голяма степен успява да осмисли живота ви оттук нататък, понеже сте окрилена от мисълта, че носите в утробата си човешко същество с огромен интелектуален потенциал и ролята ви на негова майка ще ви осигури достойно място в историята на съвременната цивилизация. The end.

Ето така се издевателства над писатели. Те не са стандарти обекти на фенска перверзия като Том Круз, Бритни Спийрс и Папа Бенедикт, затова и подходът към тях никога не може да бъде банален. Трябва да съм подготвена за немислимото. Но без страх, без страх.

Следващата реплика на похитителя ме обърква сериозно и ме кара веднага да отхвърля идеята за автографа. Но и тази за сексуалната перверзия.

- Ще ти отрежа дясната ръка.

Леле! Това е нещо ново. Прихвам да се смея – нямах такова намерение, но смехът е като пръдната – ако я задържиш в себе си, ще те разяде отвътре.

- И защо ще ми отрежеш ръката?

Усещам, че трябва да се напегна, за да произведа граматически правилно изречение на шведски. Ръждясала съм.

- Защото съм ядосан, - отговаря той с неочаквано спокойствие в гласа, което драстично противоречи на съдържанието на изказването му. Смахът ми секва. Щом някой твърди, че е ядосан, но всъщност не проявява признаци на ярост, значи със сигурност е психопат.

- Предполагам, че си ядосан на мен...

Този път не получавам отговор. Това май не е добре.

- Имаш хубави риби, - това е опит да започна непринуден разговор. Както е известно, най-добре е това да стане като човек обърне внимание на някакъв детайл, който е незначителен сам по себе си, но от голямо значение за събеседника. В случая съм малко затруднена с избора на тема, понеже обхвата на зора ми е доста ограничен предвид позата, в която съм обездвижена.

- Рибите не са мои. Временно живея в тази сграда. Аз не съм от Париж.

Все едно беше трудно да се досетя! Не познавам много парижани, които говорят шведски! Всъщност не познавам нито един, който говори друг език освен френски.

- Добре, да зарежем рибите. Сега ли ще ми режеш ръката?

Пак мълчи. Предполагам, че поне малко се е притеснил от отсъствието на реакцията, която очакваше от моя страна, затова сега не е сигурен как да процедира оттук нататък.

- Не може ли да ме развържеш за малко и да поговорим? Започвам да се схващам, човече, не си чувствам краката.

Мълчание. Започвам да се изнервям, че не мога да виждам през черепа си. И изведнъж трепвам, понеже той поставя длан върху челото ми и я задържа там – кожата му е студена и мека, асоциацията ми е с крило на мъртъв гълъб. Не смея да дишам.

- Не трябваше да крещиш. Защо го направи?

- За да ме чуе съседът, който свири на пиано. По дяволите, ти нямаше ли поне да направиш опит да привлечеш вниманието му, ако беше на мое място?!

- Няма съсед, който свири на пиано.

- Има. Чувала съм го.

- Никой не живее в сградата. Само аз и ти сме.

- Това е абсурд! Наемите са толкова високи! Луд си да плащаш за всичките апартаменти.

- Не плащам аз. ТИ плащаш.

- Копеле!

- Сега пък ти си ядосана.

Уф, наистина съм ядосана. Как е плащал с моите пари, без да засекат кредитните ми карти??? Или е много умен или ченгетата са много тъпи.

- Кой си ти, мамка ти? – започвам да се извивам и да се гърча, от което каишите се впиват още повече в китките и между ребрата ми. Много вероятно е и да съм счупила някое ребро, понеже страшно ме боли от едната страна и най-вече като си взимам въздух, което е...ами през секунда и половина...

- Не ме ли помниш? – той пристъпва в полезрението ми. Главата му закрива флуорисцентната лампа и това ми пречи да видя лицето му. – За последно беше у нас през април 2005-та. Донесе ми лаптоп VAIO и маратонки, които не ми станаха, понеже бяха за 8-годишно дете.

След като ми става ясно кой е моят похитител, не знам дали съм спасена или съм фатално загазила.

39. Who's the boss?

Вижте, вижте.

гхйжд 583йгсМЖджа;ж'аяъз././окрмфБвлЗ/

Това не е кодът на електронния ми кино-билет за новия филм на братя Коен. Нито паролата за пощата ми в yahoo.com (моята всъщност е „garrotta” – като уреда, с който са екзекутирали осъдените на смърт в Испания от 1822 до 1975-та – годината, в която, за радост на много престъпници, смъртното наказание е било отменено от Конституцията).

Много се отплеснах, а исках просто да ви демонстрирам как свободно и ловко мога да натискам клавишите на лаптопа с ДЯСНАТА РЪКА.

Деветдесет и четири дни след почти двумесечното ми пленничество в апартамента на улица Rue de la Roquette 142 все още не мога да се нарадвам на факта, че запазих ръката си. Защото, казвам ви, момчето беше непоколебимо в решението си да ме лиши от нея. Беше си подготвило съответните инструменти. Знаеше дори, че трябва да използва турникет, за да не получа фатален кръвоизлив. Щеше да го направи, въпреки че е дете на брат ми и уж ме обича (или поне така твърдеше в оная откачена бележка от октомври миналата година).

Предполагам, че се спасих, понеже съм добра писателка, а да си добър писател означава да можеш да си експлоатираш който и да е човешки език за цели, различни от тези да се осъществи проста комуникация.

Разбирате ли, езикът има много функции. Една от социалните му функции се изразява в начина, по който предаваме личното си отношение към връзките с другите хора. Можем да правим това индиректно, казвайки едно нещо, но всъщност имайки предвид друго нещо: „Хей, как я караш?“ (Превод: „Добре ли си с парите, понеже наистина настоявам да ми върнеш оня заем!“) Или можем да караме направо: „Виж сега, аз съм шефът тука!“ или „Ти си най-добрият ми приятел“. Сигурно няма да ви изненадам като ви кажа, че социалната информация винаги е информация относно говорещия, въпреки че това невинаги става ясно. Социалната информация акумулира в себе си всичко, което „лицето“ иска да се знае за него и неговия обществен имидж, с две думи - за лицето на лицето пред света. Изглежда, че стремежът към социална солидарност е този, който задвижва цялата езикова машинария in the first place. Всеки път, щом детето заговори на родител или връстник, желанието да бъде на една вълна със събеседника го кара да произвежда реч, подобна на тази на събеседника. От гледна точка на детето обаче не всеки, с когото се среща и разговаря, е близък на сърцето му. Неговият социален свят е организиран спретнато в комуникативни мрежи. В съзнанието му функционира едно цяло мини-общество от приятели и неприятели, понеже в това мини-общество детето само си е шеф и само решава с кого да играе и кой да бъде изключен от играта.

За да накараш насилника да те включи в своето ментално мини-общество (в което, пак повтарям, HE IS THE BOSS), трябва да избереш директния пред индиректния подход и трябва да изтръгнеш езика от скелетната му система, състояща се от фонемите, морфемите и лексемите и синтактичните и

семантични връзки между тях. Защото само езикът е този, който ще те спаси; той е сламката на удавника, кислородната маска на алпиниста, и... твоят ключ към свободата и ...ами, евентуално към славата. Чрез директния метод вашият насилник получава социалното послание в кристално ясно форма, която не оставя никакво място за двусмислие или объркване.

- Янатан, ти си ми син. Ако искаш да имаш майка-джудже с една ръка, давай, режи!

Имайте предвид обаче, че въпреки яснотата си директно предадените социални послания могат все пак да бъдат интерпретирани погрешно.

- Va säger du? Ni låg med hverandra! Med en av mina fäder? Din satkärning!¹³

Янатан винаги е знаел, че е син на Бранко от някаква жена, с която се запознал на летище Арланда през 1990-та и с която е правил реален секс. Връзката им продължила съвсем кратко - до момента на запознанството с настоящата му законна половинка, Барбро. Жената обаче заминала за Бейрут (защо Бейрут!?) и му оставила няколкомесечния Янатан. End of story. Просто виждам как Ричард Чембърлейн играе във филма по тая измислица! Една лъжа обаче никога не води до нещо добро. Води само до още лъжи. И в крайна сметка сюжетът неминуемо се развива по каноните на старогръцката трагедия.

Когато „Пер Сигурд Сьоренсен“ излезе в превод на шведски през пролетта на 2009-та, само 4 месеца след официалната ѝ премиера, Бранко ми се обади по телефона и каза:

- Какво си мислиш, че правиш?

- В момента пия кафе с готвача си Манго на терасата, защо?

- Прочетох романа ти.

- На какъв език?

- Барбро лежи отатък в нервна криза с компрес на челото. Не може да повярва, че си го направила травестит. И най-вече че си го облякла в конфекцията, която не понася.

- Но Барбро обича да носи рокли.

- Не и купени от H&M!!

¹³ Какви ги дрънкаш? Спали сте заедно? С един от бащите ми? Кучка такава! (шв)

- Разговорът взема безсмислена насока, Бранко, затварям!

- Не смей да ми затваряш!

Всъщност не си и бях помислила да затворя без негово позволение. Въздъгнах.

- Съжалявам, но няма как да се поправа. Барбро ще трябва да го преживее. Освен това за кой път трябва да повтарям, че романът не се разказва за вас! Толкова ли сте самовлюбени, че си мислите, че светът се върти около вас и виждате постоянно конспирация и злонамереност и не знам какво! РОМАНЪТ НЕ Е ЗА ТЕБ, Бранко. Нито за Барбро! Пише го и на втората страница: Всяка прилика...

- Има и нещо друго... Янатан иска да го прочете.

- Ами хубаво. Да се четат книги е чудесно – даже е по-добре, отколкото да се взимат наркотици. А секс-сцените едва ли ще го шокират. Вероятно вече е спал с 48 човека, от които с Барбро познавате по физиономия само двама-трима.

- Какво ще стане с кариерата ти, когато вече няма да е останал човек, за когото да не си писала!? – по тона му личеше, че клати разочаровано глава. Боже, ама той наистина не беше чул и дума от това, което бях казала преди малко!! По-големите братя са ТАКИВА МРЪНКАЛА!

- Ще започна да си измислям.

Бранко има способността да надушва бедата още преди дори да се появили първите й симптоми. Той е шамандура в открити води – и най-малкото вълнение го кара да се заклати.

След този разговор в края на март повече не се чухме. Разменихме си няколко мейла, но те бяха по-скоро от информативен характер – как си, в Перу съм, да не забравиш да изпратиш подарък за рождения ден на Барбро, става ли ти да му купиш нещо от мое име, разбиха носа на сина ни в училище – казал на някакъв, че е спал с гаджето му, тъпо копеле, искаш ли да дойдеш при нас за две седмици през юни, да не си луд и така нататък.

През всичките тези месеци Янатан се готвел за действие. С хладнокръвието на пума, толкова нетипично за хлапе на неговата възраст, което не смогва да прибере кутията със сока обратно в хладилника от нетърпение да се върне пред компютъра или да излезе с приятели. Първо хакнал компютъра ми и без проблеми отворил папката TravelPlans-09, от графика в която се осведомил,

че през септември заминавам за Париж, където ще остана 5 седмици. Повече се затруднил да убеди госпожица Карен Хелгестрьом – координаторка на училищната програма за международен ученически обмен да го включи в програмата за новата учебна година, въпреки че не отговарял поне на четири от осемте условия за eligible candidates. Трябвало да приложи всякакви хитрости, включително и сексуални, за да получи желаното. Барбро и Бранко не се усъмнили, когато в края на лятото им заявил, че от училището го изпращат за един учебен срок в Париж заедно с още три момчета и едно момиче от по-долните класове. Какво пък, плеснал с ръце Барбро, децата в днешно време пътуват постоянно, учат на различни места, набират житейски опит...Нека пуснем и нашето птиче да полети!

Когато пристигнал в Париж – няколко дни преди мен! – наел два апартамента в сградата на Rue de la Roquette 142, наемът за които платил от моята банкова сметка (номерът и кодовете за която отново открил в компютъра ми, този път в папката с блондинското име Codes and passwords).

На 15-ти октомври Янatan присъствал на откритата ми лекция в университета, след края на която ме проследил до паркинга, където вече ме чакал Ксавие. Нападението станало светкавично (затова и нямах никакви спомени). Първо елиминирал Ксавие – нанесъл бърз и точен удар в долната част на челюстта, главата му се отметнала рязко встрани, при което малкият мозък се притиснал и Ксавие изпаднал в безсъзнание за трийсетина секунди – достатъчно дълго, за да се справи през това време и с мен. Ударил ме в слепоочитето с полузатворен юмрук, с вторите стави – абсолютно сигурен начин да изпадна в несвяст за по-дълго време. Метнал ме на задната седалка в пежото под наем и когато Ксавие се свестил, от нападателя и от мен вече нямало и следа.

Янatan е висок и строен и въпреки че не е особено мускулист, тялото му е като навита пружина, като смъртоносен вирус – може да стане невидим, или да набие Голиат с плесници, или догони подивяло прасе... Не знам дали е умен – никога не съм разговаряла дълго с него, така и не проявих желание да го опозная. Два часа след като го родих в St. Görans Sjukhus и упойката премина, сестрата го донесе в стаята ми и понечи да го сложи в ръцете ми, но аз се разпищях и тя уплашено изтича навън да викне доктора. Още на другия ден подписах необходимите документи и Янatan стана дете на брат ми и Барбро. А аз избягах в Бейрут – както беше според легендата...

40. *You're so vain, I'll bet you think this song is about you*

*Don't you? Don't You?*¹⁴

Честно, бях забравила, че Янатан е мое дете. Когато отрицанието е толкова силно, както беше моето по отношение на тази глупава, необяснима, абсурдна, изпълнена с физически и психически дискомфорт бременност, човек е в състояние наистина да забрави. Понеже надделяват други емоции и стремежи. Като , например, стремежът да не бъда майка. Да не бъда част от обществото на майките ПО ПРИНЦИП. Бях се превърнала в личността, която не желае да се слива със социалния фон; не желаех да се приспособя към средата си и затова предприех тактиката непрекъснато да я провокирам, да я дразня – аз бях солта върху раната, конфликтът в спокойствието, сълзата, която разплакваше. В основата на конфликта, който създавах, не беше омразата. Нито безсърдечие. В основата му беше съпротивата срещу обезличаващите норми на социалното обкръжение, с които не можех да се примиря и затова най-лесното беше да ги отхвърля. Знаех, че с непрекъснатите си предизвикателства дразнех и изпълвах с ненавист към себе си своята среда, към която така се случи, че принадлежеше и синът ми (конфликтът на поколенията много често има именно тази основа!). Но аз нехаех, защото ролята на неконформиста е много по-възвишена от тази да приласкае едно дете. Защото неконформистът е носител на напредничави идеи и възгледи, на духовно превъзходство. Неконформистът е добре или се чувства добре, когато е в раздор с другите; той изпитва силна страст да не се нагажда и да не се примирява. Той обича рисковете и предизвикателствата. И авантюрите – в допустимите граници. А това, в което е най-добър, е да си навлича беди. Бедата при мен дойде, както и очаквах.

Хахааааахахахахахахаха.

Изпитах човешки страх за живота си, така беше. И макар че през дългите дни и нощи на безумното ми пленничество непрестанно разсъждавах наум и на глас кой може да е причинителят на моята беда, всъщност дълбоко в себе си знаех, че името му е без значение, защото той няма лице – зложелателят беше просто една нула, сродила се със себеподобните си, за да се превърне във фон, в един от колектива, в който цари единство на безличията.

¹⁴ Песента *You're So Vain* (Толкова си суетен) е написана и изпълнена за първи път през 1972 г. от Карли Саймън.

Не ме разбирайте погрешно – наистина ме боли, че едва на 18 синът ми вече се е превърнал в напълно завършена посредствена линост. Да убиеш човешко същество, защото те превъзхожда, не те прави уникален...

Затова исках НЕПРЕМЕННО да разбера защо.

- Не съм спала с някой от бащите ти, разбира се! И въобще не знам как това би било възможно с Барбро, но както и да е ... – казах с най-спокойния тон, на който бях способна в момента. Рибите в аквариума наостриха слух. – Какви ги говориш! Исках да кажа, че ти си излязъл от мен, а Барбро и брат ми те осиновиха, понеже аз ...ами ... нали ме виждаш, не можех да се грижа за бебе.

Янатан постави остеотома¹⁵ обратно върху масичката за сервиране, върху която прилежно беше подредил другите хирургически инструменти – сцената беше абсурдно филмова, само рибките и свежите драпирани пердета на прозорците стояха някакси не на място.

- Хайде отвържи ме.

Шибаното копеленце не помръдваше.

- Янатан, ВЕДНАГА!

Този път се подчини.

Докато разтривах почервенелите си от стегнатите каиши китки, той стоеше прав отстрани, подпрял се с една ръка на масата, гледаше ме апатично - все едно току що се беше събудил и не беше сигурен нито кой ден е, нито кой век.

- Трябва да пийна нещо. Да му се не види! Пак ли си ме ударил по главата? Боли ме тук... – притиснах с разтворена длан дясното си слепоочие и устетих пулса си. – Трябва да престанеш да ме удряш по главата, Янатан! Аз не съм маникюристка, главата ми трябва, разбираш ли...Помогни ми! Дай ръка! Полека – кракът ми, ох!

Той ме подхвана под мишниците и ме свали на земята.

¹⁵ Хирургически инструмент за разрязване на кости.

- Нали знаеш, че за това ще те пратят в затвора, приятелю? – заклатих глава, докато се опитвах да си раздвижа крака, който от неудобната поза се беше схванал и болката в хълбока беше непоносима. – Вече си пълнолетен, така че няма да се отървеш.

Тръгнах, куцайки силно, към вратата, като се подпирах на всеки предмет по пътя си. Рибите ме проследиха с тържествуващ поглед. Даже ми се стори, че изръкопляскаха с перки; сигурно бяха доволни, че са станали свидетели на щастлива развързка.

Зад вратата имаше толкова тесен коридор, по който човек трябваше да се предвижва почти странично. Коридорчето водеше до спретната малка кухня, слабо огряна от мътна ноемврийска светлина. На прозорците нямаше нито заковани дъски, нито спуснати до долу щори. Седнах на малката маса и взех в ръка солничката, която представляваше порцеланово прасенце, от чиято надупчена зурла се сипеше солта.

- Не стой така, налей ми нещо за пиене.

- Има мляко.

- Не пия мляко.

- Тогава вода. Друго нямам.

- Ами иди да пазаруваш.

Янатан се поколеба за момент; чак сега забелязах, че все още държеше в едната си ръка турникета.

- Добре, каква беше тая работа с рязането на ръката ми?

- Не исках... – гласът му излезе дрезгав. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си и продължи:

- Не исках повече да пишеш. Никога.

- И мислеше, че ще го постигнеш като ми отрежеш ръката? Момченце, дал си си толкова труд за нещо, което просто НЯМА КАК ДА СТАНЕ. Вярваш ли наистина, че нямаше да мога да пиша на компютъра само с лявата ръка? Или да използвам диктофон – много писатели го правят... Защо...

Той прехапа долната си устна. Ако току що не бях преживяла най-стресовата ситуация в живота си, със сигурност щях да обърна повече внимание на факта, че Янатан беше станал много, много

красив. Не го бях виждала от 14-15-годишен – тогава все още беше болезнено слаб, с изпъкнала адамова ябълка, изглеждаше като дете, избягало от психиатрична клиника с разбърканата си морковеночервена коса и бледи устни.

- В романа аз убивам татко, защото е... нали се сещаш... обратен. Обичам татко...

Завъртях очи и тежко въздъхнах. А можех да живея на някой карибски остров и да съм атрактивна барманка, която върти бутилките във въздуха и ги лови зад гърба си... Но вместо това сега седях в този студен парижки апартамент и трябваше да обяснявам на невръстния психопат, че ВСЯКА ПРИЛИКА С РЕАЛНИ ЛИЦА И СЪБИТИЯ Е НАПЪЛНО СЛУЧАЙНА. И когато карам Палме, редактора ми, да поставя това изречение на втората страница на всеки мой роман, не го правя, за да спася собствения си задник или за да избягам от отговорност. Правя го, за да спася задниците на тези, които знам, че са нетърпеливи да се разпознаят в героите.

Сигурно вече сте напълно убедени, че хората мразят да включват историите им в романи. Но ще ви кажа нещо. Всъщност е тъкмо обратното. Хората копнеят да бъдат герои в нечий друг свят и животът им да бъде значим, да бъде забелязан. Дори конформистите понякога искат да напляскат обществото, задето ги е превърнало в такива, и освобождавайки се от оковите на статуквото, да литнат към звездите. Но когато това се случи, истината за собственото им нелепо съществуване ги заварва неподготвени. Суетата е лош художник – тя облича хората в GUCCI и DKNY, издължава крайниците им, изсмуква излишните тлъстини от бедрата им, но най-лошо е когато изпълва умовете им със златни илюзии. Тъгата и разочарованието после са толкова непоносими, толкова непоносими...

А що се отнася до бедния ми син... той просто се беше уплашил, че мисълта да заколи единия от бащите си, защото всъщност винаги се е смущавал от семейството си, не му е никак чужда. Както казах, никой не иска да се примири с факта, че животът му като измислен герой може да бъде дори по-ужасен от живота му в реалността. Затова се стигна дотук.

Нямам намерение да оттегля обвинението срещу Янatan в отвличане и насилствено държане в пленничество. Утре, пети март, 2010 е заключителната част на съдебния процес. Ще бъде там. Ще седя до Бранко и Барбро (който, разбира се, ще реве и ще си духа носа през цялото време). Лицето на Бранко пък ще има онзи суров израз, който придобива, когато е наистина разстроен, но не иска да се разбере колко всъщност е разстроен. Разбираемо е и двамата да са разстроени – те са родители и не им е все едно, че синът им ще прекара от 2 до 5 години в затвора. Аз не се

вълнувам особено. Не обичам Янатан. Искам просто да получи наказанието си за това, което ми причини.

Когато утре всичко приключи, ще се кача на самолета и ще се прибера у дома, където ще ме чака Манго. И ще ми е приготвил вегетарианска лазаня. А след вечеря ще си взема чашата с коняка в спалнята, ще се изтегна на голямото си легло със среднотвърд матрак и ще отворя лаптопа на скута си.

Ще изпукам пръсти и ще отпия от коняка. Chateau de Montifaud - отлично качество! Знаете ли, че конякът се произвежда от специално младо бяло вино, което не е подходящо за пряка консумация, но отлично за дестилация? Получената след двукратна дестилация течност има алкохолно съдържание около 65 градуса. Тя отлежава няколко години в дъбови бъчви, при което напитката придобива характерен цвят и вкус от съдържащия се в дървото танин.

Виждам се как прокарам длан по клавиатурата на лаптопа, сякаш за да я почистя от прахта. След първата дума (която е „ всеки”), започвам да пиша толкова бързо, че пръстите ми не могат да догонват мислите ми. Много е приятно. Също като вкусът на Chateau de Montifaud в устата ми.

Спирам за няколко секунди, колкото да наглася възглавницата зад гърба си, и си припомням на глас, че утре непременно трябва да звънна на моята приятелка Тамара Липски, за да пием кафе в Maurice. Откога не сме се виждали...

11.01.2010

Осло

Глава 1

- Всеки човек започва живота си с някакво чувство за непълноценност. По-нататъшният успех или провал е детерминиран от способността на личността да приспособи това чувство за малоценност към изискванията на живота. То може да бъде много полезно: благодарение на него човек е принуден да работи над себе си. Да вземем Наполеон, например. Още не е известно докрай кое му е спечелило голямата слава – дали битките или чувството за непълноценност, свързано с дребния му ръст. Той е трябвало да усъвършенства както своя интелект, така и другите си способности, за да постигне превъзходството, към което се е стремял.

Мисълта ми е, че към своя комплекс трябва да се отнасяш като към свой спътник, като към свой любовник, ако щеш. Ако обаче се опиташ да се отървеш от своя спътник, неговото място ще претендира да заеме някой друг. Ще обясня. Ако си убедена, че причината за всичките ти беди се крие в дългия ти нос, носът, разбира се, може да бъде скъсен с помощта на съвременната пластична хирургия до размери, които намираш за приемливи. Само че къде е гаранцията, че омразата ти няма да се прехвърли от носа към задника, например, който изведнъж е станал прекалено голям? Или към краката, които ти се струват криви... Затова по-добре да не пипаме носа, докато не възстановиш отношенията със самата себе си.

Това каза доктор Филип, облегна лакти на красивото си дъбово бюро, събра върховете на пръстите си и продължително се вгледа в лицето на пациентката си за четири часа.

- Не разбирате, докторе, ако не ми оправите носа, никога, никога няма да си намеря приятел.

- Тамара, нека се успокоим...

- Не искам да съм спокойна, мамка му! Не съм правила секс от 18 месеца! 18 месеца! Искам да ми оправяш шибания нос. Веднага! А и Наполеон е бил пленен от англичаните и е умрял като куче в изгнание, глупако!